

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

အာချစ်
ရဲရဲအောင်အောင်

သူ သာ လှိုင်

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၃၊ မတ်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအာဂုံဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၆၀၀ ကုပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

သူသာလျှင်

မမသဒ္ဒါမောင်

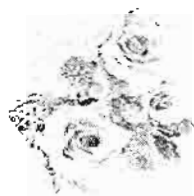
၈၉၅.၈၃

သူသာလျှင် / မမသဒ္ဒါမောင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၂၉၃ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) သူသာလျှင်

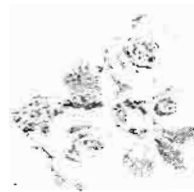
ဘဝဆိုတာ ရှည်လျားတဲ့ခရီးတစ်ခုပါပဲ... ဒီ
 တော့ ပန်းတိုင်ဆိုတာ ရှိရမှာဖြစ်သလို အဲဒီပန်းတိုင်
 ကိုရောက်ဖို့အတွက် မှန်ကန်တဲ့ လမ်းတစ်ခုကိုလည်း
 ရွေးချယ်တတ်ရမှာမဟုတ်လား။ ဘာမဆို စိတ်ရှည်
 ရှည်နဲ့ အလေးအနက်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လုပ်တတ်တဲ့
 အမျိုးသားတစ်ယောက်ဆိုတာ သူပါပဲ။ ဒါမှသာ
 အမှားအယွင်းမရှိဘဲ မှန်ကန်တဲ့ရှည်ရှည်ချက်က
 ပြည့်စုံအောင်မြင်နိုင်မှာလေ...

ဘုန်းမြတ်သိင်္ဂါ

အပင်ဆိုတာ အမြစ်ခိုင်မှဖြစ်သလို အဆောက်
 အဦဆိုရင်လည်း အုတ်မြစ်ခိုင်မှသာ မြဲမြံနိုင်မှာပါ။ ဒီလို
 ပဲ စနစ်တကျတည်ဆောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အချစ်တစ်
 ခုကို သူမကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့တာပင်။ သို့သော် ကံ
 ကြမ္မာဆိုတဲ့အရာကို လျစ်လျူရှုမေ့လျော့နေခဲ့မိသည့်သူမ
 ရှေ့မှာ ကြီးမားသည့်အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့
 လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိခဲ့ပါချေ။ ဟောဒီ
 ရင်ဘတ်ကြီးကို ဘာမှမကျန်နိုင်အောင် ဟင်းလင်းပြင်
 ဖြစ်စေခဲ့သည့်အရာကတော့ဖြင့်....

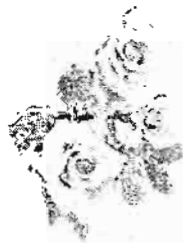
မေစပယ်ဖြူ

“ဟိုးရှေးရှေးတန်းက” ဆိုပြီး ရာဇဝင်ပြန်လန်တဲ့
အတိတ်ကို ပြန်ရောညှိမကြည့်တတ်တဲ့ ကောင်းလေးကတော့
သူကယ်တည်းပါ။ စိတ်ဆိုးတာ ရာထိုးခြင်းနောက်ထဲမှာ ရှိ
သလို အမြန်ပြောင်းလဲတတ်တဲ့အရာတစ်ခုပါပေါ့။ ဒီတော့
လူတစ်မျိုး ထောင့်ကြာတစ်မျိုး လုပ်တတ်သည့်အကျင့်မျိုး ရှိ
သလို ပန်းပွင့်လေးတွေကို ဟိုကူးသလဲကူး ရွေးတတ်သည့်
လိပ်ပြာလေးလိပ် ဖြစ်နေတာ မဆန်းကြယ်။ တာဖြစ်သေးလဲ၊
စောကမှာ Choice ဆိုတဲ့ Chance ကို သူတို့လို
ယောကျ်ားလေးတွေပဲ အခွင့်ရနိုင်တာမဟုတ်ပါလား....

ရဲထက်မာန်

နိကတော့ တဝကိုလက်တွေ့ခန်းလို့ပဲ ယူဆထား
ပါတယ်။ မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာထက် ဒီနေ့ဘာ
ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတာက ပိုအရေးကြီးတယ်လေ။ မျက်စိ
တစ်ဆုံး မျှော်ငေးပြီး လေးလေးနက်နက်တွေးတောကြည့်
နေတာထက် မျက်တောင်တစ်စိတ်အတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်တတ်
တာကိုသာ အလေးအနက်ထားတတ်တဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။
‘နိ’အတွက်ကတော့ အနာဂတ်ထက် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကသာ
ပိုပြီးအရေးပါပါတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ‘နိ’က စိတ်မြန်
လက်မြန်လုပ်တတ်တဲ့သူတစ်ယောက်ပါပဲ....

နိနိညို

အပိုင်း (၁)

လူဆိုတာ ကိုယ့်ဖို့ပဲ သိတတ်ကြ
တာ သဘာဝပေမယ့် သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက်
ငဲ့တတ်တဲ့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်တော့ ရှိထား
သင့်ပါတယ် .

နိနိညို

အခန်း (၁)

မြေထဲဝင်လယ်ဟိုတယ်

Hotel ဆိုင်းဘုတ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံး
လိုက်မိပါ၏။ ဘာလိုလိုနဲ့ ဒီဟိုတယ်မှာ ဝန်ထမ်းလုပ်နေတာက
ခြောက်လကျော်ရှိနေပြီလေ။ 'နီ' တို့ဟိုတယ်က နာမည်ကြားရုံမျှ
ဖြင့် ရင်ထဲထိ အေးစိမ့်သွားသလိုနယ် ခံစားမှုဖြစ်စေတာပင်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာရှိသည့်ဟိုတယ်မဟုတ်ပေမယ့် မြစ်
ကမ်းကို ကျောပေးတည်ဆောက်ထားတာမို့ ဒီမြစ်ကိုဖြတ်ပြီး တိုက်
ခတ်လာသည့်လေက အမှန်တကယ် သန့်စင်အေးမြနေတာပင်
မဟုတ်ပါလား။

လက်မှာပတ်ထားသည့် ကြိုးအမည်းရောင်တပ် ရွှေဆီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရောင်နာရီလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ ညနေခြောက်နာရီကျော်နေပေပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ ဟိုတယ်မျက်နှာစာမှာ မီးတွေထိန်ထိန်လင်းနေတာကိုး။ ဟိုတယ်ရှေ့မှလမ်းကိုဖြတ်ကာ ကုန်းလမ်းလေးကိုပြတ်တက်ခဲ့ပါ၏။ ‘နီ’နေသည့်အိမ်က တစ်ဖက်ကားဂိတ်မှကားကိုစီးမှ ရောက်တာကိုး။ ကားလမ်းကိုမဖြတ်ခင် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကို စမ်းလိုက်မိ၏။

“ကျစ်! မေ့ပြန်ပြီ”

Uniform လဲစဉ်က Locker ထဲမှာ နီိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေး ကျန်ခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။ နောက်ကိုပြန်လှည့်ရတော့မှာပါပဲ။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။ ဒီလိုနောက်ကြောင်းပြန်လုပ်ရတဲ့အလုပ်လောက် စိတ်ညစ်စရာကောင်းတာ မရှိတော့တာကိုး။

“ဟိ! . . .”

လမ်းအလယ်ရောက်စဉ် ဟွန်းတီးလိုက်သည့် ခေါင်မိုးပျောက် ကားဝါလေးကြောင့် ခြေလှမ်းကိုရပ်ပေးလိုက်ရ၏။ နီိုရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်သွားသည့်ကားဝါလေးပေါ်မှ နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသည့်လူငယ်တစ်ယောက် တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ရှိုးများလိုက်တာနော်။ နေရောင်မရှိတော့တာတောင်မှ ဒီနေကာမျက်မှန်အမည်းရောင်ကိုပဲ ထုတ်ပြီးတပ်ထားရတယ်လို့။

ညော်သည်တွေဝင်သည့် Hotel ရှေ့ပေါက်မှမဝင်ဘဲ ဝန်ထမ်းတွေ Card ဖြတ်ရသည့်ဘေးပေါက်မှ တံခါးကိုတွန်းဝင်လိုက်ပါ၏။ ဒီအပေါက်က Reception Counter ဘေးမှ ဝင်ရသည့် တံခါးလည်းဖြစ်တာမို့ Night duty ဝင်နေပြီဖြစ်သည့်အပြိုးတို့ရှိနေလေသည်။

“ဟော! အတော်ပဲ”

ညော်ခန်းဆောင်မှာ File ဖွင့်၍အလုပ်ရှုပ်နေသည့် မန်နေဂျာ ဦးအောင်မြိုင်က နီိုကိုလှမ်းမြင်လိုက်တာမို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာခေါ်ချေပြီ။ ဘာလဲ. . . နီို duty ကပြီးပြီမို့ ပြန်တော့မလို့ဟာကိုပိုက်ဆံအိတ်မေ့ကျန်ခဲ့လို့ လှည့်ပြန်မိတာလေ။

“လာဦး. . . နီိုနီ”

“ဘာလဲ လေးလေးရဲ့”

“ညည်းပြန်လို့မရတော့ဘူး။ Hotel ကို ညော်သည်တွေရောက်နေလို့”

“အာ. . . နီို duty ကပြီးနေပြီဟာ။ ဒီညနေဝင်တဲ့ Staff တွေရှိတာပဲကို။ သိဘူး. . . နီိုပြန်တော့မယ်”

“မရလို့ပေါ့ မိနီရဲ့။ ညဘက်ဆင်းတဲ့ Staff တွေက ကျွမ်းကျင်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ညည်းက သွက်သွက်လက်လက်

ဆိုတာ။ ဧည့်သည်တွေ ပြုကျလာပြီဆိုနေမှ ဒင်းက ဈေးကိုင်နေသေးတယ်”

“ဘယ်မှာပြုကျလို့လဲ၊ နီမြင်တာဖြင့် Model boy လိုကောင်လေးတစ်ယောက်တည်းကိုများ”

“အေး... အဲဒီကောင်လေးနောက်မှာ တစ်ပြုတစ်မကြီး ပါလာတာမမရေ။ လျှာရှည်မနေနဲ့ Uniform မြန်မြန်လဲ။ ပြီးရင်ထွက်ကြို”

သေစမ်း! အိမ်ပြန်ရင် ရေတစ်ဝကြီးချိုးပြီး မေမေအဆင်သင့်ပြင်ထားပေးသည့် ငရုတ်သီးငါးပိချက်ကို ဘူးညွန့်ပြုတ်၊ ကန်စွန်းညွန့်ပြုတ်တို့ဖြင့် သရက်သီးစိမ်းကလေးကိုက်ပြီး အားရပါးရစားချင်ပြီဆိုကာမှ ဆာနေသည့်ငိုက်ပင် ဘယ်ပျောက်သွားရသည်မသိ။ Night duty ဆက်ဆင်းရတော့မှာလေ။

“သွားလေ၊ မြန်မြန်လုပ်၊ မျက်နှာကို အဲဒီလိုစုပုပ်ထားနဲ့ဦး”

“နီ ရေတောင်မချိုးရသေးဘူး လေးလေးရဲ့။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစော်နံ့နေပြီဟာကို”

“မနက်က အိမ်မှာချိုးလာခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ညည်းနား ဘယ်သူမှ အနှံ့ခံကပ်မနေဘူး။ ဧည့်သည်တွေ နေသားတကျ

ဖြစ်သွားရင် ဒီမှာပဲချိုးလိုက်။ ကြီးကျယ်ပါ၊ ဒေါ်နီနီညိုရယ်”

“ဘကြီးအောင်နော်၊ နီကို အဲဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့၊ မကြိုက်ပါဘူးဆိုနေမှ”

“မကြိုက်ရင် ခိုင်းတာကိုမြန်မြန်လုပ်မှပေါ့။ ပေကပ်ပြီးရပ်မနေနဲ့... သွား”

နှုတ်မှပွစိပွစိရွတ်ကာ မျက်နှာစုပုပ်ပြီး Hotel နောက်ဘက် ဝန်ထမ်းများအခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။ Locker သော့ကို Reception ရှိအပြုံးထံမှ တောင်းလာခဲ့တာမို့ အပေါ်ဘက်အစွန်ဆုံးတန်းမှ BOX ကိုသော့ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

နီကိုယ်နီ ဘာရာထူးမှန်းပင် သေချာမသိပါလေ။ ဧည့်ကြိုနေရာမှာ လူတွေပြုနေရင်လည်း ‘နီနီ’ဆိုပြီး ခေါ်သံထွက်လာပြီး၊ House Keeping နေရာမှာရှိတာမို့ အိပ်ခန်းတွေရဲ့တာဝန်ကိုသာ ယူရမှာပါ။ Cleaning လုပ်တဲ့လူတွေ ဖုန်မစင် ရေမစင်တာမြင်ရင်လည်း မန်နေဂျာကမှာထားတာမို့ နီပါရပြန်ရော။ ဒါတင်မကသေး။ Hotel Kitchen မှာ အသားလိုရင် အသား၊ အရွက်လိုရင် အရွက်၊ စတာတို့ကို စာရင်းစစ်ကာ မှာပေးရသည့် တောက်တိုမယ်ရ နီနီညိုဖြစ်နေတာပါလေ။

တစ်ခါတစ်ခါ တာဝန်တွေပိနေတာမို့ စိတ်ရှုပ်ရပြီး ‘နီ

အလုပ်ထွက်တော့မယ်လို့ ပေါက်ကွဲစွာ ကြုံးအော်တတ်တာမျိုးလည်း ကြုံပါရဲ့။ အဲဒီအခါ မန်နေဂျာကအစ Supervisor တွေကပါ ဝိုင်းချော့မော့ကြလို့ အလုပ်လည်းမထွက်ဖြစ်၊ စိတ်ကလည်းပျော့နဲ့ ဤမျှအထိ ကာလကြာမြင့်ခဲ့တာပါပဲ။

“အပေါက်ဝမှာ ထွက်ကြည့်ချေ”

“ဘာလို့လဲ၊ နောင်နောင်တို့ ရှိတာပဲကို”

“ဟဲ့! သူများတကာတွေ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးတွေလာတာကို မြင်ချင်တာမှ ဖျပ်ဖျပ်လူ။ ညည်းက ငြင်းချင်နေသေးတယ်”

“အမ်! ရုပ်ရှင်အဖွဲ့တွေ လာမှာလား”

“အေး...”

ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိ။ နို့ကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုပြီး မျှားတာမို့ Hotel အပြင်ကိုထွက်လိုက်ရတာလေ။ ခုန Model boy လိုကောင်လေးက အခုထိ Hotel ထဲမဝင်သေးဘဲ Camera တစ်လုံးဖြင့် Hotel ကို ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်နေလေ၏။

“ဟောဗျာ!.. မပြန်ဖြစ်ဘူးလား”

“ပြန်ဖို့ပြင်နေတာကို ချောဆွဲခံရတာလေ။ ဘယ်မှာလဲ ရုပ်ရှင်မင်းသားမင်းသမီး”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန်၊ ဘယ်က မင်းသားမင်းသမီးတွေရမှာလဲ။ Model boy နဲ့ Model girl တွေ ကြော်ငြာလာရိုက်မှာကို”

“ဟင်! လေးလေးပြောတော့ဖြင့် တစ်မျိုး”

“အဲဒီဘကြီးအောင်အကြောင်း နှင် သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

ကြော်ငြာလာရိုက်မှာဆိုတော့ နီတို့ Hotel ပုံကြီး ပါလာမှာပေါ့။ အခန့်မသင့်ရင် ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ပါ တွဲရိုက်တာမျိုးရှိတတ်တာလေ။ ဒုက္ခပါပဲ... နီက အဲဒီလိုတွေ Camera ရှေ့မှာရပ်ရင် မျက်နှာပူပြီး ရှက်လိုက်တာမပြောပါနှင့်။ နီဘဝမှာ မှတ်မှတ်ရရ အလှဓာတ်ပုံရယ်ဆို၍ လေးနှစ်သမီးတုန်းကပုံသာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက (ဘာအတွက်မှန်းပင်မသိ) မေမေက ရိုက်ခိုင်းတာမို့ ပုသိမ်ထီးလေးဖွင့်လျက် ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ဓာတ်ပုံရိုက်တာ မကြိုက်တဲ့သူမို့ ဂူပုပ်ပုပ်မျက်နှာလေးဖြင့် မှန်ကုပ်ကုပ်ပုံစံလေးက မြင်တဲ့သူတိုင်းကို အသည်းတယားယားဖြစ်စေခဲ့သတဲ့။ နီက အဲဒီလိုမျိုးအလှမပြတတ်သူပါလေ။ အရွယ်ရောက်စဉ်တစ်လျှောက်လည်း Past post ပုံသေးသေးလေးတွေသာ မရိုက်မဖြစ် ရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းတက်စဉ်ကတော့

မေသဒ္ဒါမောင်

တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှာ အုပ်စုလိုက် ရိုက်တာမျိုးရှိပေမယ့် နို့ပုံစံက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ပုံများသာ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“တစ်ယောက်လောက် ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပေးနိုင်မလား”

“ဪ... ရပါတယ်ခင်ဗျ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကားကိုသာ သိမ်းပေးပါ။ ကျေးဇူးပြု၍”

ပစ္စည်းသယ်ပေးဆိုပြီးပြောတာမို့ ဧည့်ကြိုကောင်လေးက သူ့နားကိုရောက်စဉ် ကားသေ့ပေးလိုက်တာမို့ နီက လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ကားပေါ်မှ ဘီးလုံးပါသည့်အိတ်ကိုချကာ နီကိုလက်ပြခေါ်လိုက်သဖြင့် စိတ်တိုသွားရပါသည်။

“နောင်”

“အင်း”

“ဟိုမှာခေါ်နေတာ သွားလိုက်”

နောင်နောင်ကို လက်တို့လိုက်စဉ် သူက လက်ညှိုးကို လှုပ်ရမ်းခါပြကာ ငြင်းလိုက်လေ၏။ ပြဿနာပဲ... ဘယ်လိုလဲ။ နီကိုမှလက်ညှိုးထိုးပြီး ခေါ်ရတယ်လို့။ စိတ်တိုနေတာပါဟယ်ဆို

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေမှပဲ။

“မင်္ဂလာပါ”

နှုတ်ဆက်သံကပင် မချိုသာဘဲ မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေလေ၏။ သူက မျက်မှန်ကိုချွတ်လိုက်တာမို့ နီနှင့်မျက်ဝန်းချင်းဆုံသွားရလေသည်။ အလိုလေး! နီသိပ်ကြိုက်ခဲ့သည့် သရုပ်ဆောင်ကိုသားကြီး(ဒွေး)ရဲ့မျက်ဝန်းလို ညှို့ရည်လှဲသည်မျက်ဝန်းတွေပါလားနော်။

“ကိုယ့်ကို လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား။ နီနီညိုနော်၊ ခေါ်ရလွယ်တဲ့ Name batch ပဲ”

“ဟိုလေး၊ အဲဒီလိုညွှတ်သည်ကို ကြိုရတာ ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်းပါ လူကြီးမင်းရှင့်”

“No! no! ကောင်လေးတွေကို ပို့ခိုင်းရင် စိတ်မချလို့ပါ နီနီ။ ကိုယ့်အိတ်ထဲမှာ အဖိုးတန်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေပါနေလို့ပါ”

“ဟင်!”

မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။ အိတ်ထဲမှာ အဖိုးတန်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေတဲ့။ ဘာတွေမို့လို့ စိတ်မချဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ ကဲ! မထူးပါဘူး၊ ကိုယ့် Hotel ထဲရောက်လာတဲ့ညည်းသံ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကို ကြိုဆိုရတာမို့ ဘယ်ဝန်ထမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် တာဝန်ယူရမှာလေ။

“မှတ်ပုံတင်လေး ပေးပါနော်၊ ဘယ်နှရက်လောက်များ တည်းမှာပါလဲရှင်”

“လောလောဆယ် တစ်လ”

“တစ်လကြီးများတောင်”

“အင်းလေ၊ ဘာလဲ... တစ်သက်လုံးများ တည်းစေ ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ပါးစပ်ကို အမြန်ပိတ်ထားလိုက်ရပါ၏။ စကားပြောတာ ကိုက အနှောင့်အယှားမလွှတ်သလိုပါလား။ သူကမ်းပေးသည့် မှတ်ပုံတင်ကို တရိုတသေလှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှအိတ် ကို လက်လွှဲယူလိုက်ရပါ၏။ သူက (တမင်ပဲလားမသိ) နို့လက် ဖျားခပ်အေးအေးကို ထိပြီးမှ လက်လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

အပြုံးတို့ကောင်တာမှာ အခန်းမှာတော့ ခပ်ချောချော ဖြစ်သူ သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်တာမို့ စိတ်ပိုတိုမိပါ၏။ မြန်မြန်ပါဆိုမှပဲ ဒင်းတို့ဘဲငန်းအုပ်စုက တစ်မှောင့်။ စိတ်တိုလာပြန်ပြီနော်။ အခန်း သော့ကိုယူ၍ Lift ဖြင့် အပေါ်ထပ်အလွှာတို့ကို သူနှင့်အတူတက် ခဲ့ရပါ၏။

အခန်းရှေ့ရောက်တော့ သော့ဖွင့်ကာ အိတ်ကို အခန်း တွင်းသို့ရောက်အောင် ထည့်ပေးပြီးမှ သော့နှင့်မှတ်ပုံတင်ကို သူ့ လက်ထဲသို့ ရှိသေ့စွာအပ်လိုက်ပါသည်။ Thanks! ဟုဆိုကာ Tip money ခေါက်လေးပေးတာမို့ ယူလိုက်ရလေ၏။ အခန်း အပြင်အရောက်မှာ ထောင်တန်အခေါက်လေးကို အသာလေးဟာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အလို! (၁၅၀၀)တဲ့။ ငါးရာတန်နှင့်ထောင်တန် အသစ်ခေါက်ကလေးက နို့ကို ပြောင်ပြနေသလိုနယ်ပါလေ။

အခန်း (၂)

အလုပ်မှာပဲအိပ်ရတာမို့ တစ်အောင့်လေးသာရှိပါသည်။
 Night ဆင်းသည့်ဝန်ထမ်းတွေက နို့ကိုကိုယ်ချင်းစာပြီး လာမနီး
 ရှိသာ တော်တော့သည်။ ဒီနေ့ပါ အလုပ်ဆက်ဆင်းရမှာလေ။
 ဇက်ကိုဟိုဒီလှည့် ခါးပါချိုးလိုက်ပြီး ရေချိုးကာ Uniform အသစ်
 လဲဝတ်လိုက်ရသလို မျက်နှာကိုတော့ Puff ဖြင့် ခပ်ပါးပါးပုတ်
 ကာ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေး ဆိုးလိုက်ပါသည်။

ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေအားလုံး ဆံထုံးထုံးပြီးထား၊ ဒါ
 မှမဟုတ်ရင် ကလစ်ညှပ်ရတဲ့စည်းကမ်းရှိတာမို့ ဇာအုပ်ပါသည့်
 ကလစ်ဖြင့် ကုတ်ဝဲဆံပင်ကို လှမ်းပြီးကာ တပ်လိုက်ပါသည်။ နို့
 က တခြားမိန်းကလေးတွေလို နဖူးပေါ်ဆံနုလေးတွေ ချတာကို

ကြောက်သဖြင့် ဒီအတိုင်း နဖူးပြောင်ပြောင်လေးသာ ထားပါ၏။

ဘယ်ဘက်ရင်အုံ အပေါ်ဘက်နေရာမှာ အနက်ခံရွှေ စာလုံးထိုးထားသည့် နာမည်ကတ်၊ ရင်ထိုးကိုတပ်ကာ မှန်ထဲကြည့် လိုက်ပါ၏။ ဒီနာမည်ကိုဖတ်ပြီး သူ နာမည်ခေါ်တာလေ။ 'နီနီ' တဲ့။ ဟွန်း! . . . ရင်းလည်းမရင်းနှီးဘဲနဲ့များ တင်တင်စီးစီးခေါ်ရတယ် လို့။ အမြင်ကပ်စရာကြီး။ နီတို့ Uniform အပေါ်က အဝါဖျော့ ဖျော့ကို အညိုရောင်ဖြင့် အနားပတ်လည်ပင်းနှင့် ရှေ့ဘက်ခါး တစ်လျှောက် ခါးစည်းပါပြီး လက်ရှည်အနားပတ်ပါ တပ်ထား သလို အောက်က ဒူးဖုံးစကတ် (Mini skirt) က ချောကလက် ရောင်ရင့်ရင့်မို့ ဘိုဆန်ဆန်လှပလွန်းလေသည်။

“မေမေ့ဆီ Phone ခေါ်ဦးမှပဲ”

ညကမအားတာမို့ ညဉ့်လည်းနက်သွားသဖြင့် မေမေ့ထံ Phone မခေါ်ဖြစ်လိုက်ပါချေ။ ဒီမနက်တော့ တာဝန်ချိန်မဝင်ခင် Phone ဆက်လို့ရမှာလေ။ အလုပ်မှ Phone ကိုမသုံးချင်တာမို့ Hotel ဘေးပေါက်မှထွက်ကာ လမ်းပေါ်ရှိအများသုံး Phone ရှိရာဆီ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ Phone ဆိုင်မှမိန်းကလေးကို ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး အိမ်ဘေးမှ Phone ကို နံပါတ်နှိပ်ခေါ်လိုက် ပါသည်။

“ဟဲ့လို! အန်တီအေးလား၊ နီပါ။ ဟုတ်တယ်၊ ညက ညဉ့်သည်တွေကျလာလို့ နီ အိမ်မပြန်ဖြစ်တာပါ။ မေမေ့စိတ်ပူနေ တယ်မဟုတ်လား။” ဩော် . . . ဈေးသွားပြီလား။ အဲဒါဆိုရင် အန်တီပဲကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပေးပါနော်။ နီ ဒီညနေမှ ပြန်လာမယ် လို့။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဆက်ဆက်ပြောပေးပါနော် အန်တီ။ ဒါဆိုရင် ဒါ ပဲနော်၊ နီ duty ပြန်ဝင်ရမှာမို့လို့ပါ။ ကျေးဇူးပဲနော်၊ ဟုတ်ကဲ့”

Phone ခေါ်ခဲ နှစ်ရာတန်ကိုပေးလိုက်ပြီး အလုပ်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ဝန်ထမ်းတွေကို Breakfast ကျွေးတာမို့ စား သောက်ဆောင်ဘက်သို့ လှမ်းခဲ့ပါသည်။ ဘာစားရင် ကောင်း မလဲ။ ပေါင်မုန့်နဲ့ကော်ဖီခါးခါးလေးပဲ သောက်လိုက်ရင် ကောင်း မယ်ထင်ပါရဲ့။ တခြားသူတွေက မုန့်ဟင်းခါးစားနေကြပြီလေ။

“နီနီ . . . နီနီညို”

“ကျစ်!”

လုပ်လာပြန်ပြီ။ မနက်ခုနစ်နာရီပဲ ရှိသေးတာကို ဒီမန့် နေကျကြီးက ရှာနေပြီလေ။ ခိုင်းစရာရှိတာ နီတစ်ယောက်တည်း ရှိတာကျနေတာပဲ။ မုန်းချင်လိုက်တာနော်။

“ဟဲ့! ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားတယ် . . . ကြားတယ်၊ ဒီမှာ ညကတည်းက သူ

မှဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ် မစားရသေးတာ ဆာလို့သေတော့မယ်။ ကော်
ဖီလေးတော့ သောက်ပါရစေဦး လေးလေးရ"

"ညည်းဗိုက်ပြည့်တာကို နောက်မှလုပ် ဟိုမှာ ဧည့်သည်
တွေက ညည်းကိုခေါ်နေတယ်"

"ဟမ်! ဧည့်သည်၊ ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ"

"ဪ... အရေးထဲမှ ဘယ်ဧည့်သည်ဖြစ်ရမတုန်း။
ညကရောက်လာတဲ့ ဒါရိုက်တာလေးက ညည်းနာမည်ကိုရွတ်ပြီး
ခေါ်နေလို့ပေါ့။ မြန်မြန်သွား... ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရောက်
နေပြီ"

ကျွတ်! တောက်!.. ဒီဒါရိုက်တာ ရဲထက်မာန်နဲ့တော့
နီနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တော့မှာပဲလားနော်။ ကိုယ့်ကိုစွဲကိုယ်မလုပ်ဘဲ
တဆိတ်ရှိ နီနာမည်ကို ခေါ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ရေရွတ်ရတယ်လို့။

"ဟော!"

ဧည့်သည်ထမင်းစား Hall ထဲရှိ ထောင့်ဆုံးခုံမှာ ရှိနေ
သည့်သူက နီကို လက်ထောင်ပြကာ ခေါ်လိုက်လေ၏။ ငါနော်၊
လူကို သူ့အိမ်ကအလုပ်သမားလို့ ထင်နေသလိုပါပဲလား။ သူတိုင်
နေသည့်စားပွဲရှိရာသို့သွားစဉ် နီဘေးမှလူနှင့် လက်မောင်းချင်း
တိုက်သွားလေ၏။

"အို! အရမ်းပဲ"

အလိုလေး! ကြုံကြုံဖန်ဖန် အလှဖန်တီးရှင်မာမိန့်မှ တိုက်
မိရတယ်လို့။ မိန်းမလျာသာပြောတယ်။ ပြောထားသည့်ရွှေအို
ရောင်ဆံပင်ရှည်နှင့် လိုက်ဖက်ရလောက်အောင်ကို အသားလည်း
ဖြူနေပါ၏။ (တစ်ကိုယ်လုံးပေါင်းတင်းထားလားမသိပါ။) လည်စိ
မပေါ်သလို လည်တိုင်ရှည်ရှည်နဲ့ နီတို့ထက် လှနေတာအမှန်
ပါလေ။

"တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်"

"ရပါတယ်။ သမီးက ချစ်စရာလေးပဲ"

လူက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ငယ်ငယ်တုန်းက ရှောက်
သီးဆေးပြားအခြောက်တွေကို သီချင်းဆိုခိုင်းသည့်အကြောင်းကို
သတိရသွားတာမို့ ကျိတ်ပြီးလိုက်မိပါသည်။ အဲဒီမိန်းမလျာတွေ
ကတော့ မိတ်ကပ်တွေပုံနေအောင် လူးထားတဲ့ပြာနန်းနန်းရုပ်တွေ
နဲ့ကိုး။ ဒီမာမိကတော့ ခပ်ချောချောလေးပါပဲ။

"မာန်ရေ Jasmine ကလေ"

"နီ ရောက်ပါပြီ"

"နံပြားရမလား နီနီ"

"ရှင်!"

“နံပြားလေ၊ ကိုယ် ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းနဲ့စားချင်လို့”

“အဲဒါမျိုးက ညကတည်းက ကြိုမှာထားမှ လာဖို့ပေးတာရှင့်။ အခုမှမှာလို့ ဘယ်ရမှာလဲ။ ပြီးတော့ အဲဒါကို ဒီကစားသောက်ဆောင်ဝန်ထမ်းတွေကိုပဲ မှာလို့ရပါတယ်။ နီက House Keeping Staff ပါ လူကြီးမင်းရှင့်”

“ဘယ်ဝန်ထမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် Guest စိတ်တိုင်းကျတာဝန်ကို ယူရမှာမဟုတ်လားနီနီ။ မင်းက ဒီ Hotel က Staff လေ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ကိုယ် ပဲပြုတ်ပဲစားချင်တယ် နီနီ။ နံပြားမရရင်လည်း တစ်ခုခုတော့ ရှာပေးပါ”

ကဲ! အခုမှ ဂျပန်မူလီနဲ့လာတွေ့တာပါလားနော်။ သူနီကိုမှာတာကြားတော့ သူ့ဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်မာမိက ပါ နို့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ မာမိ Model လေးအတွက် မလိုင်များများနဲ့ Milk တစ်ခွက် မှာပေးနော် သမီး။ မာမိအတွက်က လက်ဖက်ရည်ကျစ်လေးဆို ရပါပြီ”

ဟင်း! တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့သာ ပြေးဆောင့်လိုက်ချင်တာပါပဲ။ သူခိုင်းလို့ရတာနဲ့ ဒီမာမိကပါ လိုက်ခိုင်းနေပြီလား။ စိတ်ထိန်း

ထားဦး နီနီညိုရေ။ သူတို့အုပ်စုရောက်လာတာက အယောက်သုံးဆယ်ကျော်မို့ Hotel မှာ လူဝိုစည်သွားရတာလေ။ လစဉ် ရရနေတဲ့ဝန်ထမ်းကောင်းလက်မှတ်လေးကိုပဲပြီး စိတ်ရှည်ပြရတော့မှာပဲ။

“ဘာမှန်မှမရှိတော့ဘူး မနီရဲ့၊ Cake တွေပဲရှိတာ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဪ... ပဲပြုတ်တော့ နည်းနည်းလေး ကျန်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ထမင်းအဖြူရှိတယ်မဟုတ်လား ကိုမောင်ချို”

“ရှိတယ်လေ”

“ဒါဆို ဆီလေးဆားလေးနဲ့ရောနယ်ပြီး ဇွန်းခက်ရင်းတပ်ပေးပါ။ ပြီးရင် ငရုတ်သီးစိမ်းနဲ့ ကြက်သွန်နီကို ပါးပါးလှီးပြီး ဆားဖြူး သံပုရာသီးညှစ်ပေး”

“အေးအေး...”

“နွားနို့ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီ”

“မလိုင်များများနဲ့ ပူလေးတခွက် ထည့်ပေးပါ။ ပူတင်း

တစ်ပွဲပေး။ လက်ဖက်ရည်ကို ကျစိမ့်လေးဖျော်ပေး။ Cake က တစ်ပွဲ၊ ပြီးတော့ ရိုးရိုးရေခဲနွေးကို လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ တစ်ခွက် လောက် နှပ်ပေးပါ။”

“OK! ရမယ်၊ ခဏလေး”

ကိုမောင်ချိုက စားဖိုဆောင်က မန်နေဂျာမို့ နီပြောသည့် အတိုင်း လှည့်စိစဉ်ပေးလေ၏။ ပစ္စည်းတွေများတာမို့ နီက ထမင်း ပန်းကန်နှင့် အချဉ်ပန်းကန်ပြားရေခဲနွေးခွက် (အဖုံးပါသည့်ခွက်) ကို လင်ပန်းထဲထည့်ကာ၊ ကိုင်ပြီး နွားနို့ လက်ဖက်ရည်နှင့် Cake ပန်းကန်နှင့် ပူတင်းပန်ပန်းကန်တို့ကို လင်ပန်းဖြင့် တခြားဝန်ထမ်း ကောင်လေးကကိုင်ကာ သူတို့ဝိုင်းဆီ သွားရပါ၏။

အလို! သူရှိနေသည့်စားပွဲဝိုင်းမှာ ရွှေရောင်တွေ လွှမ်း နေသလိုပါပဲလား။ Hall ထဲမှာ ဒီတစ်နေရာတည်းကပင် လင်း လက်နေသလိုနယ်၊ ထွန်းတောက်လှပလွန်းနေသည့်အမျိုးသမီး လေးက ခပ်မတ်မတ်လေး ထိုင်နေတာပါလေ။ ဒါ အခုနာမည် ကြီးနေပြီဖြစ်တဲ့ Model ‘မေစပယ်ဖြူ’ပါပဲလား။

“ရပါပြီ”

နီက သူ့ရှေ့မှာ ထမင်းပန်ကန်၊ ရေခဲနွေးခွက်၊ အချဉ်ပန် ကန်တို့ကို ပြင်ပေးလိုက်ပါ၏။ ဝန်ထမ်းကောင်လေးက လက်ဖက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရည်ခွက်နှင့်နို့ခွက်ကို နေရာမှားချလိုက်တာမို့ နီက ပြန်ရွှေပြီး စားပွဲဝိုင်းကိုပြင်ဆင်ပေးလိုက်ရလေသည်။

“ချောပြောတဲ့ နီနီလေ၊ Jusmine”

“ဪ”

မာမိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာကို တာဝန်ကျေရုံ ရွတ်လိုက် သည့် Model မမလှလှလေးကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမ်ငယ်သွား သလိုနယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ဖြူပါတယ်ဆိုတဲ့ နီအသားရောင်က ဒီ Model မမရှေ့မှာ ပျောက်သွားတော့တာကိုး။ လှလိုက်တာ။ ရွှေ မှုန်စားပြီး မွေးခဲ့သလားထင်ရလောက်အောင်ကို အသားလေးက ဝင်းပါအိမ်မွတ်နေတာလေ။

“တော်လိုက်တာ၊ ကိုယ်စားချင်တာကို ရအောင်ရှာပေး နိုင်လို့”

“ရပါတယ်၊ လိုအပ်တာရှိရင် ဒီကအစ်ကိုကို မှာလိုက် ပါရင်”

“ပြန်တော့မလိုလား”

“ဟင်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး၊ နီက ညနေမှပြန်ရမှာပါ”

“ဪ”

“ဟိုလေ၊ မာမို့ Model က ဟင်းရွက်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆတ်ကိုပဲ စားတတ်တယ်နီနီ။ ရေခဲသေတ္တာထဲထားတဲ့ဟင်းရွက်
ကို မကြိုက်ဘူးလေ။ အဲဒါပြောပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“အို! တို့က နီနီကိုမှာနေတာလေ သားရယ်”

“နီက စားဖိုဆောင်ဝန်ထမ်းမဟုတ်လို့ပါရှင်။ သူ့ကိုပဲ
မှာလိုက်ပါ။ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“နေဦးလေ၊ ဘောက်ဆူးပေးချင်လို့”

လာပြန်ပြီ ဒီဘောက်ဆူး။ ထင်ထားသည့်အတိုင်း နီ
လက်ထဲ လှမ်းထည့်ပေးလိုက်သည်က ငွေစက္ကူအသစ်လေးနှစ်
ရွက် (၁၅၀၀)ပါလေ။ နီက ဘေးမှဝန်ထမ်းရဲ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ
ထည့်မိလိုက်စဉ် သူက ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်လေ၏။

“No! no! ကိုယ် မင်းကိုပေးတာလေ နီနီ။ သူ့ကိုပေး
တာမှမဟုတ်တာ”

ကိုရဲမွန်၏အိတ်ကပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို ပြန်နှိုက်ယူကာ နီ
လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး လက်ဝါးထဲပြန်ထည့်လိုက်တာမို့ ရယ်ရ
ခက်ငိုရခက်ဖြစ်သွားရပြန်ပါ၏။ နီနဲ့တော့ ဒီဒါရိုက်တာက အခက်
ပါလား။

အခန်း (၃)

“သူရိုက်တဲ့ကြော်ငြာတွေက အလန်းစားတွေချည်းပဲတဲ့၊
Model ဆိုလည်း နာမည်ကြီးတွေကိုပဲသုံးတာ”

“အေးနော်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မင်းသားလုပ်ဖို့ကောင်းတာ။
အရမ်းချောတာပဲ”

“အေးဟယ်”

ဝန်ထမ်းထမင်းစားခန်းမှာ ပြောနေကြသည့်အလှူသတင်း
ကတော့ သူ့အကြောင်းတွေချည်းပါပဲ။ စတီးပုံစံခွက်ဖြင့် ထမင်း
နဲ့ဟင်းတွေကို ကြိုက်တဲ့အစားအစာကို နည်းနည်းစီထည့်ပြီး ခုံ
လွတ်မှာဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ တစ်မနက်လုံး လှုပ်ရှားနေရတာနဲ့
ထိုင်ကိုမထိုင်ရတာ အမှန်ပါလေ။

“ညနေစောင်းမှာ Hotel အပြင် View ရိုက်မှာတဲ့”

“ဟုတ်လား”

“နီနီ”

“ဟင်...ဘာလဲ”

ပလုပ်ပလောင်းစားရင်း ထူးလိုက်တာမို့ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်သွားပါ၏။ ဘေးစားပွဲမှာ ထမင်းမစားဘဲ လေကန်ရင်း ဗိုက်ဝ နေကြတာကိုး။

“နင်နဲ့ အဲဒီစူပါစတား ဒါရိုက်တာ ရင်းနှီးတယ်ဆို”

“ပေါက်တတ်ကရတွေ၊ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“မညာနဲ့နော်၊ ငါတို့က မိတ်ဆက်ခိုင်းမလို့ဟာကို”

“အဲဒါ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားမိတ်ဆက်ကြပေါ့ သင်း သင်းရဲ့”

“ဟဲ့! သူက ငါတို့လိုအောက်ခြေဝန်ထမ်းမျိုးကို အလေး ဝထားတာမှမဟုတ်တဲ့ဟာ”

“နီလည်း အတူတူပဲလေ၊ ဘာထူးလို့လဲ”

ကောင်မလေးတွေ ငြိမ်ကျသွားကြလေ၏။ နီဖြင့် အဲဒီ လူ မကြာခဏခေါ်ခေါ်ခိုင်းနေလို့ စိတ်ပျက်နေရတာလေ။ Shooting manager က ဘာရှာပေးပါဦးဆိုပြီး ခိုင်း။ သူ့ Model

ဆောင်းဖို့ ဦးထုပ်ကို ဘယ်ဆိုင်မှာ ဝယ်လို့ရလဲဆိုပြီး သူကမေး၊ ဒီကြားထဲ သူမမာမိက တစ်မျိုး။

ဒီလိုဒုက္ခတွေကို ဘယ်သူက သိကြလို့လဲ။ မန်နေဂျာ ဦးအောင်မြိုင်က နီကို (ခပ်ပေါ့ပေါ့)ခိုင်းလို့ရတာမို့ ချစ်စရာကောင်း တဲ့ဝန်ထမ်းလို့ထင်နေကြမှန်း နီအသိဆုံးမဟုတ်လား။ ဒီ Model က သိပ်ချမ်းသာတဲ့သမီးမို့ သုံးတဲ့ပစ္စည်းတွေအကုန်လုံးက နိုင်ငံ ခြားပစ္စည်းတွေပါပဲ။ ယုတ်စွအဆုံး သန့်စင်ခန့်သုံးပစ္စည်းကအစ ပါလေ။

“နီနီညိုတဲ့၊ မန်နေဂျာကြီးရှာနေတယ်”

“ကျစ်! နေ့လယ်စာတောင် ဖြောင့်ဖြောင့်မစားရပါလား နော်”

“နီနီရေ၊ Model မေစပယ်ဖြူက နင်ကိုခေါ်ခိုင်းလိုက် တယ်တဲ့”

တစ်ဆင့်စကားက နီထမင်းစားနေတဲ့နေရာကို ရောက် နေချေပြီ။ Cleaning လုပ်ပေး ရှင်းပေးရသည့်ဝန်ဆောင်မှုလုပ် ပေးရသည့်အခန်း(၁၀)ခန်းထဲမှာ ဒီ Model ပါအပါအဝင်မို့ သူ တို့မပြန်မချင်း ဒီဝဋ်ကနေ နီကျွတ်တော့မှာမဟုတ်ပါလေ။

“နီနီညို”

“လာပြီ... လာပြီ”

တမင်းစားစတီးလင်ဗန်းကို ဆေးသည့်နေရာမှာ အမြန် သွားပုံကာ ပါးစပ်ပါးလုပ်ကျင်း၍ အမြန်ထွက်လာရပါ၏။ ငါတော့ စိတ်နှလူ မကပ်ရတော့ပါလားနော်။ ညှော်သည်တွေ ပုံနေတာမို့ OFF ရက်လည်း ရနိုင်တော့မည်မထင်ပါလေ။

Room No (207) ရှိရာဆီသို့ Lift ဖြင့်တက်ခဲ့ပါ၏။

Cooridor မှာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်ရတာမို့ ဖိနပ် အမြင့်က နှိခြေထောက်ကို နာစေလေသည်။ Uniform နှင့်လိုက် ဖက်အောင် နီတို့မိန်းကလေးတွေအားလုံး ဒေါက်မြင့်တွေပဲ စီးကြရတာလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“Come in”

တံခါး Lock ကိုလှည့်ဖွင့်လိုက်စဉ် ရေချိုးပြီးခါစပုံဖြင့် မွေးပွတ်စုံဝတ်ထားသည့်သူမကို ကုတင်ထက်မှာ တွေ့လိုက်ရ ပါ၏။ ဒါက ဘာလဲ၊ လဲဝတ်စရာဝတ်စုံပါမလာဘူးလို့ ပြောမှာ တော့မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။

“နို့ကိုခေါ်တယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဪ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာထုတ်ပေးတဲ့ Towel တွေ

က ကြမ်းလို့ပါနီနီ။ ဖြစ်နိုင်ရင် တို့ကို Thai ကလာတဲ့ Soft Towel မျိုး ရှာပေးနိုင်မလား”

သက်မကိုခိုးရှိက်လိုက်မိ၏။ ကြီးကျယ်မှန်းသိပေမယ့် ဤမျှချေး(ဂိုး)များတာကတော့ လွန်လွန်းပါတယ်လေ။ ‘စိတ်ရှည် သည်းခံ လမ်းကြောင်းမှန်’တဲ့ နီနီရေ။

“နီတို့ Hotel သုံးထဲက အနူးညံ့ဆုံး Towel ကို မမ အတွက် ထုတ်ပေးထားတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ တို့နဲ့မတည့်ဘူးလေ၊ Guest စိတ်တိုင်းကျ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့တာဝန်က မင်းတို့ပဲမဟုတ်လားနီနီ။ ဒီ Hotel မှာမရှိရင် တခြားက ဝယ်ပေးပေါ့။ ဒါကြောင့် မာန့်ကိုပြောတာ၊ ဒီထက်ပိုအဆင့်မြင့်တဲ့ Hotel ရွေးပါဆိုတာကို”

ဒေါသက ထောင်းခနဲထွက်လာလေ၏။ ကြည့်စမ်း! နီ တို့ကြယ်ငါးပွင့်ရ အဆင့်မီ Hotel ကိုများ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်ပြောရ တယ်လို့၊ ဟက်ခနဲပြောချင်စိတ်ကို ဂရုခနဲမျှီချလိုက်ရပါ၏။ ညှော် သည်ကိုပြောမိရင် နီတော့ အလုပ်ပြုတ်တော့မှာလေ။

“ပြီးတော့ ရေကိုလည်း ဒီတံဆိပ်မကြိုက်လို့ပြောင်းပေး ပါ အုန်းသီးနံ့ရလို့ တို့ခေါင်းမူးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မင်းသွားရင် မာန့်ကိုပြောပေးပါဦး။ တို့စောင့်နေတယ်လို့။ သူ့ Phone ပိတ်ထားတော့ Contact မရလို့”

“ဟုတ်”

တောက်! ငါနော်၊ နဖူးနဲ့တိုင်နဲ့သာ ပြေးဆောင့်လိုက်ချင်တော့တာပဲ။ လူကိုအားနေတယ်လို့များ ထင်နေသလားမသိ။ ကိုယ့်အဖွဲ့ထဲကလူတွေကို တစ်ဆင့်မခိုင်းဘဲ ဒီကဝန်ထမ်းကိုမှ ရွေးခိုင်းရတယ်လို့။ သူမပြောပုံနဲ့ သူ့ကို နောက်ကလိုက်ရှာရတော့မလိုပါလားနော်။

“လင်းလင်းရေ”

“ဆို”

“အပြင်ထွက် သော့အပ်သွားတဲ့စာရင်းထဲမှာ ဒါရှိတာနာမည်ရှိလား ကြည့်ပေးပါဦး”

“ခဏလေး... ရှိတယ်”

“ဘယ်တုန်းက ထွက်သွားတာလဲ”

“မနက် Breakfast စားပြီးကတည်းကပဲ”

သေစမ်း! ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်သွားမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နီက ဘယ်လိုလိုက်ရှာရမှာပါလိမ့်။ စိတ်ကြီးရယ်၊ ညစ်ရပါ။ မန်နေဂျာရုံးခန်းထဲဝင်တော့ ဦးအောင်မြိုင်ကို မမြင်

သဖြင့် ‘လိုက်ရှာရပြန်၏။

“ဘကြီးအောင်ရော”

“ပုံးခေါက်နေလေရဲ့”

သူ့ကျ အေးအေးဆေးဆေးစားခွင့်ရပြီး နီမှာဖြင့် ထမင်းကို ဗိုက်ထဲဘယ်ချောင်ဝင်သွားမှန်းပင်မသိ။ ခပ်မြန်မြန်မျိုချခဲ့ရတာလေ။ ထမင်းစားဆောင်မှာ ထမင်းစားနေသည့်မန်နေဂျာရှိရာဆီ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်ခဲ့ရပါ၏။

“လေးလေး”

“အေး”

“လေးလေး Model က ပြဿနာရှာနေပြန်ပြီ”

“ဟာ! ဘာ ငါ Model လဲ။ ညည်းကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

“ရေကို အုန်းသီးနဲ့ရလို့ တံဆိပ်လဲပြီးပို့ပေးပါတဲ့။ Hotel သုံး Towel အသစ်ပေးတာကိုလည်း ကြမ်းလို့ နူးညံ့တာရှာပေးပါတဲ့”

“အဲဒါ Supervisor ကိုသွားပြောလေ။ Towel ဝယ်ဖို့က မင်းသန့်ကိုခိုင်း။ နေဦး၊ တလွဲဝယ်လာရင် မောနေရဦးမယ်။ ညည်းပဲ ထွက်ဝယ်လိုက်။ ဒီနားက ကုန်တိုက်မှာရှိလိမ့်မယ်။

စက်ဘီးနဲ့ပဲ မြန်မြန်သွားလိုက်"

"ပြီးရော၊ နီ မရှိတုန်း နီနာမည်ကို လိုက်မခေါ်မိနေခဲ့ဦးနော်"

"အေးပါ"

Supervisor ကို မှာသင့်တာ မှာထားခဲ့ပြီး ကားရပ်ရာ နေရာမှာ ရပ်ထားသည့်စက်ဘီးပြာလေးကို သော့ဖွင့်တွန်းထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ပြဿနာပဲ။ စကတ်က တိုတိုနဲ့ စက်ဘီးနင်းရဦးမှာလေ။ ဒီစက်ဘီးက ဒီလိုအသေးသုံးပစ္စည်းထွက်ဝယ်ရင် သုံးဖို့အတွက် မန်နေဂျာဝယ်ပေးထားတာပါ။

ကတ္တရာလမ်းမကြီးထက် လေဟန်ဆန်တက်ကာ စက်ဘီးနင်းလာခဲ့ပါ၏။ Hotel ရှေ့ပန်းခြံကို ကွေ့ဝိုက်၍ထွက်ခဲ့တာမို့ တစ်ပတ်ကြီးပတ်နေရတာပါလေ။ နီအိမ်နှင့် ဒီ Hotel က သိပ်မဝေးတာမို့ နီက စက်ဘီးနှင့်သွားချင်ပေမယ့် မေမေက စိတ်မချတာမို့ စက်ဘီးမဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

Camera ကိုချိန်၍ကြည့်နေစဉ် မြင်ကွင်းထဲသို့ စက်ဘီးလေးတစ်စီး ဝင်လာလေသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည့် မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးကို မြင်လိုက်ရစဉ် သူပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒီကောင်မလေးကို စမြင်ကတည်းက သူ့အရမ်းစချင်နေတာလေ။ "နီနီညို"

တဲ့။ သူ့ဘဝမှာ ဒီလောက်ရိုးရှင်းတဲ့အမည်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ရတာပါ။

သူတို့လောကမှာ ရောင်စုံအလှတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေ ချီနေပေမယ့်၊ သူ့အနီးနားမှာလည်း ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြပေမယ့် ဤမျက်နှာပြောင်ဝင်းဝင်းလေးမျိုးက သူ့တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပါလေ။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက အင်မတန်မှ အပြစ်ကင်းစင်သည့်ကလေးတစ်ယောက်နယ်ပါ။ မျက်ဆံနက်နက်လေးကိုက သူ့မ၏နာတံစင်းစင်းလေးနှင့် အင်မတန်မှ လိုက်ဖက်လွန်းလေ၏။

အထူးသဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုစုထွေးထွေးလေးက သူ့ရင်ကို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားစေတာပင်။ စမြင်လိုက်စဉ်ကတည်းက ခပ်စုစုဖြင့် မနှစ်မြို့ဟန်ပြခဲ့တာ အသိသာပဲကိုး။ လှတယ် စွာတယ်ဆိုတာ ဒီလိုနှုတ်ခမ်းမျိုးလေးပေါ့။ ကြားနေကျ ခပ်ခွဲခွဲအသံတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မာဆတ်ဆတ်ပြောတတ်ပုံကဖြင့် သူ့သဘောအကျဆုံးအချက်တစ်ချက်ပါလေ။

"ဟိုးထား! . . ."

"အမယ်လေး!"

Hotel ရှေ့လမ်းပေါ်ရောက်စဉ် ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ

စက်ဘီးရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲပေါ်လာတာမို့ လန့်သွားသလို ဘရိတ်ကိုအမြန်ညှပ်လိုက်သဖြင့် နှိမ့်စက်ဘီးက ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်လို ခုန်သွားပြီး လဲလေ၏။ စက်ဘီးရှေ့ဘားကို လက်ဖြင့် ဝမ်းထိန်းလိုက်တာမို့ စက်ဘီးက ဘာမှဖြစ်မသွားဘဲ လူကပင် လမ်းပေါ်လဲကျသွားတော့တာလေ။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

“Sorry! Sorry! ကိုယ်က စချင်ဇောနဲ့ တားလိုက်မိလို့ပါ နီနီ။ အရမ်းနာသွားသလား။ ထလို့ဖြစ်ရဲ့လား။”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲရှင်၊ နာတာထက် လန့်တာက ပိုတယ်။ နီတော့ သေပြီလို့ထင်လိုက်တာပဲ... အား”

“ဟင်းဟင်း... မင်းက တကယ်ရယ်ရတဲ့ချာတိတ်ပဲ။ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“Plaza”

“OK! ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ထ!”

“ဟင်... လိုက်ပို့မလို့”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒူးပွန်းသွားတဲ့လူကို စက်ဘီးနှင်းခိုင်းလို့ ဘယ်ရမလဲ။ လာပါ”

“မဖြစ်ဘူး။ ရှင့်ကို မေစပယ်ဖြူ စောင့်နေတာရှင့်”

“ကျစ်! ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ရှုတင်က ညနေမှစမှာ။ လာ... Let's go!”

လက်ကမ်းလျက် စွေ့ခနဲထူမတ်ပေးလိုက်ပြီး သူနင်းလိုက်သည့်စက်ဘီးပေါ် ထိုင်လိုက်ရတော့တာလေ။ ဒီနေ့တော့ ရင်တုန်စရာကြီးပါလားနော်။

အခန်း (၄)

“ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ထမင်းပေါ့၊ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ရိုက်ကွင်းတွေ လိုက်ချိန်ကြည့်နေတာ နဲ့ နေ့လယ်စာတောင် မစားရတော့ပါလား။ တစ်ခုခုစားရအောင် နီနီ”

“ရှင့်ဘာသာရှင် ဝယ်စားပါရှင့်။ နီက ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်ပြီး အမြန်ပြန်ရမှာ”

“ခဏလေး အဖော်ရအောင် စောင့်ပေးရတာပဲနီနီရော။ မန်နေဂျာကြီးကို ကိုယ်ကြည့်ပြောပေးမှာပေါ့”

ကြည့်! ကိုယ့်ဖို့ပဲ ကိုယ်သိတတ်တဲ့လူမျိုးနဲ့ ကြုံရပြန်ချေ ပြီ။

ရွှေဝဒေသာစာပေ

နီတို့နှစ်ယောက်ကို လူတွေဝိုင်းကြည့်နေကြတာမို့ နီ
မျက်နှာက ရဲနေပြီလေ။ Uniform ဝတ်ထားတာမို့ Hotel ဝန်
ထမ်းမှန်း သိကြသလို သူ့ကိုဘယ်သူလဲဆိုပြီး စပ်စုတ်မျက်လုံး
တွေပဲမဟုတ်ပါလား။

“ဟင်လို့၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုမှမလဲဘူး၊ အချိန်မရှိပါဘူးဆိုနေမှပဲ”

“မင်းက Shuttle လေးပါလဲလားနီနီ။ Shuttle ဆိုတာ
သိရဲ့လား”

“သိဘူး”

“ယက္ကန်းမှာ ဟိုတက်ဒီဘက်ရန်ဆန်ပြေးနေတဲ့ လွန်းဆံ
ကို ပြောတာလေ။ မင်းကိုကြည့်လိုက်ရင်လည်း အမြဲပြေးလွှား
နေရတာပဲ။ နားတယ်လို့မရှိဘူး”

“နားမှာ... နားမှာ၊ ဒီညနေသုံးနာရီခွဲတာနဲ့ အိမ်ပြန်
ခွင့်ရပြီ”

“ဘာလို့အစောကြီးပြန်တာလဲ ကိုယ့်ရိုက်ကွင်းကိုမကြည့်
တော့ဘူးလား”

“ဝါသနာမပါပါဘူး၊ ရှင်တို့ရောက်လာလို့ ညကတည်း
က အိမ်မပြန်ရတာလေ။ OFF ရက်မပေးချင်တာမို့လို့ ညနေ

စောစောပြန်ခွင့်ရတာ”

သူက Plaza အောက်ထပ်မှာ စက်ဘီးကိုအပ်လိုက်ပြီး
နီနှင့်အတူ စကားတပြောပြောဖြင့် စက်လှေကားစီးကာ တက်လာ
ခဲ့လေသည်။ ခူးနေရာမှာ စပ်နေတာမို့ စိတ်တိုနေတာလေ။ သွား
ပါပြီ၊ နီဒူးတော့ အမာရွတ်ထင်ကျန်ရစ်တော့မှာပါပဲ။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဒီဘက်”

အိပ်ခန်းပစ္စည်းတွေရောင်းသည့်နေရာဘက်ကို ဆက်
လျှောက်လိုက်ပါ၏။ နီက Towel မျိုးစုံကိုပြကာ ရွေးနေစဉ်
သူက နီကို Camera ဖြင့် ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်လေသည်။ ဪ!
ဒီမှာ အလုပ်ရှုပ်နေပါတယ်ဆိုနေမှ Camera စမ်းတဲ့အလုပ်ကို
သူမို့လို့ လုပ်ရတယ်လို့။

“ဘာလို့လိုက်ရိုက်နေတာလဲ”

“လျှပ်တစ်ပြက်ပုံက မင်းအတွက် ပိုပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိ
တယ် နီနီရ”

“ပေါက်ကရလျှောက်လုပ်မနေနဲ့၊ လူတွေကြည့်နေတယ်
လေ”

“လူတွေကြည့်တာ ကိုယ့်အတွက် အဆန်းမှမဟုတ်တာ”

ဟုတ်သားပဲ။ နီက ဒီလိုလူအများကြီးရှိရင် နီကိုဝိုင်း
ကြည့်တတ်တာမို့ ရှက်တတ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလေ။
ဝယ်စရာရှိတာကို မြန်မြန်သွက်သွက်ဝယ်ကာ အောက်ထပ်သို့
ဆန်ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။

“နီနီနီကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောချင်တယ်”

“အချိန်မရပါ”

“အလုပ်မှာ ပြောလို့မရရင် အိမ်လိုက်လည်ပြီး ပြောမှာ
ပေါ့။” ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်အားကြီးကြီး၊ မေမေက ဟုတ်နဲ့ရှိက်
လွတ်မှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မေမေရှိက်ရင် နီနောက်မှာ ကိုယ်ပုန်းမှာ
ပေါ့”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရယ်ဖြစ်လေ၏။ လူငယ်ချင်းပဲမို့ ပွင့်လင်း
မှုရှိသလိုပါပဲလား။ စမြင်ခါစက နည်းနည်းမှထောင့်မကျိုးဘူးလို့
ထင်ခဲ့မိပေမယ့် စကားပြောကြည့်မှ သူ့ထံမှာ ဖော်ရွေမှုရှိတာကို
နီသိတာပါလေ။

“တစ်ခုခုသောက်ရအောင်ကွာ၊ အရည်ဖြစ်ဖြစ်”

“ဟင်! ဆောင်းတွင်းကြီးအအေးသောက်ချင်ရတယ်လို့

“ဆောင်းတွင်းအအေးမသောက်ရဘူးလို့ ဘယ်ပြဟွာ
ကြီးက ဟောခဲ့လို့တုန်း”

“ဆလံသပါရဲ့ရှင်”

“OK! ဖာလူဒါသောက်ရအောင် . . . လာ”

သူက နီလက်ကောက်ဝတ်ကိုဆွဲကိုင်လျက် မုန့်ဆိုင်ရှိ
ရာသို့ခေါ်ခဲ့လေ၏။ အမှတ်တမဲ့မို့ပဲထင်၊ သူလက်ဆွဲတာကို နီ
သတိမထားမိပါချေ။ ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေလို သဘောထားမိ
လို့ထင်ပါရဲ့။

“နှစ်ခွက်”

လက်ညှိုးနှင့်လက်ခလယ်ထောင်လျက် သူအအေးမှာ
ကာ နီနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ လက်မှ
နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တော့
ဖြုန်းတီးဖြစ်တော့မှာလေ။

“အသက်တိုတော့မှာပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“နာရီအမြဲကြည့်တတ်လို့လေ”

“အချိန်နဲ့အလုပ်လုပ်နေရတဲ့လူတန်းစားရှင်၊ ရှင်တို့လို
လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်ရုံနဲ့ မျက်စိရှေ့မှာ ငွေတွေအပုံလိုက်

ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ သိရဲ့လား”

နီစကားကိုသဘောကျပြီး သူ့ တဟားဟားရယ်လေ၏။ မှန်တာပြောတာပဲလေ။ နီတို့လခစားဝန်ထမ်းတွေက တစ်လ တစ်လ ရတဲ့လခကို တစ်လလုံးလုံး လောက်ငုအောင် စိစစ်သုံးနေရတာကိုး။

ဒီကြားထဲ များတာနာတာတွေဖြစ်ရင် အကြွေးတင်တတ်တာမို့ မျက်လုံးပြူးနေရတာလေ။ အာရောဂျ် ပရမံ လာဘ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း ဒီကျွန်းမာရေးကိုဖြင့် နီတို့က အထူးသတိထားနေရတာပါပဲ။

“ရင်ခုန်ဖက် ရှိနေပြီလား”

“အာ... ဘာကြီးလဲ”

ဖြန်းခနဲမျက်နှာပူသွားရသည်။ ရင်ခုန်ဖက်တဲ့။ အနုပညာသမားပီပီ စကားလုံးလှလှရွေးသုံးတတ်ပါရဲ့။ ဒီအတိုင်း ရည်းစားရှိလားလို့မေးလိုက်ရင် နီက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထရယ်မှာအမှန်ပါပဲ။ ဒါကိုများ သူ့ကြုံပြီးမြင်နေလို့များလား။

“မရှိဘူးပေါ့၊ အသက်ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ”

“(၂၂)...”

“ကိုယ့်ထက် သုံးနှစ်တောင် ငယ်တာပဲ။ မေမေလို့ပဲ

ပြောတာဆိုလို့ မေမေကရော”

“နီ ရှစ်တန်းတုန်းက သွေးတိုးရောဂါနဲ့ဆုံးသွားတာ”

“ဪ! Sorry! ဝါ၊ နီရယ်၊ ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်မကောင်း

ဖြစ်ပြီ”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မောင်နုမတွေ့ရော”

“ဟင့်အင်း... နီက တစ်ဦးတည်းသောသမီး”

“ခပ်ဆိုးဆိုးလေးပေါ့လေ”

“ဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ စွာတာပါ။ နီကို ကြက်ခေါင်း

ဆိတ်မခံတဲ့လူလို့ ပြောတတ်ကြတာ”

“ဟုတ်လား”

မျက်စောင်းကို ဒိုင်းခနဲခဲလိုက်မိပါတ်။ နေပါဦး၊ ညာတာပါတေးနဲ့ နီကို အတွင်းရေးတွေ သူ View နေတာမဟုတ်လား။ ဒီမြို့ကို ခဏတဖြုတ်လေး ရောက်လာပြီး ကုန်ကြမ်းရှာတာမျိုးတွေ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။

နီ သံသယတွေ ဝင်မိလာချေပြီ။ သူ့ပုံစံကဖြင့် ဖာလူဒါသောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

“ကျောင်း ဘာနဲ့ပြီးလဲ”

“Eco...”

“Distance လား”

“အင်း”

“ရုံးအလုပ်မျိုး ကုမ္ပဏီအလုပ်မျိုး မလုပ်ချင်ဘူးလား။

Hotel မှာလုပ်တာဆိုတော့ သူများတွေ တစ်မျိုးထင်ကြမှာပေါ့”

“ထင်ထင်ပေါ့၊ ဂရုမစိုက်ပေါင်။ ဒီအလုပ်တောင်မှ နို့ ငယ်သူငယ်ချင်းသွင်းပေးလို့ အလွယ်လေးနဲ့ရတာ။ နို့မို့ ဒီလို Hotel မျိုးကြီးမှာ သန့်ရှင်းရေးနေရာတောင် ရဖို့ဝေးစွ”

“ငယ်သူငယ်ချင်းက ယောက်ျားလေးလား”

“ဘယ်လိုသိလဲ”

“ခန့်မန်းကြည့်တာလေ၊ မိန်းကလေးချင်းတော့ ဒီလို နေရာကောင်းမျိုးကို ရှာပေးမှာမှ မဟုတ်တာ။ သိတယ်မဟုတ် လား၊ မိန်းမဆိုတဲ့အမျိုးက အူလက်တစ်ဆစ်ရယ်”

“သိရင်ပြီးတာပဲ”

“နီကရော”

ပြန်မဖြေဖြစ်ပါ။ နီကိုယ်နီတော့ အူပုပ်သည်းပုပ်ဟု တစ် ခါမှမြင်မကြည့်ဖူးတာလေ။ သဘောခပ်ဆိုးဆိုးမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် သည်းခံစိတ်နည်းတာကိုတော့ နီအသိပါပဲ။ နောင်နောင်က နဂို

ကတည်းက အနေအေးတဲ့သူမို့ နီနဲ့ပေါင်းလို့တည့်တာလားပင် မသိပါလေ။

“ဘယ်တော့ပြန်ကြမှာလဲ”

“ဟာ! နှင်ချင်နေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာ”

“အဖွဲ့သားတွေကတော့ နှစ်ပတ်လောက်နဲ့ ပြန်ကြလိမ့် မယ်။ ကိုယ်ကတော့ နောက်ထပ်ဆက်နေဦးမှာ။ လေ့လာစရာ တွေကျန်သေးလို့”

ဟုတ်ပါတယ်။ ခဏတာလာလည်တဲ့ညှော်သည်ကို ခင် တွယ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ နီတို့မြို့လေးက အေးအေးချမ်းချမ်း လေးမို့ ခဏတစ်ဖြုတ် အလည်လာတတ်ကြတာမျိုးပဲရှိတာလေ။

“ဘာလဲ၊ ကိုယ်ပြန်ရင် လွမ်းရမှာစိုးလို့လား”

“အဝေးကြီးပါနော်။ နီအသည်း ဒီလောက်မပျော့ဘူး”

“မညာကြေးနော်၊ အခုတောင် မျက်လုံးထဲမှာ လွမ်းခိုပ် တွေ သန်းနေသလိုပဲ”

“ပေါက်ကရတွေ၊ ကဲကဲ... ပြန်ကြမယ်လေ၊ ရှင်နေ ချင်ရင်နေခဲ့ပေါ့။ နီကတော့ တာဝန်တွေရှိလို့ ပြန်တော့မယ်”

“ဘယ်ရမလဲ၊ ကိုယ်က ကျန်ရစ်သူမှမဖြစ်ချင်တာနဲ့”

၅၄ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ရဲ့။ အတူတူလာတာ အတူပြန်ရမှာပေါ့။”

ဘာသဘောလဲ။ ကျန်ရစ်သူမဖြစ်ချင်ဘူးတဲ့။ တကယ်ဆို သူတို့က ဧည့်သည်တွေမို့ အချိန်တန်ပြန်ကြပြီး နီတို့မြို့ခံတွေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာလေ။ တစ်မျိုးကြီးပါပဲလားနော်။ နီစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာအောင် ဘာကြောင့် သူဒီလိုပြောရတာပါလိမ့်။

“မေးမယ်နော်”

“အင်း”

“အဲဒီသူငယ်ချင်းနဲ့ ဒီလိုမျိုး စက်ဘီးအတူစီးလား”

“စီးတာပေါ့။ စက်ဘီးရော ဆိုင်ကယ်ရော ခဏခဏပဲဟာ”

“မနာလိုဘူးကွာ”

နီ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်မိပါတ်။ ပြောတော့ဖြင့် နီတို့ မိန်းကလေးတွေက အူတိုတယ်ဆိုပြီး သူက အခုတော့ နီသူငယ်ချင်းကို မနာလိုဘူးတဲ့လေ။ ဒါ ရယ်စရာကြီးပဲမဟုတ်လား။

“အိမ်လာလည်ရင် စိတ်ဆိုးမှာလား”

“အသေအချာပေါ့”

Hotel ရောက်တော့ သူ့လက်ထဲမှစက်ဘီးကို လက်ပြောင်းယူလိုက်စဉ် သူ့ထံမှ Request က ထွက်လာပြန်လေ၏။

‘တရှင်ရှင်နဲ့ မခေါ်ပါနဲ့’တဲ့။

ကဲ! လူကိုစတွေ့ကတည်းက ပြုံးစိစိနဲ့ကြည့်ပြီး စခေါ်တဲ့ ခဏတာဧည့်သည်ကို နီက ဘယ်လိုမျိုးနာမည်ခေါ်ရမှာလဲ။

ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ ကိုရဲထက်မာနံ။ စိတ်ကူးမယဉ်တတ်တဲ့နီကို အိပ်မက်တွေ မဖန်တီးပေးချင်ပါနဲ့လား။

အခန်း (၅)

“နီပြန်ပြီ လင်းလင်းရေ၊ အပြုံးတို့နဲ့ duty လဲရင် နီ
နှုတ်ဆက်တာ ပြောပေးဦးနော်”

“အင်းပါ၊ မနက်ဖြန်ကျ သစ်ခွတွေ ဝင်ယူလာဖို့မမေ့
မိဦးနော် နီနီ”

“အေးပါ... မမေ့ပါဘူး”

Hotel ထဲမှထွက်တော့ သူတို့အုပ်စုတွေ Hotel အပြင်
မှာ အလုပ်တွေရှုပ်နေကြလေ၏။ ညနေဆည်းဆာကို စောင့်ပြီးမှ
ချိတ်ကြမှာထင်ပါရဲ့။ ပြောတော့ဖြင့် သုံးနာရီခွဲဆိုပြီး နီပြန်တော့
ငါးနာရီပင် ထိုးခါနီးနေပြီလေ။

ဆံထုံး (ဆံပင်စည်းထားတာ)ကို ဖြည့်လိုက်တာမို့ နီ
ဆံပင်ကုတ်ဝဲလေးက ဆံပင်စင်းစင်းလေးဖြစ်ပြီး လေတိုက်ရင်

လှုပ်လှုပ်လေးဖြစ်ပြီး တုံတုံလေးဖြစ်နေချေပြီ။ နီက သူများမိန်းကလေးတွေလို အလှစာရင်းဝင်မျိုးမဟုတ်ပေမယ့် ဆံပင်သားပျော့အိပြီး လှပတဲ့သူပါ။ ကျောင်းတက်စဉ်က ကျော့လယ်ခန့်ထားပေမယ့် ဒီအလုပ်ဝင်တော့ ဆံထုံးထုံးရင် အလုပ်ရှုပ် (အချိန်မရ)တာမို့ ဒီလိုအနေလေးပဲ ထားခဲ့ရတာပါ။ ဆံပင်ဖြတ်တဲ့နီက မနုမော့ပေမယ့် သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့နောင်နောင်က နုမော့ခဲ့တာလေ။

ကားလမ်းကိုကြည့်ကူးပြီး ကားဂိတ်မှာ ခဏရပ်စောင့်လိုက်ပါ၏။ တစ်အောင်အကြာမှာ ရောက်လာသည့် BUS ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပါ၏။ နှစ်မှတ်တိုင်သာ စီးရသည့်ခရီးက ခပ်တိုတိုလေးပါပဲ။ ကားဂိတ်မှာ ဆင်းလိုက်ပြီး လမ်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ပါသည်။

“ဟော! သမီးပြန်လာပြီ”

“မောလိုက်တာ မေမေရာ၊ ခြေထောက်တွေကို ဆွဲထားချီနေတာပဲ”

“မေမေ ဆေးလူးပေးမှာပေါ့သမီးရယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့မေမေရယ်၊ နီ ငရဲကြီးနေပါ့မယ်။ နီအထိတွေ့မလျှော်ပါနဲ့ဆိုတာ မေမေက ပြောလို့မရဘူးကွာ”

“ဪ... တစ်ထည်တလေပါ သမီးရယ်။ သမီး

မအားတဲ့ဟာကို၊ ရေချိုးမှာမဟုတ်လား၊ မေမေ ရေနွေးတည်ပေးထားတယ်”

ခြံတံခါးလေးဖွင့်စဉ် အဝတ်ရှုပ်နေတဲ့မေမေက နီကိုနှုတ်ဆက်တာမို့ နီမြင်လိုက်တာလေ။ မနက်စောစောထွက် ညမောင်မှပြန်ရတဲ့နီကို မေမေကပင် ပြန်ပြုစုနေရတာက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတာကိုး။

“ထမင်းစားမှာလား သမီး”

“မစားနိုင်သေးဘူးမေမေ၊ ရေချိုးပြီး ခဏလောက်မှေးလိုက်ဦးမယ်။ ခုထိ နီကောင်းကောင်းမအိပ်ရသေးဘူး”

“အေးအေး”

ဆောင်းတွင်းမို့ ညနေစောင်းတာနဲ့ အေးစိမ့်နေတာလေ။ မေမေတည်ပေးထားသည့်လေးလုံးအိုးနှင့်ရေခွေးကို ရေအေးနှင့်ရောစပ်ကာ နီ ရေစိမ်ချိုးဖြစ်၏။ ရေတစ်ဝကြီးချိုးပြီး ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည် လုံလုံခြုံခြုံဝတ်ကာ နွေးနွေးထွေးထွေးစောင်ခြုံလျက် နာရီဝက်ခန့်အိပ်ရန် အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့ပါသည်။

နီတို့ရဲ့ဘဝသမားက ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်းက ထိတာနဲ့ အိပ်ပျော်ဖို့က 50% သာရှိတာပါ။ ချမ်းသာသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အိပ်ပျော်ဖို့ 100% ရှိမှန်း နီသိပါသည်။ ချမ်းသာသည့်

ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ သူ့ကို နီ ဖျတ်ခနဲသတ်ရသွားပါ၏။ ပုံစံကိုကြည့်ရုံမျှဖြင့် ဘဝကိုအဘယ်မျှပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရမှန်း သိသာစေတာလေ။

ဝတ်တဲ့ Brand တွေကရော နံမည်ကြီးတံဆိပ်တွေချည်းပဲမဟုတ်လား။ Jeans ပဲကြည့်ကြည့်၊ Style Pants ပဲကြည့်ကြည့်၊ Foreign made တွေချည်းပါပဲ။ ဟာဝေယံ Shirt ပဲကြည့်ကြည့်၊ Style Sport shirt ပဲကြည့်ကြည့် အရောင်နုနုလေးတွေနဲ့ သစ်လွင်တောက်ပ ငယ်နုလွန်းနေတာပါလေ။

သူလိုနာမည်ကြီး ကြော်ငြာ Director တစ်ယောက်က နို့လိုသာမန်ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးကို ခင်မင်ချင်တာက ထူးဆန်းနေတာပါပဲ။ အင်းပေါ့လေ၊ ရန်ကုန်သူတွေက ရောင်စုံပန်းပွင့်လေးတွေ ဖြစ်သလို နိုင်ငံခြားဖြစ်ရေမွှေးရနံ့ပိုင်ရှင်တွေပဲမဟုတ်ပါလား။ နီတို့က နယ်သူဖြစ်သလို ရှင်မတောင်သနပ်ခါးရနံ့ပိုင်ရှင်တွေပါပဲလေ။

ကားကို လမ်းထဲသို့မောင်းဝင်ခဲ့ပါ၏။ Hotel Reception မှဝန်ထမ်းကောင်မလေး ညွှန်ပြလိုက်သည့်လိပ်စာမှ အိမ်

(ခြံ)နံပါတ်တွေကို လိုက်ကြည့်ရင်း တစ်ထပ်အိမ်မည်းမည်းလေးရှေ့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ မှောင်ခါစမို့ ခြံဝမှာ မီးလုံးနီနီလေးထွန်းထားသလို အိမ်ရှေ့ဝရံတာလေးမှာတော့ မီးလုံးလိမ်လိမ်ဖြူဖြူလေး ထွန်းထားလေ၏။

အိမ်ပြတင်းပေါက်တွေ မပိတ်ထားသေးတာမို့ သားအိမ်နှစ်ဦးစလုံး မအိပ်သေးမှန်း သူ့ခန့်မှန်းလိုက်မိပါသည်။ ကားဟွန်းတီးလိုက်ချင်ပေမယ့် အိမ်ထဲမှလူတွေ လန့်သွားမှာစိုးတာမို့ ကားစက်ကို အသာသတ်လိုက်ပါသည်။ ဝယ်လာသည့်မုန့်ပုံးနှစ်ပုံးနှင့် သစ်သီးခြင်းကို လက်ထဲစုကိုင်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပါသည်။

ခြံတံခါး(သံဇကာတံခါး)က အတွင်းမှ ကလန်ထိုးထားတာမို့ အပေါ်မှလက်ကိုကျော်နှိုက်ပြီး အသာဖွင့်လိုက်စဉ် ဂျလောက်ခနဲအသံပြည်သွားလေ၏။ ခြံတံခါးဖွင့်တာတောင် အိမ်ထဲကနေ ဘယ်သူမှထွက်မလာသေးပါလား။ လေ့ကားသုံးထစ်ကို ခြေသံနှင့်ခွဲစဉ် သံဇကာတပ်ထားသည့်ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဧည့်ခန်းကို မြင်နေရလေ၏။

ဆီမီးပူဇော်၊ အမွှေးတိုင်ထွန်းထားသည့်ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်လျက် ဘုရားစာကိုခပ်ဖွဖွရွတ်ရင်း ဘုရား

ရှိခိုးနေပါသည့်အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ဒါ နို့မေမေဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။
တံခါးခေါက်လိုက်ရင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးတာမို့ သူ အသား
ရပ်နေမိသည်။

တွေ့ခွင့်လေးရဖို့က ဤမျှအထိခက်ခဲနေရသလား နီနီ။
မင်းမျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့်ရဖို့ ကိုယ့်ရှေ့ကတံခါးနှစ်ချက်က ပိတ်
ကာ တားဆီးနေသလိုပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ နီ။ ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်း
တွေကို ဒီမှာပဲအသားချခဲ့ပြီး တိတ်တိတ်လေးပြန်သွားရမှာလား။
မျက်လွှာချလျက် အတွေးလွန်နေမိစဉ် ကြေးစည်သံတူသူ ကြေး
လိုက်ရလေ၏။

အန်တီ ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီမို့ သူတံခါးခေါက်ဖို့အခွင့်အရေး
ရပြီလေ။ ဟိုချာတိတ်မလေးကဖြင့် ဧည့်ခန်းကိုတစ်ချက်လေးမှ
ထွက်မလာပါလား။ အိမ်မှာမရှိတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး
နော်။ အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ ညမောင်းနေတဲ့အချိန်မို့ သမီးကညာ
ကို အမေဖြစ်သူက အပြင်ကိုမခိုင်းနိုင်တာလေ။

“ဟောတော်!”

တံခါးမကြီးအသားပွင့်သွားစဉ် အန်တီက သူ့ကိုမြင်သွား
သဖြင့် အာမေဇွိတ်သံပြုလေ၏။ အတွေးနယ်ချဲ့နေရာမှ သူ့သင်္ချာ
ပြုမိပြီး အန်တီကိုပြုံးပြမိလေသည်။

“မင်္ဂလာပါအန်တီ၊ နီနီရှိသလားမသိဘူး”

“ဪ... သမီးရဲ့မိတ်ဆွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ၊ ကျွန်တော် ရဲထက်မာန်ပါ”

“အေးကွယ်၊ ရောက်တာကြာနေပြီထင်ပါရဲ့။ သားက
တံခါးကိုခေါက်တာမဟုတ်ဘူး”

“အန်တီ- ဘုရားရှိခိုးနေတာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား
မှာစိုးလို့ပါခင်ဗျာ”

“ဝင်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တံခါးရွက်ကိုဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ အိမ်ထဲသို့ သူဝင်လိုက်
ပါသည်။ ဘုရားစင်မှ ရေမွှေးနှင်းဆီနှင့် အောင်သပြေပန်းတို့က
လှပကာ မွှေးနေသလို ကျက်သရေရှိလိုက်တာလေ။ ဧည့်ခန်း
လေးက အခန်းကျဉ်းပေမယ့် သန့်ရှင်းလိုက်တာနော်။ သားအမိ
နှစ်ယောက်တည်းရှိလို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် နီနီကပဲ ဒီလိုသန့်သန့်
ရှင်းရှင်းပဲနေတတ်လို့ပဲထင်ပါရဲ့။ စည်းကမ်းရှိလို့ပဲပေါ့လေ။

“ထိုင်ပါ သား၊ သမီးက ရေချိုးပြီး ခဏလေးအိပ်မယ်
ဆိုပြီး ခုချိန်ထိ မထသေးဘူးကွယ်။ ညနေစာတောင်မှ မစားရ
သေးဘူးလေ”

“နေစောင်းမှအိပ်တာ ဖျားနာမှဖြင့် အန်တီရယ်။ ဪ့ဒါ
ဒီမှာ အန်တီအတွက် လက်ဆောင် ကျွန်တော်ဝယ်လာတာလေး
လက်ခံပေးပါ”

“မဟုတ်တာ သားရယ်၊ အားနာစရာကြီး။ ဒါနဲ့ သားက
ဒီနယ်ကတော့ မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကပါအန်တီ။ ဒီကို ခဏ
အလည်လာတာပါ”

“အလုပ်ကရော”

“ကြော်ငြာဒါရိုက်တာပါခင်ဗျာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် သမီးအလုပ်ဆင်းနေတဲ့ဟိုတယ်
မှာပဲ တည်းတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ဪ... ခဏနော်၊ သမီးကိုသွားနှိုးလိုက်ဦးမယ်”

“အိပ်နေတာ အိပ်ပါစေအန်တီရယ်၊ တော်ကြာ အိပ်
ရေးမဝတာဖြစ်ပြီး ခေါင်းကိုက်နေပါဦးမယ်”

ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးသွားချိန်မှာ ကြားလိုက်ရသည်က ဧည့်
ခန်းဆီမှ စကားသံလေး။ ဘယ်ကဧည့်သည်များ ရောက်နေတာ
ပါလိမ့်။ အပြင်မှာ မှောင်စပျိုးချိန်ကြီး အိမ်ကို ဧည့်သည်ရောက်

လာရတယ်လို့။ အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထကာ တစ်ချက်သန်းဝေလိုက်
ပြီး မျက်လုံးပွတ်ရင်း ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာခဲ့ပါ၏။

“ဟော! ပြောရင်းဆိုရင်း သမီးတောင် နိုးလာပြီ”

“ဟင်! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“ကိုယ်လာမယ်လို့ နို့ကိုပြောထားတယ်လေ”

“အာ... ဒီလောက်အလုပ်ရှုပ်နေတာ လည်အားသေး
လား”

“ဘယ်နေ့ OFF လဲ”

“Hotel မှာ ဒီလောက်လူကျနေတာ ဒီလ ဘာ OFF
မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မန်နေဂျာကို ကိုယ်ပြောပေးမှာပေါ့။ ဒါမှ ကမ်းခြေကို
နီလိုက်ပို့ပေးလို့ရမှာလေ”

“ကမ်းခြေကို”

“အင်းလေ”

“နီက ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ”

“နီလိုက်မှ ဘယ်နေရာ View ကောင်းသလဲကြည့်ပြီး
Seen ရိုက်လို့ရမှာပေါ့ကွ။ ဘာလဲ၊ ဒါလေးတောင် မကူညီချင်
တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါဘူး”

မေမေရှေ့မှာ တရင်းတနှီး ဖော်ရွေစွာ နို့ကိုပြောနေတာ မို့ သူ့ကို နီအံ့သြနေတာပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ရန်ကုန်သားတွေ စကားကြွယ်တယ်ဆိုတာကို နီယုံရတော့မယ်မောင်ပါရဲ့။

“မဆာသေးဘူးလားသမီး၊ သားပါ တစ်ခါတည်း ညနေ စာ ဝင်စားသွားပါလားကွယ့်”

“နေပါစေ အန်တီရယ်”

“သူ့လိုသူ့ဌာက နီတို့လို အိမ်ဟင်းအိမ်ထမ်းကို ဘယ် စားနိုင်မလဲမေမေရဲ့”

“ဒါက ရွဲ့တာပေါ့လေ၊ ကိုယ်မစားနိုင်ဘူးထင်နေရင် တော့ မှားမှာပေါ့နီရဲ့။ ကျွန်တော်က ထမင်းကိုသိပ်မစားလို့ပါ အန်တီ။ အလုပ်ချိန်ကများလို့ ဗိုက်ဆာရင် ကော်ဖီနဲ့မှနဲ့ပဲ အများ ဆုံး စားဖြစ်လို့ပါ”

“အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ သားရဲ့၊ အစာမစားဘဲ အဆာ ခံတာများရင် အစာအိမ်ရောင်လာတတ်တယ်။ ရောဂါဖြစ်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ဗိုက်အောင့် အောင့်နေတတ်တာ”

အင်း... မေမေနဲ့တော့ ပုလဲနဲ့ပဲသင့်နေတာပါပဲလား။

မေမေကိုယ်တိုင် ထမင်းစားဖို့ဖိတ်ခေါ်နေတာမို့ နီက ကန့်ကွက် လို့မရတော့ပါလေ။ ဟင်းအိုးနွှေးဖို့ ထရပ်တာကို မေမေလုပ်မယ် ဆိုပြီး တားတာမို့ သူနဲ့အတူ ဆက်ထိုင်ဖြစ်လေ၏။

“စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုခေါ်ဖို့လေ”

နာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်မိ၏။ သူကများ ခပ်ဆန်းဆန်းခေါ် စေချင်ရတယ်လို့။ နားထဲမှာကြားရတဲ့ ‘မာနီ’ဆိုသည့် Model မေစပယ်ဖြူရဲ့အသံကြောင့် ခေါင်းကိုခါလိုက်မိသည်။ ကိုရဲပဲခေါ် ခေါ်၊ ကိုထက်ပဲခေါ်ခေါ်၊ ဘယ်လိုအဖျားဆွတ်ခေါ်ခေါ် ကောင်း သည့်နာမည်ပါပဲ။

ဘယ်ဖြစ်မလဲနော်၊ နီက သူများတွေလုပ်သည့်အတိုင်း လုပ်တတ်တဲ့သူမှမဟုတ်တာလေ။

“Ready ဖြစ်ပြီတဲ့၊ ထမင်းစားကြစို့ အစ်ကို”

သူ့လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်တာကို မြင်ပေမယ့် မသိယောင်သာ ဆောင်လိုက်မိတော့၏။

အင်း (၆)

“နီနီညို”

“ရှင်”

Uniform လဲပြီးရုံရှိသေး။ နာမည်ခေါ်သံက ကြားရချေ
ပြီ။ အင်း... ဒီကြော်ငြာရိုက်တဲ့ညှပ်တွေပြန်ပဲ နီတို့အလုပ်
သမားတွေ နားရက်ရှိတော့မှာလေ။ အစ်ကိုကိုခင်မင်ပေမယ့် ဒီ
Model ကတော့ နီကိုမကြည်မှန်း စိတ်ထဲမှာ ထင်နေလို့ပါပဲ။

အင်းပေါ့လေ။ နာမည်ကြီး Model ဆိုတော့လည်း မာန
က ထိပ်ခေါင်မှာ ရှိတာကိုး။ နီတို့လို လူတန်းစားအလတ်မှာမို့
အထင်သေးတာပဲပေါ့နော်။

သို့သော်ငြား တစ်ခါတစ်ခါ ဘာမဟုတ်ဟာလေးတွေ

ကို အကြောင်းပြု ကျိတ်ကို ဖိစာကြောင်တတ်တာကတော့ အတော်ကို လွန်သည်ဟုထင်ပါ၏။ တကယ်တော့ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဖို့ပဲ သိတတ်ကြတာ သဘာဝပေမယ့် သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက်ငဲ့တတ်တဲ့ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်တော့ ရှိထားသင့်ပါတယ်လေ။ လူ့ဘဝဆိုတာ တစ်သတ်မှတ်တည်းရှိတာမဟုတ်တာ။ အနိမ့်အမြင့်ရှိတဲ့ တောင်ကုန်းတွေ မြေပြန့်ချိုင့်ဝှမ်းတွေရှိသလိုမျိုး အောင်မြင်ခြင်း ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆိုတာလည်း ရှိနိုင်သည်ပဲ။

ဒါကို တရားသဘောနဲ့မရှုတတ်ဘဲ ဖိလို့ရသမျှဖိရအောင် နီတို့က ရာဘာတုံးလည်းမဟုတ်သလို ထုလို့ရတိုင်း ထုရအောင် ပေတုံးလည်းဟုတ်မှမဟုတ်တာလေ။ ရေထဲမှာမိချောင်း၊ ကုန်းပေါ်မှာ ခြင်္သေ့၊ လေထဲမှာ စွန်လိုမျိုး မင်းမူတတ်တာကိုသိပေမယ့် 'ငါ' ဆိုတဲ့အတွက် သူမတို့လိုလူချမ်းသာတွေရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာပဲ ရှိနေတာကို နီတို့အသိဆုံးပါပဲ။

“ခဏလာဦး”

လာဆိုမှတော့ သွားရပြီပေါ့။ မန်နေဂျာလှမ်းခေါ်လိုက်သည့်ရုံးခန်းအတွင်းသို့ နီလိုက်ဝင်သွားပါ၏။ ဒီမန်နေဂျာလောက် ဂကျီဂကျောင်များတာရှိပေမယ့် အစ်ကိုက ဘာလို့များ အပိုင်ကပ် လို့ရတာပါလိမ့်နော်။ ဘယ်လိုနည်းလမ်းများရှိနေလို့ပါလဲ။

“ထိုင်”

“ဟုတ်”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ဟိုဒါရိုက်တာလေးတို့က ကမ်းစပ်မှာ ကြော်ငြာရိုက်မှာ”

ထင်သားပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားရိုက်ပါလားလို့။ လူကိုလိုက်ဖို့ ဦးအောင်မြှိုင်ကိုပြောပြီးပြီထင်ပါ၏။ ကိုယ့်အလုပ်မှမဟုတ်တဲ့ဟာ မလိုက်ချင်ပါဘူး။ နီက ဒီနယ်မှာမွေးခဲ့တဲ့လူမို့ စက်စဲကမ်းခြေဆိုတာ အထူးအဆန်းမှမဟုတ်တဲ့ဟာလေ။ အစ်ကိုကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီနော်။

“အဲဒါ ညည်းလိုက်သွားပေးရမယ်”

“အို! နီနဲ့ဘာဆိုင်လို့တုန်း လေးလေးရဲ့။ နီတာဝန်က Room ရှင်းပေးရတဲ့ House Keeping ပါ။ ဒီကြားထဲမှာ တခြားတာဝန်တွေကိုပါ လိုက်လုပ်ပေးနေရတာပဲ။ နီအခန်းဆယ်ခန်းရှင်းရတာ လေးလေးသိရဲ့သားနဲ့”

“ညည်းကို ဟိုက Guide အနေနဲ့ခေါ်သွားမှာ။ ဘောက်ဆူးတွေဘာတွေရမှာမို့ ငါက စေတနာပေးလေ့ရှိလည်း ချိတ်ပေးရသေးတယ်။ ချေးက ထူပြန်ပြီ”

“အာ! ဘာဘောက်ဆူးမှမလိုချင်ပါဘူး။ အဲဒီလောက်”

မျက်စိရှုပ်နားရှုပ်နေရာမျိုးကို ဘာလို့ခေါ်ရတာလဲ၊ မလိုက်ချင်ပါဘူး။ တခြားလူထည့်ပေးလိုက်ပါလားလို့

“ဟ၊ သူက နီနီညိုမှနီနီညိုပါဆိုပြီး By name တပ်ခေါ်တဲ့ဟာ၊ တခြားလူထည့်ပေးလို့ဘယ်ရမှမလဲ၊ ညည်းတာဝန်ကို တခြားလူနဲ့ခွဲဝေပေးလို့ရတာပဲဟာ”

“အဲဒီတခြားလူကိုပဲ အစားထိုးခေါ်သွားပါလားလို့ လေးလေးကလည်း”

“မရလို့ပေါ့ဟ၊ ညည်းကတော့ ကြိတ်နီငြင်းနေရပြန်ပါပြီ မိနီနီ။ ဟိုကောင်လေးနဲ့လည်း ဒီလောက်ရင်းနှီးနေပါလျက်နဲ့ ပဲကိုများတယ်”

“ဟင်! နီဘယ်မှာရင်းနှီးလို့လဲ”

“ပြောင်မလိမ်ချင်စမ်းပါနဲ့ နီနီညို၊ ညည်းနဲ့မရင်းနှီးဘဲ ဟိုက ညဘက်မှာ ညည်းအိမ်ကိုလာလည်လို့ရမလား။ ယုတ္တိရှိရှိဖြေစမ်းပါ”

သေစမ်း! သူလာလည်တာကို ဟိုတယ်ကလူတွေ ဘယ်နယောက်ျား သိကုန်နေကြပါလိမ့်။ သူလုပ်ပုံနဲ့တော့ နီ အချောင်နာမည်ထွက်တော့မှာပါပဲလားနော်၊ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး အော်လိုက်သည့်လေးလေးကို နီတော့ လက်မြှောက်အနီးပေးရတော့မှာလေ

“သူနဲ့က ရင်းနှီးသင့်သလောက် ရင်းနှီးတာမှန်ပေမယ့် သူ့ Model မှ နီကိုကြည့်မရတာ လေးလေးရ”

“ဟိုကကြည့်မရတာလား၊ ညည်းကိုက သူ့ကိုကြည့်လို့မရတာလား”

“သိဘူး”

“ဟိုက နာမည်ကြီး Model... လေး၊ ဒီလောက်တော့ Power ပြမှာပေါ့။ ညည်းက သာမန်ဝန်ထမ်းပေါက်စလေးပဲဟာ၊ ကိုယ်က နိမ့်တော့ အောက်ကျိုးသင့်ကျိုးရမှာပေါ့။ ခေါင်းမောပြီး ဘဲတွေးထွေးချင်လို့ရမလား။ စဉ်းစားကြည့်”

ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားရပါသည်။ နိမ့်တဲ့လူတဲ့၊ နီတို့က ဉာဏ်အားနဲ့ခွန်အားကိုယှဉ်ပြီး အားစိုက်နေကြသူတွေပါ။ နိမ့်ပါးတဲ့အစေခံအလွှာကမှမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်ယူထားတဲ့တာဝန်ကို စေတနာအပြည့်နဲ့ တာဝန်ကျေပွန်အောင်လုပ်တတ်လေ့ရှိသော်ငြား အောက်ကျိုးရလောက်တဲ့အထိတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနိမ့်ချနိုင်ပါလေ။

“နီက ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းပါ လေးလေးရဲ့”

“အေးလေ၊ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းမို့လို့ ဒီတာဝန်ကိုပေးရတာပေါ့။ အားလုံးထဲမှာ ညည်းက အသွက်ဆုံးမို့ သူကရွေးလိုက်

တာ။ ဘာပင်ပန်းစရာရှိလဲ။ ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ် ငြိမ်ငြိမ်လေးပါ
သွားပြီး ဟိုရောက်ရင် View လှလှကလေးတွေ ရှာပြပေးရုံပဲ။
အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်တွေ လိုက်လုပ်ပေးစရာမှမလိုဘူးဟာ။ ပြီး
ရင် ကားလေးနဲ့ကော့ကော့လေး ပြန်လာရုံပဲ”

ဟင်း! ပြောတော့ဖြင့် လျာဖျားလေးနဲ့ လွယ်ပါလေးလေး
ရယ်။ ဟိုရောက်ရင် အဲဒီမမက နို့ကိုဟိုဟာရှာပေး ဒီဟာဝယ်ပေး
ဆိုပြီး ခိုင်းတော့မှာလေ။ နို့ပြန်ပြောမိရင် Service လုပ်ဆောင်
ပေးရမယ်မဟုတ်လားဆိုပြီး နို့ကိုဟောက်မှာအမှန်ပါလေ။ ညစ်
တယ်နော်... ညစ်တယ်။ နို့တို့နယ်ကိုမှ ဘယ်လိုမျက်စိကျပြီး
ရောက်လာကြတာပါလဲ။

“တစ်ရက်ပဲမဟုတ်လား”

“မပြောတတ်သေးဘူး၊ မောင်းမကန်ကိုသွားချင်လည်း
သွားမှာပေါ့”

ကောင်းရော၊ လူကိုများ Tourist Guide လို့များ ထင်
နေသလားမသိ။ ဟိုခေါ်ဒီခေါ်နဲ့ ဟုတ်နေတာပါပဲလား။ သူများ
လိုက်ချင်သလားမလိုက်ချင်သလားမသိ။ ကိုယ့်ဖို့ပဲကိုယ်သိတတ်
ကြတာ အမှန်ပါပဲလားနော်။ စိတ်တိုလာပြီ။ ‘စိုင်းထီးဆိုင်’ လို့
နံရံကို လက်သီးနဲ့ထိုးမိတော့မယ်။

“ဟိုင်း!... နီနီ”

မန်နေဂျာရုံးခန်းထဲမှထွက်လာရုံရှိသေး။ Duty မဝင်ရ
သေးခင် နို့ကိုသူလှမ်းမြင်ရတယ်လို့။ မကြာမှီယောင်ဆောင်ကာ
စတိုခန်းဆီ ဆက်လျှောက်တော့ အနောက်မှ တဖတ်ဖတ်ပြေးလာ
သံနှင့်အတူ နို့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရလေ
၏။ လုပ်လာပြန်ပြီ။ Hotel ထဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေအများကြီးရှေ့
လုပ်သင့်မလုပ်သင့်မချင့်ချိန်တတ်တဲ့ ကိုကို Popular ရေ။

“ဘာလဲ”

“အားပါး... မာနက ဖိုးထိပြင်နေတဲ့လေသံကြီးပါလား၊
ဒီနေရာသိဥတု မသာယာဘူးထင်ပါရဲ့”

“စကားပြောဖို့မအားဘူးရှင်၊ အခုမှ အလုပ်စလုပ်ရမှာ”

“အဲဒီ Squirrel ကို တောထဲသွားလွှတ်ပေးလေကွာ”

“ဘာလဲ”

“နီပဲ ရှည့်ဆို”

မျက်ခုံးပင့်ပြီး ခပ်တည်တည်စနောက်နေသည့်သူ့ကို
မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ လူကိုများ စရာလေးလို့ထင်နေလို့
လား။ မရင်းနှီးခင်ကတည်းက ပြုံးစရာမျက်နှာနှင့် လူကိုလှမ်းခေါ်
ခဲ့တာကို နီမှတ်မိနေပါသည်။ ရင်းနှီးလာပြန်တော့ရော နောက်

၇၆ မေသဒ္ဒါမောင်

ခင်တုတ်တက်က မလျော့သေးပါလားနော်။

“ဘယ်အထိ လိုက်နေမလို့လဲ။ နီက အခန်းရှင်းတော့ မလို့ပါဆိုနေမှ”

“Yes or No ပြောပြီးရင် သွားမှာပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“မနက်ဖြန် စက်စံသွားမယ့်ကိစ္စလေ”

“ဟွန်း... မလိုက်ချင်ပေါင်၊ ငယ်တို့ငွေဆောင်တို့ဆို မရောက်ဖူးသေးလို့ ဟုတ်တုတ်တုတ်၊ ဒီနေရာတွေများ သွားလွန်းလို့ သောင်စပ်မှာ ခြေရာတွေ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပေါ့”

သူက နီပြောတာကို သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်ချေ၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ မရောက်ဖူးသေးတဲ့နေရာမျိုးကိုပဲ လူတိုင်းသွားချင်မှာပေါ့။ ပုပ္ပားလို ပုဂံညောင်ဦးလို ပြင်ဦးလွင် စစ်ကိုင်းလို၊ ရိုးမတောင်တန်းကြီးလို နေရာဆန်းဆန်းတွေကိုပဲ ရောက်ချင်တာပါလေ။

“ငွေဆောင်တို့ ငယ်တို့က Honey moon ထွက်မှ သွားရတာက”

“ဘာရယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြည့်စမ်း!.. လူကိုများ အသက်ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ ယောက်ျားယူခိုင်းချင်ရတယ်လို့။ စိတ်တိုသွားတာမို့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့်ထရော်လီလည်းကောင်းဖြင့် သူ့ကိုတွန်းတိုက်မိလေသည်။ သူက နီကိုရှောင်လိုက်ကာ နီဘေးမှလိုက်လျှောက်လိုက်လေသည်။

“Honey moon ပဲပြောရသေးတယ်၊ မျက်နှာက စူပာ နေပြီ။ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့လို့တောင် မပြောရသေးဘူး”

“အစ်ကိုနော်၊ ဒါ စရာမဟုတ်ဘူး”

“စတာမှမဟုတ်တာ၊ အတည်ပြောတာပါကွ”

“ဘာအတည်လဲ၊ တွေ့သမျှရောခိုင်တိုင်း ခြေဆေးလေ့ရှိတဲ့အစ်ကိုတို့ယောက်ျားတွေရဲ့စကားကို နီက ယုံတာမှမဟုတ်တာ”

“ဟာ! ဒါတော့ နီလွန်တာပဲ”

“ဘာလွန်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ကိုမျက်နှာများတဲ့လူလို့ထင်နေတာ လွန်တာပေါ့”

“မဟုတ်လို့လား”

သူငြိမ်သွားလေ၏။ အရွယ်ကလည်း ကောင်း၊ ရုပ်ရည်ကလည်းရှိ၊ ပိုက်ဆံရှာတာလည်းတော်၊ အလုပ်ကလည်း အောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြင်သည့်သူလိုလူမှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ချစ်သူတစ်ဦးမှ ရှိမနေဘူးဆိုတာ နီယံပါမလား။ ယုန်ကိုငုံပြီးပြောရင်တောင် လုံးဝမယုံပေါင်ရှင်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုထင်ရတာလဲ”

“ပြောမှသိမှာလား”

“ဒါပေါ့”

“အဲဒီနေရာမှာ ဒီလိုအကွဲလေးရှိတဲ့လူက အရမ်းမြာပေတာတဲ့”

သူ့မေးစေ့အကွဲနေရာလေးကို လက်ညှိုးနှင့်အသာဖွဖွလေး လှမ်းတုံ့ပြီးပြောမိစဉ် သူက နို့လက်ဖျားလေးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကိုင်ထားလိုက်လေ၏။

မှားချေပြီ။ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာကို နှုတ်ကမပြောဘဲ လက်နဲ့ပြမိတာ နို့အမှားပါပဲ။

“မနက်ဖြန်လိုက်မှာပါနော်”

“အင်း”

“OK! Thanks!”

သူက နို့လက်ဖျားလေးကို ရှုတ်ခနဲမွှေးကာ အနီးမှထွက်သွားတာမို့ ရင်ထဲမှာလှိုက်ဖိုသွားတာလေ။

အို! အရိုင်းစံပယ်လေးကို အခုလိုလာထိပြီး ကစားသွားရတယ်လို့ ကိုကိုလိပ်ပြာရယ်။ နီက တကယ့်ဆို တကယ့်ကိုမှ ဒီလိုသူစိမ်းယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ထိတွေ့ရင်းနှီးမှုတစ်ကြိမ်လေးမှ မရှိခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

အနီး (၇)

“သမီးရေ... ညဉ့်သည်”

ဗုဒ္ဓေါ! အခုမှ ရေချိုးပြီးကာစရှိသေးတာ၊ အစောကြီး
ရောက်ချလာပါရောလား။ အလုပ်ချိန်မဟုတ်တာမို့ Uniform
ဝတ်ရမလား။ မဝတ်ရဘူးလား စဉ်းစားနေရုံရှိသေးတာပါ။

“သမီးရေ”

မေမေကလည်းနော်၊ သမီးက ရေလျားပြီး တဘက်နဲ့
အားတဲ့အချိန်ပဲရှိနေတာကို တစ်ချိန်လုံးလှမ်းခေါ်နေရဘယ်လို့။
အေးအေးချမ်းချမ်းမနက်ခင်းမှာ နီနုဖူးငွေ ချွေးစို့နေရပါပြီ။

“သမီး... နီနီ”

“လာမယ်မေမေရေ၊ လာမယ်။ ဒီမှာအခုထိ အင်္ကျီမဝတ်
သေးဘူး။ ဘာဝတ်ရမှာလဲ မသိပါဘူးဆိုနေမှ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၈၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“သူက အဲဒီလိုပဲသားရေ၊ သွားခါနီးလာခါနီးဆို ဗျာများပြီ။ ခဏနော်”

ဟွန်း! သူ့ကိုများ ချေချေငံငံပြောပြီး ရှင်းပြနေရတယ်လို့။ အမြင်ကပ်ပါတယ်ဆိုနေမှပဲ။ ဟိုရောက်ရင် ဟို Model မမက နို့ကိုဆရာလုပ်ပြီး ခိုင်းဦးမှာလေ။ ကြုံတွေးမိရင် ရင်မောစရာတွေချည်းပါပဲလား။

“လေတိုက်ထဲသွားမှာမဟုတ်လားသမီးရဲ့၊ ဟိုတလောက သမီးဝယ်ထားတဲ့အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်ဖောင်းဖောင်းလေးကိုပဲ ဝတ်သွားလေ။ အဲဒါလေးက သမီးနဲ့သိပ်လိုက်တယ်”

“အာ... အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားရတာ Uniform ပဲဝတ်ရမလားလို့ နီစဉ်းစားနေတာမေမေရဲ့”

“Hotel ကိုဝင်စရာမှမလိုတော့တာပဲ နီနီရယ်၊ ကမ်းစပ်ကိုပဲ တန်းသွားကြမှာလေ။ အပြင်အဝတ်အစားနဲ့ပဲလိုက်ခဲ့ပါ”

“ကဲ! ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ မြန်မြန်လုပ်”

မေမေက သူလှမ်းပြောတာကို ထောက်ခံလျက် နီနီကို လောဆော်လိုက်လေ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့။ နီဝယ်ထားတဲ့ Blouse အဖြူလေးက လည်ပင်းမှာ ကော်လံတိုတိုလေးနှင့် ဖဲကြိုးပါသလို လက်ရှည်အောက်နားမှာ ဖောင်းပြီး လက်စည်းလေးပါကာ ပွင့်

လေးမို့ အေးသလို၊ သိပ်မပါးဘဲ လေတိုက်ရင် အအေးမမိတဲ့ ပိတ်စလေးပါပဲ။

နီဝယ်လာတုန်းက မေမေရှေ့မှာ ဝတ်ပြခဲ့တာမို့ နီကို အရမ်းလိုက်တဲ့အင်္ကျီလို့ မေမေပြောခဲ့တာပါ။ နေပူလာမှာမို့ လက်တိုမဝတ်ချင်တာနဲ့ အဲဒီအင်္ကျီနဲ့လိုချင်တာ အနက်ပေါ်မှာ အဖြူပွင့်လေးတွေကျဲကျဲရှိတဲ့ ပိတ်ပျော့လေးကိုပဲရွေးကာ တွဲဖက်ဝတ်လိုက်ပါသည်။ ဆံပင်ကိုတော့ ခါတိုင်းလို ကလစ်ဖြင့်မစည်းတော့ဘဲ ဘေးထိုးကလစ်နှစ်ခုကိုသာ မျက်နှာမအုပ်မိစေရန် ဆံပင်တွေကို ဘေးသိမ်းကာ ကလစ်ဖြင့်ထိုးထားလိုက်ပါသည်။

မျက်နှာကို မိတ်ကပ်ပါးပါးလေး လူး၊ Puff ဖွဖွခိုက်၊ မျက်ခုံးကို သေးသေးလေး သိပ်မတင်ရုံဆွဲ၊ နှုတ်ခမ်းကို ပန်းနုရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့လေး မသိမသာဆိုးရင်း အလှပြင်ခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါ၏။ ဖိနပ်ကိုတော့ ကွင်းထိုးအဖြူပါးပါးလေးပဲ စီးသွာဖို့ဆုံးဖြတ်ကာ အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

“ဟား! သိပ်ကိုတောက်ပလင်းလက်နေတာပါပဲလား”

“အစ်ကိုနော်၊ မြင်တာနဲ့ နို့ကိုလိုက်မစနဲ့”

လှမ်းပြောလိုက်သည့်သူက T-shirt အဖြူနှင့် အောက်က Jeans အပြာရင့်ဝတ်ထားတာမို့ အတော်ကလေးကို ကြည့်

ကောင်းနေတာလေ။ အင်းပေါ်လေ၊ နို့တို့က မရှိမရှားလှတန်းစား
မဟုတ်ပါလား။ သူတို့က လက်ဖျားငွေသီးတဲ့လူတွေမို့ ဘာပဲဝတ်
ဝတ် လိုက်မက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါလေ။

“ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာလဲ၊ မေမေ့ကိုပြောခဲ့ရဦးမှာ”

“ဪ... ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့သွားကာပဲကို၊ ဘယ်အချိန်
ပြန်လာလာပေါ့။ မောင်မပြန်ရင်လည်း အိမ်ရှေ့ထိ ကိုယ်ပြန်လိုက်
ပို့ပေးမှာပေါ့နီနီရဲ့။ ဘာဖြစ်လဲ”

“မေမေစိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါရှင်”

“လာပြန်ပြီလား ဒီရှင်ကြီး၊ ရန်ကုန်ထိ နို့ကိုမခေါ်သွား
မှန်း အန်တီသိတာပဲဟာ။ နော်... အန်တီရယ်”

“အံ့မယ်! ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတွေ သွားတက်ခဲ့ဖူးတဲ့
လူပါနော်။ လူကိုများ မျက်စိသုငယ်နားသူငယ်နဲ့ ထိုင်ငိုမယ့် သူ
ငယ်နှစ်စားလေးလို့ မထင်ချင်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဂျင်ပေါ်ကထုံးစက်လေးရယ်။ ကားပေါ်ကို
တက်ပါတော့၊ ခွင့်ပြုပါဦးအန်တီ၊ ဘာများလမ်းကြိုမှာချင်ပါသေး
သလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူး သားရယ်”

မေမေက ခြံအထိ နံတို့ကိုလိုက်ပို့ပေးလေ၏။ အမိုးမရှိ

ကားပါလေးရဲ့တံခါးကို သူဖွင့်ပေးတာမို့ ဖိမ်ကျကျတက်ထိုင်လိုက်
ပါ၏။ နေပူမှာမှန်ပေမယ့် နီက ဒီလိုလေတဟူးဟူးတိုက်ပြီး မျက်
နှာကို လေတိုးသည့်ခံစားမှုကို နှစ်သက်တဲ့မိန်းကလေးမို့လား။

“ဟို Model မမကရော”

“သူ့ကားနဲ့သူ သွားမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ တော်ကြာ သူ့ဒါရိုက်တာရဲ့ကားပေါ်မှာ
နီ ကျောကျောလေးထိုင်တာမြင်ရင် ‘မထိုင်နဲ့၊ ဆင်း’ ဆို ဘယ်နှယ်
လုပ်မတုန်း”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ သူ့ဒါရိုက်တာဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့”

“စံပယ်ကို ကိုယ်ကပိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ပြောတတ်ဘူးလေ၊ ဟိုက ‘မာန်’ဆိုတာနဲ့ ဒီလူကြီးက
ပျာယာခတ်သွားပြီးတော့များ။ မသိရင်ခက်မယ်”

သူက ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်လေ၏။ ကား
လေးက ငြိမ်ခနဲထွက်သွားကာမို့ ရင်ထဲမှာ ဒီတံခနဲခနဲသွားမိပါ
သည်။ ဒီလိုကားလှလှလေးပေါ်မှာ နီမဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးချော
ချောလှလှလေးတွေ ဘယ်နယောက်များ လိုက်စီးခဲ့ကြတာပါလိမ့်။
သူ့လိုနာမည်ကြီးအနုပညာသမားရဲ့ဘေးမှာ ကောင်မလေးတွေ

၈၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်းနေမှာလေ။

“ဟောဗျာ! မေးနေတာ မကြားဘူး။ စိတ်က ဘယ်ခြက်
ခင်းရောက်နေလဲ”

“ဟင်! ဘာမေးလိုက်သလဲ”

“Breakfast ဘာစားခဲ့သလဲလို့”

“စားဖို့ဘယ်မှာအချိန်ရလို့လဲ၊ လူကို ခြောက်နာရီကြီး
လာခေါ်ပြီးတော့များ”

“ကိုယ့်တာသာ အိပ်ရေးပုပ်ရင်ပုပ်တယ် ဝန်ခံလိုက်ခမ်း
ပါ အမိရဲ့။ လူကြီးကိုအပြစ်မတင်ချင်ပါနဲ့”

သူက နို့နားထင်ကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာဖိတွန်းလိုက်
လေ၏။ ဒီလိုပဲ တခြားကောင်မလေးတွေကို သူတရင်းတန်းရှိ
မှာပဲပေါ့နော်။ နီကသာ ခဏတဖြုတ်ရောက်လာတဲ့ညွှန့်သည်ကို
စိတ်တွေယိုင်နဲ့ပြီး ရင်ခုန်နေမိရတယ်လို့။ စိတ်ထိန်း စိတ်ထိန်း
နီနီညို။ တစ်လဆိုတာ သူလိုလူအတွက် ခပ်ပါးပါးလေးနဲ့ မေ့
ဖျောက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် နီအတွက်ကတော့ အကြီးကြီးပါလေ။

“ဟမ်! ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ထမင်းကြော်ဝယ်ကျွေးမယ်လို့ပြောတာလေ နားထိုင်း
လေးရဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟောကြည့်! လုပ်ပြန်ပြီ၊ လူကိုခေါင်းထိလိုက်၊ လက်
မောင်းကို လက်သီးဖြင့်အသာထိုးလိုက်နဲ့ မထိတတ်စတတ်နေပါ
ရောလား။ နောင်နောင်သာမြင်ရင် နှင်တော့နာတော့မယ်ဆိုပြီး
အကြိမ်းခံရမှာ အသေအချာပါပဲ။

ကမ်းခြေရောက်တော့ ခပ်စောစောမို့ ဘုရားဖူးသူတွေ
က နည်းနေပါ၏။ Model အဖွဲ့တွေနောက်နားမှာ ခပ်ခွာခွာလေး
လျှောက်ပြီး နီလိုက်ခဲ့ပါသည်။ ကျိုက္ခမိရေလယ်ဘုရားဖူးတော့
ယောက်ျားလေးတွေက အထက်ပစ္စယံတက်ရတာမို့ နီတို့ဘုရား
ရှိခိုးနေသည့်နေရာကို အပေါ်မှလှမ်းကြည့်နေကြလေ၏။

မေ့မယ်ဖြူကို ဓာတ်ပုံတွေလှမ်းရိုက်နေကြတာမို့ နီက
ခပ်ဝေးဝေးကသာ ဘုရားရှိခိုးလိုက်ပြီး ငါးစာကျွေးသည့်နေရာဆီ
ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ လူများရင် နားငြီးမျက်စိနောက် စိတ်ရှုပ်တတ်
တဲ့အကျင့်က နီမှာရှိနေတာကိုး။

ငါးစာဝေဟာထုပ် ရောင်းသည့်နေရာမှာဝယ်ပြီး ကျောက်
လှေကားအောက်ဆင့်အထိ ဆင်းကာ ငါးတွေကို အစာထိုင်ကျွေး
နေမိပါ၏။ ဘုရားခြေတော်ရင်း အုတ်လှေကားတွေဆီသို့ ရေတွေ
လာရိုက်သံက ဝန်းကျင်အနှံ့ သာယာနေလေသည်။

“လုံခြုံည့်ရေစိုဦးမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခဏအကြာမှာ အုပ်စုလိုက် ရောက်ချလာတာမို့ နီက
တောတွေကို အကုန်ချကျွေးကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပါ၏။ ဖျတ်
ခနဲ အသံကြားသွားတာမို့ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်စဉ် နီကို သူ
ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်မှန်းသိသွားပါ၏။ ကြည့်စမ်း! လူကိုခွင့်မတောင်း
ဘဲ ဘယ်နှပုံတောင် ရိုက်လိုက်ပါသလဲ။

“ကမ်းခြေဆင်းရအောင်၊ ထမင်းစားပြီးမှဆင်းမလား”

“မာန်သဘောလေ”

နီကိုပြောတာလား။ မေစံပယ်ဖြူကိုပြောတာလားမသိ
တာမို့ သူ့ကိုကြည့်လိုက်စဉ် သူက နီကိုပခုံးတွန့်ပြလိုက်လေ၏။
ဘာသဘောပါလိမ့်။ နီက ဒီလိုလက်ဟန်ခြေဟန်ပြတဲ့ သဘော
တရားကို နားမလည်သည့်ငတုံးမလေးပါပဲ။

“နီနီညို”

“ရှင်”

“ဆိုင်မှာ တို့အတွက် ကြိုမှာထားပေးပါလား။ တို့လာ
ရင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေအောင်လို့လေ။ နောက်မှ မာန်နဲ့အတူတူ
လိုက်လာခဲ့မယ်”

ကဲ! တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ နီကို သူမ ဆရာလုပ်နေ
ပြီလေ။ စိတ်ကိုလျှော့ထား နီနီညိုရေ။ ခပ်သန့်သန့်စားသောက်

ဆိုင်သို့ခြေဦးလှည့်ကာ သူတို့မှာလိုက်သည့်အတိုင်း Note Pad
လေးဖြင့်မှတ်ကာ ဆိုင်ရှင်ကိုမှာထားလိုက်ရလေ၏။ ချက်ပြုတ်
နေစဉ်မှာပင် နောက်မှရောက်လာပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆူ
ညံနေကြလေသည်။

စားသောက်ပြီး ကမ်းခြေဆင်းတော့ ရေထဲမှာရပ်ကာ
အလှဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြလေ၏။ ဦးထုပ်ဆောင်းချင်သည်ပြော
၍ ဈေးတန်းမှာ ပြေးဝယ်ပေးရပြန်သည်။ နေအရိပ် မရှိတာမို့
အအေးဆိုင်အမှီးအောက်မှာပင် နီထိုင်စောင့်ဖြစ်၏။ ပြောတော့
ဖြင့် သူဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ နီက နေရာရှာပေးရမှာတဲ့။ အခုတော့ သူ
ဘာသာသူ Model ကိုသာ ဓာတ်ပုံရိုက်နေချေပြီ။

“အုန်းရေသောက်မယ်နော်။ မှာထားပေး”

လက်လှမ်းပြရင်း ခိုင်းပြန်တာမို့ စိတ်တိုသွားပြန်ပါ၏။
အစောကြီးခွဲထားရင် အုန်းရည်ချဉ်တတ်တာကို ဒီမမ မသိလေ
ဧရာသလား။ သူတို့မသောက်ခင် နီက အုန်းသီးအစိမ်းရည်ကို
အရင်ဆုံး ပိုက်ဖြင့်သောက်နေမိလေသည်။ ခဏအကြာမှ ရယ်
ရယ်မောမောဖြင့် အပြေးတက်လာကြတော့ ဆိုင်ရှင်က အုန်းသီး
တွေတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ခွဲပေးလေ၏။

“ကျွန်တော့်ဖို့ရော”

“ခဏလေးစောင့်ပါ၊ သွားယူနေပါတယ်”

သူက ခုံဆွဲယူထိုင်လိုက်ပြီး နီသောက်နေသည့်အုန်းသီးကို လှမ်းယူလိုက်တာမို့ လွှတ်ပေးလိုက်ရလေ၏။ နီသောက်သည့် ပိုက်ဖြင့်ပင် (မရွံ့မရှာ) အုန်းရည်ဆက်သောက်နေတာမို့ နီမှာ တအံ့တဩ။ ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဒီလိုပိုက်အတူသောက်ကြတာ ခုံတွဲတွေပဲရှိတာလေ။

“ဥမှပဲ ရင်ထဲအေးသွားတော့တယ်၊ ဈေးဝယ်ရင် နီလိုက်ပို့ပေးဦးနော်”

ဖျက်စောင်းကိုသာ ခိုင်းခနဲထိုးလိုက်မိပါ၏။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အမှတ်တရပစ္စည်းဝယ်စဉ် သူက ခံရဖြင့်လုပ်ထားသည့်ပန်းခြင်းလေးကိုရွေးပြီး နီလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ကိုရဲထက်မာန်၊ ဒီနယ်ကပစ္စည်းကို ဒီနယ်သူကို လက်ဆောင်ပေးတာ မဆန်းပေမယ့် နီရင်ထဲမှာ ဘာလိုလိုပါပဲလား အစ်ကိုရယ်။

အခန်း (၈)

“ပျော်တယ်၊ သူ့နေရာနဲ့သူ လှကြတာချည်းပါပဲ။ ကိုသား အတူပါလာရင် ပိုပျော်ဖို့ကောင်းမှာ။ သိလား”

ခပ်ခွဲခွဲအသံဖြင့် Phone ပြောနေတာမို့ သက်ဆိုင်သူထံမှန်း နီရိုက်မိပါ၏။ ညနေပြန်တော့မှာတောင်မှ အလွမ်းခြွေနေရတယ်လို့၊ အမြင်ကပ်ချင်လိုက်တာနော်၊ အခန်းရှင်းပေးရင် ဧည့်သည်က အပြင်ခဏထွက်ရှောင်ရမှာလေ။ သို့သော် ဒီမမကဖြင့် တမင်တကာမထွက်ဘဲ နီအလုပ်လုပ်နေတာကို လိုက်ကြည့်စပ်ရနေသလိုမျက်ဝန်းတွေနဲ့ပါလား။

“ရိုက်ထားတာတော့ အများကြီးပဲ။ အဲဒီကိုရောက်မှပဲ ကြည့်တော့လေ။ ဘာလဲ... လိုချင်လို့လား၊ လူတစ်ယောက်

လုံးအပိုင်ရတော့မှာကို ဓာတ်ပုံက ဘာအရေးလဲလို့။ ဟင်းဟင်း”

ဒီရယ်သံကို ဆည်းလည်းသံဆိုလား ကောင်လေးတွေ တင်စားကြပါရဲ့။ နီကတော့ ပဲများသူမဟုတ်တာမို့ ရယ်ရင်လည်း တဟားဟားပါပဲ။ နောင်နောင်က ယောက်ျားလေးဖြစ်ပေမယ့် အသံတိုးတိုးလေးပဲပြောတတ်တာပါ။ နီကတော့ ဟောင်ဖွာဟောင် ဖွာခပ်စွာစွာကောင်မလေးပါပဲ။

“သတိရတာပေါ့၊ ဘယ်သွားသွား ကိုနဲ့ပဲအတူသွားချင် တာလေ။ တကယ်ပြောနေတာပါနော်။ တို့ညာမပြောတတ်မှန်း ကိုသိသားနဲ့။ အခု ရေချိုးပြီးလို့ ကိုလက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ အမွှေးလေး ဆွတ်ထားတယ်။ မယုံရင် လာမွှေးကြည့်လေ၊ ဟင်း ဟင်း...”

ကြားရတဲ့လူပင် နားရွက်ရဲသွားရပါ၏။ သူမချစ်သူကို ဒီလိုကြီးပြောဝံ့ရတယ်လို့။ ဟိုတစ်ဖက် ဘာပြောမှန်းမသိပေမယ့် ဒီကပြောနေတာက အတိုင်းသားကြားနေရတာကိုး။ အသံထဲမှာ ခပ်ညှညဖြင့် မူယာမာယာတွေအပြည့်ပျော်ဝင်နေတာကတော့ အသိသာကြီးပါပဲ။ ဟိုတက်ကအမျိုးသားကတော့မသိ။ နီကတော့ ရင်ထဲမှာ ကလိကလိဖြစ်နေပြီး အသည်းယားလိုက်တာနော်။

“ဘယ်လို! ကိုနဲ့အတူဟုတ်လား၊ သွားမယ့်သွား ဂျေ

တို့ အော်ဖီတို့ပဲသွားမှာပေါ့ကိုရဲ့။ ဒီမှာထက် အများကြီးပိုလှတာ ကို။ အချိန်လား။ အဲဒီအချိန်ကျရင်တော့ ပေးနိုင်ရမှာပေါ့။ ဟင်း ဟင်း... ကိုသဘောလေ”

အမယ်လေး! လုပ်ပြန်ပြီ ကိုသဘော။ အစ်ကိုနဲ့ဆိုရင် ဓာန့်သဘောဆိုပြီး ပြောတတ်ပါရဲ့။ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ နီကတော့ အဲဒီလိုပြောရင် အသည်းယားလို့ပါလေ။ လွယ်လိုက်တာနော်။ သဘောသဘောနဲ့လိုက်လျှောတတ်တာ သူမအကျင့်ပေပဲလား။

“ကျစ်! နီနီညို”

“ရှင်”

“Loun dry အပ်ထားတဲ့ တို့အဝတ်အစားတွေ ဘယ် တော့ရမှာလဲ”

“ခဏနေ ရတော့မှာပါမေ”

“ဒီညနေပြန်မှာမို့ အားလုံးရမှဖြစ်မှာနော်”

“ရပါတယ်မမရဲ့၊ နီကိုယ်တိုင် ယူလာပေးပါ့မယ်”

“OK! လေ”

Phone ပြောလက်စဖြင့် နီကိုခိုင်းနေပြန်ပါပြီ။ တကယ် ဆိုရင် Loun dry ဝန်ထမ်းကသာ ဒီလို Room တွေဆီ လာပို့ ထားရမှာပါ။ ဒီမမကဖြင့် သူမအဝတ်အစားတွေကို နီကိုယ်တိုင်

သွားယူပေးတာကိုပဲ ကြိုက်သလိုပါလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

Phone ကို ကုတင်ထက်ချလိုက်ပြီး သူမက အခန်းတံခါးကိုသွားဖွင့်လိုက်လေ၏။ အပြင်မှမိတ်ကပ်ပြင်သည့်မာမိချောချောက ခပ်တိုးတိုးစကားပြောတာမို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အပြင်ကို လိုက်သွားလေသည်။ မွေ့ရာထက်ရှိနေသည့်အဖိုးတန်လက်ထုတ်လက်စားတွေကို မသိမ်းဆည်းဘဲ ဒီအတိုင်းထားရစ်ခဲ့ပါလားပျောက်ရှုတာမျိုးဖြစ်ရင် ဒီအခန်းကိုတာဝန်ယူထားတဲ့နို့မှာပင် ပံ့ပြီး ပြဿနာရှိမှာလေ။

သံစုံမြည်လာသည့် Phone ကြောင့် လန့်သွားရပါ၏ ဒုက္ခပါပဲ။ Phone ကိုလည်းယူမသွားဘဲ ဘာကြောင့် အလောတကြီး ဒီလိုကြီးထွက်သွားရတာလဲလိမ့်။ အလုပ်ကိုဆက်လုပ်ပေးမယ့် Phone သံက ထပ်မြည်နေတာမို့ နီသက်ပြင်းချလိုက်မိပါ၏။ အရေးတကြီး Phone ဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

“ဟယ်. . . ဟယ်လို”

အသံတုန်တုန်ဖြင့်ပြောစဉ် တစ်ဖက်မှအသံမထွက်ဘဲ တိတ်နေလေသည်။ ပြဿနာပဲ။ အရေးတကြီးမဟုတ်ရင် နီ Phone ချလိုက်မှာလေ။

“ဟယ်လို! မမေ့မယ်ဖြူရဲ့ Phone ပါရဲ့”

“မေလေးက ဘာလို့မကိုင်တာလဲ”

“မမအပြင်ခဏထွက်သွားပါတယ်ရှင်၊ နီဘာပြောပေးရပါမလဲရှင်”

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“နီနီညိုပါ၊ ဒီကဝန်ထမ်းပါရှင်”

“ဒါဆိုရင် မေလေးကို Phone သွားပေးပါနီနီညို။ ကျေးဇူးပြု၍ ဒီမှာ မာမိကပြောစရာရှိတယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလေးပါရှင်”

ကုတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်ပြီး Phone ပြောနေရာမှ ထရပ်လိုက်စဉ် အခန်းတံခါးက ရုတ်တရက်ပွင့်သွား၏။ အပြင်မှထင်လာသည့်မေ့မယ်ဖြူက လက်ထဲမှာ Phone ကိုင်လျက်သားဖြင့် ရတနာတွေရှိနေသည့် အနီးဆုံးမှာ ရပ်နေသည့်နီကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စူးခနဲကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မမ. . . မမ Phone”

“ဒီ Phone ကို မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ယူကိုင်ရတာလဲ နီနီညို”

“ဟို... ဟို... Phone သံဆက်တိုက်မြည်နေတာနဲ့”

“Phone သံဘယ်လောက်မြည်မြည် မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ နီနီညို။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ကိုယ် သိတတ်ရတယ်။ ဒါကို မင်းမသိဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကာယကံရှင်ခွင့်မပြုတဲ့ပစ္စည်းကို ယူကိုင်တာ ပုဒ်မ (၄၂၁)နဲ့တော့ မင်းနားလည်ခဲ့လား”

နားထဲမှာပါ ထူပူသွားရပါ၏။ အခန်းတံခါးက ခပ်ဟဟ ဖြစ်နေတာမို့ သူမအော်သံကို အပြင်ကပါ အတိုင်းသားကြားနေရတာပါလေ။ ဘယ်သူမပြုမိမို့ဆိုတာ နီသိပါ၏။ ရုတ်တရက်မို့ ဘာမှမပြောတတ်သလို တအံ့ဘဲသြမို့ ကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်နေတာလေ။

“မမ Phone”

ငြောမဆုံးသေးခင် လက်ထဲရှိ Phone ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ အိပ်ရာထက်ပစ်ချလိုက်သလို နီကိုလည်း တွန်းဖယ်လိုက်လေ၏။ ယိုင်သွားသည်ကိုယ်ခန္ဓာကို ကုတင်ဘေးမှာရှိနေသည့် စားပွဲစွန်းစောင်းဖြင့် ခါးကိုထိသွားလေ၏။ နာကျင်သွားတာကို ဂရုမပြုမိဘဲ ဖြေရှင်းဖို့အတွက် ဇောကပ်နေတာမို့ သူမဘက်ကို

လှည့်ကြည့်နေတုန်းပါပဲ။

“ထင်တယ်၊ ထင်လိုက်လို့ ခပ်မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့တာနဲ့ လက်ပူးလက်ကြပ်တန်းခနဲမိတာပဲ”

“ဘာ... ဘာကိုလဲ မမ”

“ဘယ်မလဲ ငါ့လက်စွပ်”

“ရှင်!”

“မေးနေတယ်လေ၊ နဝရတ်လက်စွပ်ဆိုတာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကျောက်ကိုးမျိုးနဲ့လုပ်ထားတာဟဲ့။ သိန်းဘယ်နှဆယ်တန် သလဲဆိုတာ မင်းသိခဲ့လား”

ဘုရားရေ! ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်တဲ့အဖြစ်အပျက်ပါလား။ သူမထားခဲ့တဲ့ရတနာပစ္စည်းတွေကို နီ လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိသေးပါလေ။ နဝရတ်လက်စွပ်မှ ရွေးပျောက်တာတဲ့လား။ ကယ်တော်မူပါ မြတ်စွာဘုရား!...

“နီ... နီ... မယူဘူး”

“ကဲ!...”

ပါးပြင်က ပူခနဲဖြစ်သလို ဖြန်းခနဲ ရိုက်သံက အကျယ်ကြီးပါပဲ။ ဘယ်သူသွားပြောလိုက်မှန်းမသိဘဲ ရောက်လာသည့် မန်နေကျာကြီးက ပြူးပြူးပြာပြာပါလေ။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ပြောဦးလေ နီနီ”

“ရှင်တို့ဝန်ထမ်းတွေက စည်းကမ်းမရှိပါလား ဦးအောင်မြင်”

“ခင်ဗျာ”

“ကျွန်မ ခဏမေ့ပြီး အပြင်ထွက်သွားတာ ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲရှိတာပါ။ ပစ္စည်းတွေမသိမ်းမိတာ သတိရတာမို့ ပြန်လှည့်ခဲ့တာ သူက ကျွန်မပစ္စည်းကိုခိုးသလို Phone ကိုပါ ကိုင်နေတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ”

“နီမယူဘူး၊ နီ ဘာမှမယူပါဘူး လေးလေးရှယ်”

“မင်းလက်ထဲက Phone ကို ငါအခုယူလိုက်တာလေ နီနီညှိရဲ့။ မင်းဘာငြင်းချင်လဲ။ ဒီလိုအကျင့်ယုတ်တဲ့ဝန်ထမ်းကို ခုချက်ချင်းအလုပ်ထုတ်လိုက်ပါတော့ ဦးအောင်မြင်”

“Phone ယူကိုင်တာ ဟုတ်လား နီနီ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“လက်စွပ်ယူထားရင် ပြန်ပေးလိုက်ပါ နီနီ။ ကျန်တာကို လေးလေးဖြေရှင်းပေးပါမယ်”

ဘုရားရေ! လေးလေးကပါ နီကိုအထင်တသေးစွပ်နဲ့ နေပါရောလား။ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသလို တစ်

ကိုယ်လုံး တုန်ရင်နေကာ နားထဲမှလေတွေ ထွက်နေချေပြီ။

“ရှာကြည့်လိုက်ပါ ဦးအောင်မြင်၊ အခန်းထဲက မထွက်သေးရင် လက်မလွန်သေးပါဘူး”

“မမေ့ပယ်ကိုယ်တိုင် ရှာကြည့်ပါခင်ဗျာ”

သူမက နီရပ်နေသည့်နေရာကိုလာပြီး Uniform အိတ်တွေ အကျီတွေနေရာကို လိုက်စမ်းနှိုက်လေ၏။ ရင်ဘတ်နေရာတွေရော တင်နေရာတွေပါမကျန် အကိုင်ခံရတာမို့ ရှက်တာရော ကြောက်တာပါမကျန်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျချေပြီ။ ဘယ်လိုကံကြမ္မာကြောင့်မို့များ နီအရှက်တကွဲဖြစ်ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါလဲ။

“ရှိလား”

“မရှိဘူး၊ ဘယ်မှာဝှက်ထားလဲမှမသိတာ”

“အထားမှားသလား ပြန်စဉ်းစားပါဦး မမေ့ပယ်ဖြူ”

“မှားစရာမရှိပါဘူး ဦးအောင်မြင်၊ ဒီညနေဝတ်သွားဖို့ ကျွန်မပစ္စည်းတွေအကုန်ထုတ်ထားတာပါ။ အဲဒီလက်စွပ်က ကျွန်မ ချီသက်ဆိုင်သူက မွေးနေ့အမှတ်တရပေးခဲ့တာမို့ မှတ်မိတဲ့ပစ္စည်းမို့ပါရှင်”

“သေချာစဉ်းစားပါဦးလား မမေ့ပယ်ဖြူ၊ ကျွန်တော့်

ဝန်ထမ်းမှာ ဒီလိုအကျင့်ဆိုးမျိုးမရှိမှန်း ကျွန်တော်အာမခံပါတယ်။
တကယ်သာ ဒီပစ္စည်းကို သူယူရိုးမှန်ရင် အလုပ်ကပြုတ်ရုံမက
တရားဥပဒေကပေးတဲ့အပြစ်ကိုပါ ခံယူရမှာပါ။ ကျွန်တော်လည်း
အာမခံတဲ့ဝန်ထမ်းမို့ နှုတ်ထွက်စာရေးပြီး ထွက်မှာပါ”

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ရုတ်တရက်ရောက်လာသည့်သူ့ရှေ့မှာ မျက်နှာမဖော်ဝံ့
ဘဲ မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ချုံးပွဲချင်ကျွေးလိုက်မိတော့
၏။ လူဆိုတာ အရှက်သိက္ခာနဲ့ရပ်တည်တာကို သူမ သိမှသိပါ
လေစ။

“တို့ရဲ့လက်စွပ်ပျောက်နေလို့ပါ ဟန်”

“ဟာ! စပယ်ပဲ ပတ္တမြားမြှုပ်ထားတဲ့စွန်ကုပ်တစ်ခု ပြုတ်
သွားလို့ ကိုယ့်ကိုသွားပြင်ခိုင်းထားတာလေ။ ဒီမှာ အခုပဲ ကိုယ်
ယူလာခဲ့တာ”

လူအုပ်ကြားမှ နီပြေးထွက်ခဲ့မိတော့၏။ အထင်သေး
တယ်ဆိုရင်တောင်မှ နီက ဂုဏ်ရှိရှိဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါလေ။ နီမဲ့
ရာဖိရာခံရမယ့်အိမ်စေလို အတန်းအစားမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒါကို ရှင်
သိထားစေချင်ပါတယ် မမေစံပယ်ဖြူ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အထင်မှားခံရတယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်
ဆိုတာနဲ့ပဲ လုံလောက်ပါပြီ။ အရှက်
သိက္ခာကျခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်က ဘဝရဲ့
အမှတ်တရဖြစ်ပေမယ့် အနာဂတ်လမ်း
ပျောက်တဲ့လူအတွက်ကတော့ ကမ္ဘာကြီး
တစ်ခုလုံး အမှောင်ကျခဲ့တာအမှန်ပါ....

အခန်း (၉)

GM အသစ်ရောက်ပြီဆိုသည့်သတင်းက နီတို့ Hotel
မှာ ပျံ့နှံ့နေလေပြီ။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းမသိသော်ငြား အမျိုးသား
တစ်ဦးဖြစ်တာကိုတော့ ခန့်မှန်းထားပါ၏။ နီအဖြစ်အပျက်က ငါး
လကျော်ကြာသွားပေမယ့် နီကတော့ အခုထိ မျက်နှာငယ်နေရ
တုန်းပါပဲ။ ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားမိတာကို ပြန်တောင်း
ပန်ဖို့ရှိပေမယ့် သူမကတော့ နီကိုဘာတစ်ခုမှမပြောခဲ့ပါချေ။

တစ်လမပြည့်မီပြန်သွားခဲ့တဲ့ အစ်ကိုကတော့ သူမကိုယ်
စား နီလက်ကိုကိုင်ပြီး တောင်းပန်ခဲ့တာပါ။ ချစ်စနိုးစနောက်ခဲ့
သည့်သံယောဇဉ်အနည်းငယ်က သူမကြောင့် ဘာလိုလိုညာလို
လိုနဲ့ပဲ အပြီးသတ်ခဲ့ရတာပါပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ရှင်စောပုလူ့ထားခဲ့တဲ့ကျောက်စာရှိ သည့်စေတီကို အတူသွားဖူးသည့်ခင်မင်မှုက နင်းမှုန်တွေလို မှုန် ဝါးဝါးပျက်ပြယ်သွားခဲ့တာပါလေ။ ဆုတောင်းမပြည့်နိုင်တဲ့ ပါရမီ နည်းတယ်လို့ပဲ ယူဆကြပါစို့။

“နီနီညို”

“လာပါပြီ”

မန်နေဂျာခေါ်သံကြောင့် ရုံးခန်းထဲ အပြေးအလွှားဝင် တော့ အခန်းထဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေ အများကြီးရှိနေလေ၏။ ဘယ် အချိန်ကတည်းက နီမပါဘဲ လေးလေး မှာတမ်းခွေနေတာပါလိမ့်။

“အားလုံး သွားနိုင်ပါပြီ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေကြပါ စေ။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နီရှေ့မှ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ဖြတ်သွားကြတာကို ကိုယ်ယုံ ပြီးရှောင်လိုက်ရပါ၏။ ဦးအောင်မြိုင်က မျက်မှန်ကိုကိုင်ပြီး ကျော် ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး နီကိုခေါ်လိုက်လေသည်။

“ထိုင်ဦး”

ဘာလဲ... လူကြီးအသစ် ရောက်တော့မှာဆိုတော့ နာ မည်ပျက်ရှိခဲ့တဲ့နီကို အလုပ်ထွက်ခိုင်းတော့မလို့လား။ ကာယကံ

မြောက် ကျူးလွန်ခဲ့သူမဟုတ်သော်ငြား သံသယအထင်ခံခဲ့ရတဲ့ ခန့်ထမ်းအဖြစ် နီနာမည်ထွက်ခဲ့တာပါလေ။

“ညည်းမပွင့်သေးတဲ့ အတ္တရံ Hotel မှာ Form သွား တင်ခဲ့တယ်ဆို”

“ဟင်!”

သိလိုက်တာပါပဲလား။ ဒီနေရာမှာ ဒီမျက်နှာတွေကို မြင် နေရရင် တီးတီးပြောနေတတ်သည့် ကောင်မလေးတွေရဲ့အမူအရာ ကြောင့် နီကိုသံသယဝင်နေပြီထင်နေတာလေ။ ဒီတော့ ဒီမျက် နှာတွေနဲ့ဝေးတဲ့တစ်နေရာမှာ နီသွားလုပ်ရင် နီအတွက် ပိုကောင်း မှာမဟုတ်ဘူးလား။

“ပြောလေ၊ မေးရင်ဖြေမှပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟိုက ဒိတ်ဒိတ်ကြံအဆင့်မီ Hotel ကြီးလေ။ ညည်း လို လုပ်သက်တစ်နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ပါမ္မားလေးကို ဟိုက အလွယ် တကူအလုပ်ခန့်ပါ့မလား။ ဦးနောက်ကိုလည်း သုံးဦးမှပေါ့”

ဦးနောက်ကို သုံးဦးမှပေါ့တဲ့၊ အစ်ကိုသာဆို Use your brain. ဆိုပြီး ဘိုလိုသာ ခပ်တိုတိုသာသုံးမှာလေ။ နေစမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ကိုမှသတိရသွားမိရတာပါလိမ့်နော်။

“အဲဒါတော့ နိမသိဘူးလေ။ ရွေးတာမရွေးတာက သူတို့ တာဝန်ပဲဟာ”

“ကြည့်စမ်း! ပြောလိုက်ရင် ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့။ ညည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ တခြားဝန်ထမ်းတွေသာကြားရင် ဝိုင်းမေး ငေါ့ကြဦးမှာ”

“ဒီတိုင်းနေလည်း မေးငေါ့နေကြတာပဲဟာ လေးလေး ရဲ့။ အဆန်းမှမဟုတ်ဘဲ”

“ကြည့်! ပြောနေတဲ့ကြားထဲက ထပ်ဆက်နေပြန်ပြီ။ ညည်းကို ဒီ Hotel မှာ စံပြလုပ်သားမှန်း ကိုယ်တိုင်သိရဲ့လား”

“အဲဒါက သူတို့ရောက်မလာသေးခင်က Long long ago ကြာခဲ့ပါပြီ လေးလေးရာ”

“တော်! တိတ်စမ်း! အဲဒီကိစ္စက ပြီးသွားပြီမဟုတ်လား ခေါင်းထဲမထည့်ထားစမ်းနဲ့ နီနီညို။ ပြီးတာတွေထားခဲ့တော့”

“လေးလေးက ပြောအားရှိမှာပေါ့။ ခံရတဲ့လူမှမဟုတ် တာ။ နီက ကိုယ်တိုင်ခံခဲ့ရတာ။ အသားနာတာထက် ဒီနေရာက ပိုပြီးနာနေတုန်းပဲ”

မျက်ရည်ပဲတာကို သိမ်းလိုက်ရပါ၏။ ရင်ဘတ်ကို နှစ် ခနဲထုရှိက်လိုက်မိတာမို့ အသံထွက်သွားရသလို လေးလေးက

“ဟဲ့”ဟူသည့်အာမေဇိုတ်သံပါ ထွက်လာပါသည်။ အင်မတန်စိတ် မြန်လက်မြန်ရှိပါသည်ဆိုသည့်နီက အဲဒီတုန်းက ရုက်နေရတာမို့ ဘာတစ်ခုမှပြန်မလုပ်ခဲ့မိတာပါလေ။ အပြင်မှာသာ သူလိုငါလိုမျိုး သာဆိုလိုက်ဖြင့် သူကတစ်ချက်ဆို ကိုယ်က နှစ်ချက်လောက် ကျွေးလိုက်ပြီးသား အဆင်သင့်မဟုတ်လား။

“ညည်းခန့်ချင်တိုင်း ခန့်လို့ရအောင် ငါက ခပ်လွယ် လွယ်နဲ့များ နှုတ်ထွက်စာမှာ တံဆိပ်တုံးထုပေးမယ်လို့များ ထင် နေသလား”

“နီ စာချုပ်ပြည့်မှတော့ လေးလေး လက်မှတ်ထိုးပေး ရမှာပေါ့”

“မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညည်းထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့မရဘူးလို့ ပြောနေတာ လေ”

“နီက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်လို့မရမှာလဲ”

“အကြောင်းရှိတယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ဒါတော့ ငါမပြောနိုင်ဘူး”

၁၀၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ဟင်! ဘာကြီးလဲ။ ဘာသဘောနဲ့ပြောမှန်းမသိတာမို့ နီ ဘာမှနားမလည်ပါလေ။ အောက်ခြေဝန်ထမ်းမှာ Senior မို့ နီ က သင်ပေးရင်း ကိုယ်တိုင်ကျွမ်းကျင်နေတဲ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း ခင်မင်ရင်းခွဲရှိနေပါလျက်မို့ တခြား ကိုပြောင်းသွားရမှာ နီအတွက် အတော်ကိုခက်ခဲလွန်းပါ၏။ ထား ပါတော့၊ နီ အလုပ်ထွက်မှာကို လေးလေးက ဘာကြောင့်များ မထောက်ခံပေးချင်တာပါလိမ့်။

“ဒါဖြင့် အခုခေါ်တာကရော”

“အေး! GM အသစ်ရောက်မှာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... သိတယ်လေ”

“သူရောက်ရင် ဝန်ထမ်းတွေ နေရာအသစ်ပြောင်းလဲ ဖို့ရှိတယ်”

သိသားပဲ။ ဖြုတ်တာထုတ်တာကို လေးလေးကိုယ်တိုင် လုပ်ရင် ဒီနယ်သားပဲမို့ မျက်နှာရှုမှာမဟုတ်လား။ ရန်ကုန်သား သူဌေးကိုပဲ လူမှိုက်ငှားပြီး ခိုင်းတော့မှာလေ။ သိတယ်နော် သိ တယ်။ နီက ရှေ့ကိုကြိုမြင်ထားပြီးသားပါလေ။

“အင်းလေ၊ အဲဒီ GM ရောက်ရင် နီအလုပ်ပြုတ်မှာ မဟုတ်လား။ သုံးလစာလျော်ကြေးရပြီး နာမည်ပျက်အလုပ်ထွက်

ရတာထက်စာရင် သူမရောက်ခင် နီအလုပ်ထွက်တာကြိုပြီး လုပ် ခုမှာပေါ့ လေးလေးရ”

“တယ်လေ! ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းဘူး။ အတော် သက်ပေါက်ကပ်တဲ့ကလေးမပဲ။ ညည်းကို အလုပ်ကြိုးစားလွန်း လို့ ရာထူးကောင်းကောင်းရပါစေဆိုပြီး ငစတနာထားပြောနေရ တာ။ ဒါမှ သူဌေးကို မျက်နှာသာပေးရမှာပေါ့”

“ဘာလဲ၊ ရာထူးတိုးဖို့ နီက GM ကို ကပ်ဖားယပ်ဖား လုပ်ရတော့မှာပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့၊ သဘောပေါက်သားပဲ”

“No! no! ဒါမျိုး နီလုံးဝဝါသနာမပါဘူး။ ရာထူးတိုး တိုးမတိုးတိုး နီတာဝန် နီကျေရင် တော်ငြိမ့်ပါ့ လေးလေးရဲ့”

“ကြည့်! ပြောရခက်ပြန်ပြီ”

“အခုခေါ်ပြောတာ အဲဒီကိစ္စလား”

“အေး”

“အဲဒါတခြားဝန်ထမ်းတွေနဲ့ နီကိုအတူခေါ်ပြီး ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

“ညည်းကို သီးသန့်ပြောချင်လို့ပေါ့။ ညည်းက တခြား လူတွေနဲ့မဟူတာ။ တက်လမ်းရှိတဲ့ကလေးမို့ ကြိုပြောထားတာ

သိရဲ့လား”

“ဟုတ်”

ဟုတ်လိုက်ရတော့မှာပေါ့လေ။ အားလုံးက လေးလေးနက်
ကြောက်ကြပေမယ့် နီက ကိုယ်မှန်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှမကြောက်
တတ်တဲ့သူမို့ လေးလေးကိုမကြောက်ပါလေ။ မခန့်လေးစားမလုပ်
ပေမယ့် နီကို လေးလေးက တူမလိုချစ်မှန်း အများက အသိဆုံး
ပါပဲ။ တစ်ခါကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်ကြောင့် နီကိုပိုပြီး လေးလေး
ယုံကြည်အားထားမှန်းလည်း နီသိနေတာအမှန်ပါလေ။

“GM ကိုသတိထားရမယ်၊ အမှားမဖြစ်အောင်နော်၊ ဒါ
ပဲမဟုတ်လား”

“အေး... ဟိုတစ်ခါလိုထပ်မဖြစ်စေနဲ့လို့လည်း ပြော
ချင်လို့ခေါ်လိုက်တာ”

“နီသိပါတယ်၊ နောက်ဆို ဧည့်သည်ထွက်မပေးရင်
က အခန်းကိုလုံးဝမရင်းပေးဘူး။ တစ်ခါသေဖူးလို့ ပျဉ်ဖိုးသိ
ပါပြီ လေးလေးရာ”

“အေးပါ၊ ညည်းအကြောင်း ငါသိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် နီသွားလို့ရပြီလား”

“အေး... ရပြီ”

ဒါလေးပြောဖို့များ ခေါ်ရတယ်လို့၊ နီက အတော်အလုပ်
ခွပ်တဲ့ဝန်ထမ်းပါလေ။ Hall ထဲကိုပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး သန့်ရှင်းမှုရှိမရှိ
စစ်ဆေးရပါတ်။ ညတုန်းက Floor ကိုကြမ်းတိုက်ထားသည့်နေ
ရာမှာ ရေကွက်တွေရှိသေးတာမို့ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းကိုခေါ်ပြီး
ခြောက်အောင် ပြန်ခိုင်းရပြန်လေသည်။

အမှန်ဆို ဒါမျိုးကို Supervisor ကသာ ခိုင်းရမှာဖြစ်
ပြီး အဲဒီမမိုးဝါက ကိုယ်ဝန်ဖြင့် Leave ယူသွားပြီမို့ နီနှင့်နောင်
နောင်က တာဝန်ခွဲပြီး ယူထားရတာလေ။

“စင်အောင်တိုက်ပေးပါ မအေး၊ တော်ကြာ ဧည့်သည်
တွေ ချော်လဲရင် ပြဿနာတက်မှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မနီရဲ့”

“နောက်နစ်ယောက်ကရော ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“တစ်ယောက်က စတိုးခန်းဘက်မှာပါ၊ တစ်ယောက်က
ဝန်တာတွေတာဝန်ကျပါတယ်။ ကျွန်မက ကားရပ်တဲ့ဆီမှာပါ”

“ရပါတယ်၊ ဒါလေးပဲလုပ်ပေးပါအစ်မ၊ ပြီးရင် သွားလို့
ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတာမို့ အစ်မတန်အစ်မ ခေါ်ပြီး

ခိုင်းရတာလေ။ ပန်းအိုးကြီး အပေါက်ဝဘက်ရောက်နေတာကို အသာမ'ရွှေ့လိုက်ပြီး လက်ထဲမှသဲကို ခါရိုက်လိုက်ပါ၏။ အင်း အရွက်တွေကားနေတာ ဖြတ်ဦးမှပါပဲ။ Reception အံ့ဆွဲထဲက Cutter အသေးလေးကိုသွားယူလိုက်ပြီး အုန်းအလှပင်လေးမှ ကားထွက်လွန်းနေသည့်ရိုးတံတို့ကို ကြည့်ကောင်းအောင် ဖြတ် လိုက်ပါသည်။

ပန်းအိုးတွေကိုကြည့်လိုတန်းမတန်း ခြေလှမ်းရွှေ့လျက် ကြည့်ကာ စိတ်တိုင်းကျသွားမှ Plastic bag စွပ်ထားသည့်အမှိုက် ပုံးထဲသို့ ညှပ်ထားသည့်အရွက်တို့ကို ထည့်လိုက်ပါ၏။ အလို မနေကတည်းက အမှိုက်အိတ်ကို အခုထိ အသစ်မလဲသေးတာ ပါလား။ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းကို လှမ်းကြည့်မိစဉ် မမြင်ရတော့ တာမို့ သက်ပြင်းခိုးရှိုက်လိုက်မိတော့၏။

သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းသုံးယောက်ရှိတာတောင်မှ မလဲ လောက်သေးပါလားနော်။ တော်ပါပြီ။ သူတို့ကိုသွားခေါ်နေရင် အချိန်ကုန်ပြီး မောရဦးမှာကိုး။ ဒါလေးလုပ်လိုက်ရုံနဲ့ ဘာများခက် သွားမှာမို့လို့လဲ။ ကိုယ်တိုင်လုပ်တာက မြန်ဦးမှာလေ။

အိတ်သိမ်းထားသည့်နေရာမှ အိတ်အပြာတစ်အိတ်ကို သွားထုတ်ယူလိုက်ပြီး ပုံးအတွင်းမှအိတ်ကိုစည်းကာ ဆွဲထုတ်

လိုက်ပါသည်။ အိတ်အသစ်ကို ပုံးထဲပြန်ထည့်ကာ အမှိုက်ထုပ် ကို လက်မှိုက်လျက် ပွင့်နေသည့်အပေါက်မှ ထွက်လိုက်မိလေ သည်။

“ဟာ... ကျွန်!”

“အို! မတော်လို့ပါရှင်၊ တောင်းပန်ပါတယ်။”

ရုတ်တရက် Hotel ထဲဝင်လာသည့်ညည်ညည်နှင့် တိုး သွားတာမို့ ဦးညွတ်တောင်းပန်ကာ ကိုယ်ကိုယ့်ပြီး ရှောင်လိုက် ပါ၏။ မှားပြန်ပြီ၊ နီထွက်ရမှာ ဒီအပေါက်ဝမှမဟုတ်ဘဲ။ အမှိုက် လှည်းကို လှမ်းပြင်လိုက်တာမို့ ဒီအပေါက်ဝမှထွက်မိတာ အမှား တစ်ခုပါလေ။ သေစမ်း! နီနီညို။

အခန်း (၁၀)

အမှိုက်ထုပ်နှင့် ကိုးယိုကားယားပိုက်ပြီး ထွက်လာတာကြောင့် သူ့ရှောင်လိုက်ရပါ၏။ Uniform က အပြာရောင်မဟုတ်ဘဲ Reception ဝန်ထမ်းနှင့်တစ်ရောင်တည်းမို့ သူအံ့သြသွားရမိသည်။ ဘာသဘောလဲ။ ဒီကောင်မလေးက Cleaning ဝန်ထမ်းမဟုတ်ဘဲ ဘာကြောင့် သန့်ရှင်းရေးအောက်ခြေအလုပ်ကို ဝင်သုပ်နေရတာပါလိမ့်။

“မင်္ဂလာပါရှင်၊ မြေထဲပင်လယ်ဟိုတယ်က ကြိုဆိုပါတယ်”

မဆိုးပါဘူး။ ဧည့်သည်ကြိုဆိုတဲ့စကားကတော့ ချိုသာတာပါပဲလား။ ခုချိန်ထိ သူ့ကိုလာတည်းမည့်ဧည့်သည်ဟု

ရွှေပဒေသာစာပေ

သာ ထင်ထားနေတာလေ။ စောစောကကောင်မလေးက လက်ဆေးတာ ရေခိုလက်စဖြင့် သူ့အနားသို့ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ရှေ့မှစကားပြောနေသည့်ကောင်မလေးကို သူ့ကြည့်မနေဘဲ ဘေးမှာ လာရပ်သည့်မိန်းကလေး၏နာမည်ကို အသာငုံ့မတ်လိုက်မိသည်။

အလို! နီနီညိုတဲ့။ ဒီ Hotel က Super star staff နဲ့မှ တည့်တည့်ကြီးလာတိုးရတယ်လို့။ နားထဲမှာ 'မေလေး'ပြောတဲ့စကားသံကို ကြားယောင်နေတုန်းပါပဲ။ 'ဟိုကိုရောက်ရင် အဲဒီကောင်မလေးကို မဖြစ်မနေအလုပ်ထုတ်လိုက်ပါ' တဲ့။ အပြစ်မရှိတဲ့လူကို အပြစ်ဘယ်လိုရှာပြီး အလုပ်ဖြုတ်လို့ရပါ့မလဲ။ သူ့က Order ပေးတိုင်း လိုက်လုပ်တတ်တဲ့လူမှမဟုတ်တာလေ။

ပြီးတော့ အဲဒီနေ့တုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို Phone ဖွင့်ထားတာမို့ အတိုင်းသား သူ့ကြားခဲ့ရတာပါ။ မထင်မှတ်ပါဘဲ မေလေးရဲ့ရိုင်းပြတဲ့စကားသံတွေကို ကြားခဲ့ရခြင်းပါပဲ။ တစ်ဖက်သားကို ဒီလိုမိန့်ပစ်စော်ကားတာမျိုးကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မနှစ်သက်ပါ။ မာမိသာကြားရင် သူတို့ရဲ့စေ့စပ်ပွဲက Game over ဖြစ်သွားမှာအမှန်။

ဒီကိစ္စကို သူ့သေချာမမေးမိခင်မှာပင် 'အဲဒီကောင်မ

လေးရဲ့ Character ကိုမကြိုက်လို့ ဆိုပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောခဲ့သည့် မေလေးကြောင့် စကားမများချင်တာမို့ သူငြိမ်နေခဲ့တာပါ။ ကိုယ်လိုအဆင့်အတန်းရှိသည့်လူက ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ဤကလေးမလို ဝန်ထမ်းအငယ်စားလေးအဖို့ကဖြင့် အလုပ်တစ်ခုရရှိဆိုတာ ကြီးမားတဲ့အခွင့်အရေးတစ်ခုမဟုတ်လား။ ခုတော့ တွေ့ကြုံပြီပေါ့နီနီညို။

“ညော်ညော်ရှင်း၊ ဒီမှာမေးနေပါတယ်”

သူ့ကိုမျှက်လုံးပြုံး၍ကြည့်ကာ ပြောလိုက်တာမို့ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ခုနတုန်းကဖြင့် အမှားလုပ်မိပြီး တောင်းပန်တဲ့ဟန်က အခုတော့ မရှိတော့ပါလား။ Reception ကောင်တာနောက်မှာ ရပ်နေသည့်မိန်းကလေးထံ လက်ဝါးထိပ်ညွှန်ပြပြီး ပြောလိုက်တာလေ။

“အခန်းကောင်းကောင်းတစ်ခန်း”

“VIP List ထဲရှာကြည့်လိုက်ပါ သင်းသင်း”

“ဟုတ်”

ဘာလဲ၊ Supervisor လည်းမဟုတ်ပါဘဲ ဤကလေးမနေရာတကာပါနေပါရောလား။ သင်းသင်းမွေးက စာအုပ်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“သုံးခန်း ကျန်ပါသေးတယ်ရှင်၊ နှစ်ခန်းက အလယ်
ဘက်မှာပါ။ တစ်ခန်းက ဘေးအစွန်ဆုံးပါပဲ။ ဘယ်အခန်းများ
လိုချင်ပါသလဲရှင်”

“ထောင့်ခန်းပဲပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်။ ဘယ်နှရက်တည်းမှာပါလဲ”

“တစ်လ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ရက်ကို ငွေ . . . ကျပ်ကျပါတယ်။
ကြိုတင်ပေးချင်ပါသလား။ ဒါမှမဟုတ် Chuckout ထွက်မှ ပေး
ရင်လည်း ရပါတယ်ရှင်”

“ရပါတယ်၊ ကြိုပြီးရှင်းမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လူကြီးရဲ့မှတ်
ပုံတင်လေး ခဏလောက်ပြပေးပါရှင်”

သူက မှတ်ပုံတင်ပါသည့်ပိုက်ဆံအိတ်ကို အင်္ကျီအိတ်
ကပ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ မာမီနှင့်သူငယ်စဉ်က ရိုက်ထားသည့်
ဓာတ်ပုံက အိတ်ထဲမှထွက်ကျသွားရလေ၏။ ဒီပုံကို သူရောမာမီ
ပါ ဘယ်သွားသွား အမြဲယူသွားတတ်တာလေ။

“ဟယ်! ချစ်စရာလေးတော့၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့သားလေး
လားဟင်”

ကောက်ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပေးမယ့် သူ့ကို ကလေး
အဖေဟုထင်လိုက်တာမို့ သူပြုံးလိုက်မိပြန်လေ၏။ ဒီချာတိတ်မ
ကတော့ စပ်စပ်စုစုအကျင့်ရှိနေတာကိုး။

“ကိုယ်က ကလေးအဖေပုံပေါက်နေလို့လား”

“Sorry! . . . ဟို . . . ကန်တော့ ကန်တော့ပါရှင်၊ နီ
အမှတ်တမဲ့မေးလိုက်မိတာပါ။ ဟုတ်သားပဲ။ အဖြူအမည်းပုံကို”

“မနီ လိုက်ပို့ပေးမှာမဟုတ်လား”

“နောင်နောင်ရော”

“ခုလေးတင် ဧည့်သည်သွားပို့နေလို့”

“ရတယ်လေ၊ နီပဲပို့ပေးပါမယ်”

သူ့ကိုဓာတ်ပုံပြန်ပေးလိုက်သည့်လက်ချောင်းလေးက
သေးသေးသွယ်သွယ်ကလေးပါပဲ။ အနုပညာသမားဖြစ်တဲ့ မေ
လေးရဲ့လက်က အရမ်းသွယ်လျတာမို့ လှပနေပေမယ့် ဤနေရာ
မှာ အလုပ်မျိုးစုံကို ဂျင်ကလေးလည်သလို လုပ်နေတဲ့နီနီညိုရဲ့
လက်ကလေးကတော့ အင်မတန်အသုံးဝင်လို့ လှပနေတာပါလေ။

“နီနီလိုက်ခဲ့ပါရှင်”

သူပြုံးမိပြန်၏။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သည့်ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းက
ကိုယ့်ကိုမသိရှာဘဲ ဧည့်ဝတ်ယူရာတွင် ကြီးဆိုနေကြတာကိုး။ ပထမ

တော့ သူက ဒီကိုရောက်လာသည့် GM ဦးဘုန်းမြတ်သိင်္ဂါပါဟု
ပြောချင်ပေမယ့် ဒီကောင်မလေးကို အကဲခတ်လေ့လာချင်စိတ်
ရုတ်တရက်ဖြစ်သွားတာမို့ ဆိတ်ဆိတ်နေဖြစ်လိုက်တာပင်။

ကဲ! မင်းဘာတွေလုပ်မလဲ နီနီညို။ ဘယ်လိုအမှားတွေ
ကိုများ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဆက်တိုက်လုပ်မိမှာလဲ။ မေလေးရဲ့တိုက်
တွန်းချက်ကို ချက်ချင်းလက်သင့်မခံဘဲ မင်းကိုစောင့်ကြည့်ပြီးမှ
ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ ကိုယ်ရောက်လာခဲ့တာပါလေ။

Lift ခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ သူ၏ဘီးပါသည့်အိတ်ကို ထောင့်
နားကပ်လျက် နေရာယူရပ်လိုက်လေ၏။ အမှန်ဆို ဒီလို Guest
ကြိုရသည့်အလုပ်ကို ယောက်ျားလေးတွေသာ လုပ်ရမှာလေ။
ခုတော့ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဤကောင်မလေးက လုပ်ပေးရပါသလဲ။

“ကျွန်!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“Reception က Phone card ယူမလာမိလို့”

“အဲဒါ Hotel Room ထဲက Phone ရဲ့ကြယ်ခလုတ်
ပေးကိုခေါ်ရုံနဲ့ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့... အဲ! လူကြီးမင်းရှင်”

နုတ်ကနေ တရင်းတနီး ‘အစ်ကိုကြီး’ဟု သုံးနေရာမှ
ရုတ်တရက်သတိထားမိသွားပြီး ‘လူကြီးမင်း’ဟုပြောင်းသုံးပြန်ခဲ့

ပြီ။ ငယ်တော့ အတော့်ကိုငယ်သည်ပဲ။ အလွန်ဆုံး သူ့ထက်ငယ်
နှစ်လောက်ငယ်မှာမို့ ‘ဦး’ဟုခေါ်လျှင်လည်း ရပါလျက် အဘယ်
ကြောင့် အစ်ကိုကြီးဟုသုံးရပါသနည်း။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း
အဲဒီလိုအခေါ်ခံရတာကို နှစ်သက်သလိုနယ်။

“ရပါကယ်၊ အဆင်ပြေသလိုသာခေါ်ပါ”

“အားနာလို့ပါ။ နီက ဒီလာတဲ့ညှော်သည်ဟွေရဲ့နာမည်
ကို အလွတ်မကျက်နိုင်တာနဲ့ အစ်ကိုတန်အစ်ကို၊ ဦးတန်ဦး၊ မမ
တန်မမ၊ အန်တီတန်အန်တီ ခေါ်လေ့ရှိတဲ့အကျင့်ရှိလို့ပါ”

ဒါဖြင့် ရဲထက်ကိုရော သူမ မည်သို့ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပါသလဲ။
ရဲထက်ဆိုတာ မာမိုဘက်က တော်တဲ့ဝမ်းကွဲညီပါ။ ညီအစ်ကိုဆို
တာထက် သူငယ်ချင်းလိုပေါင်းတာဆိုရင် ပိုမှန်ပါလေ။ ရဲထက်
က သူနှင့်လိုင်းမတူ၊ Type မတူတဲ့အနုပညာရှား။ ရုပ်လေးက
လည်းသန့်သလို အပြောလေးလည်း ချိုတာမို့ ဒီကောင့်ဘေးနား
မှာ ပန်းပွင့်လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပါလေ။

သူက အေးအေးလူလူနေတတ်ပြီး စကားနည်းသည့်လူ၊
ရဲထက်က ပေါ့ပါးပွင့်လင်းသည့်လူ၊ အမှန်တော့ မေလေးနဲ့သူ
ဆုံခွင့်ရခဲ့တာ ရဲထက်ကြောင့်ဆိုရင် မမှားပါလေ။ လမ်းကြိုတာ
နဲ့ ဒီကောင့် Studio ကို (မာမိလည်း ပစ္စည်းပို့ခိုင်းလိုက်တာမို့)

ရောက်သွားခဲ့ရပြီး မေလေးဓာတ်ပုံကို စမြင်ခဲ့တာပင်။

အင်မတန်မှ ခေတ်မှီလှပလွန်းလှသည့်မေလေးက နတ်သမီးလေးတစ်ပါးနယ် ညှို့ငင်ပြီးပြနေတာကို ဓာတ်ပုံကိုင်ရင်း သူတမေ့တမောငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့တာ တကယ်ပါ။ ရဲထက်ရဲချောင်းဟန်သံကြောင့် သတိဝင်သွားပြီး စားပွဲထက် ဓာတ်ပုံကို ဖျတ်ခနဲချလိုက်စဉ် သူ့ရှေ့မှာ အရှင်လတ်လတ်ကြီးရပ်နေသည့် မေစပယ်ဖြူနှင့်တန်းတိုးဖြစ်ခဲ့သလို သူ့အရှက်ကွဲခဲ့ရတာ ပေါ်ထင်ကြီးမဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဤနယ်အဖြစ်အပျက်မှစတင်ကာ ရဲထက်က မိဘဆက်ပေးရာမှ သူ့ဂုဏ်ပုဒ်ကိုသိသွားပြီး မေလေးရဲ့လိုလိုချင်ချင်လက်သင့်ခံမှုကို သူရခဲ့တာပင်။ တကယ်တော့ သူနဲ့မေလေးကြားမှာ 'အချစ်'ဆိုတဲ့စကားလုံးကို လုံးဝမသုံးဖြစ်ဘဲ 'နားလည်မှု'ဆိုတာနှင့် လက်တွဲဖြစ်ခဲ့တာပါ။ တစ်မျိုးတော့တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမှာမှန်ပေမယ့် သူက ထိုသို့သောနုနုရွှရွစကားတို့ကိုပြောရန် ရှက်ရွံ့တတ်သူဖြစ်နေခဲ့တာပါလေ။

“မောင်နှမဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ”

“ရှင်! ဪ... နို့ကိုမေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“နီက အမေတစ်ခုသမီးတစ်ခုပါ အစ်ကိုကြီး”

“အဖေကဧရာ”

“နီ ရှစ်တန်းနှစ်က ဆုံးသွားခဲ့တာပါရှင်”

“ဪ”

ကဲ! အမေကိုရှာဖွေကျွေးနေတဲ့အချက်ကပင် သူမကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်တော့တာလေ။ တကယ်တော့ သူက ဒက်ဒီရဲ့လက်လွှဲပေးသည့်အလုပ်ကို လက်ခံခဲ့တဲ့လူပင် မဟုတ်ပါလား။ ရဲထက်ကမှ ကိုယ်လမ်းကိုယ်ဖောက်ပြီး လျှောက်တတ်တဲ့လူပါ။ ဒီလိုနာမည်တစ်လုံးရလာအောင် ဘယ်သူ့အကူအညီမှမယူဘဲ စခဲ့တာလေ။ ညီအစ်ကိုချင်းကိုတောင် အောက်ကျိုးစိတ်မရှိဘဲ မာနကလည်း ကြီးပါရဲ့။

“ခနဓာတ်ပုံက အစ်ကိုကြီးငယ်ငယ်တုန်းကပုံပေါ့နော်”

“အင်း... ကိုယ့်မှာက ဝမ်းကွဲညီတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဒီကိုလာသွားဖူးတယ်လေ၊ တွေ့လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“ရဲထက်မာန်လေ”

“ရှင်!”

သူမတွန့်ခနဲဖြစ်သွားတာမို့ သူမမျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိပါ၏။ ဘယ်လိုလဲ။ ခဏတဖြုတ်လေး လာတည်းရုံနဲ့ သူမ ရဲထက်နဲ့ဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်သွားလေသလား။ ‘ကောင်မလေးက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်’တဲ့၊ ‘မာန်နဲ့လည်း ရေလာမြောင်းပေးလုပ်ပုံ သိသာတယ်’ဆိုပဲ။ ဖြစ်ချက်တွေကတော့ များတယ်နီနီညို။

နာမည်ခေါ်လေ့မရှိဘဲ ဒီလိုရင်းနှီးစွာခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိတာကိုက တစ်ဖက်လူကို ဆွဲဆောင်စေတဲ့အပြုအမူလေလား။ ကိုယ်က မေလေးပြုမူခဲ့တဲ့အဖြစ်အတွက် မင်းကိုအားတုံအားနာဖြစ်မှုက ပိုသာနေခဲ့တာပါလေ။ လာမယ်ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ပေမယ့်လည်း မရောက်ဖြစ်တာမို့ ဒီမှာလာဦးစီးတဲ့ကိုစည်သူတစ်ယောက် စကားကို ထွက်သွားတာမို့ သူတာဝန်လွှဲယူလိုက်ရတာပင်။

“လိုအပ်တာရှိရင် Reception ကို Phone လှမ်းခေါ်လို့ရပါတယ်။ နီကိုခွင့်ပြုပါဦး”

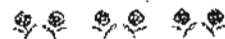
“ကောင်းပြီ”

အခန်းထဲသို့ သူ့အိတ်ကိုယဉ်းပေးပြီး နှုတ်ဆက်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်မိပြင်ရာမှ သူမရပ်လိုက်လေ၏။ Uniform အိတ်

ကပ်ထဲမှ ရွှေအိုရောင်ကတ်ပြားလေးကိုနိုက်ကာ သူ့ထံသို့လက်နစ်ဖက်ဖြင့် တရိုတသေကမ်းပေးလိုက်တာမို့ အံ့သြသွားရလေသည်။

ကြည့်စမ်း! သူယူဖို့မေ့ခဲ့သည့် Hotel card ကို သူမသတိတရယူလာပေးတာပါလား။ ကပ်ထဲမှာ တစ် Hotel လုံးက ဌာနဆိုင်ရာနံပါတ်အားလုံး ပါဝင်နေတာလေ။

မင်းတော်တယ် နီနီညို။

အခန်း (၁၁)

“ဟဲလို. . . Reception မှလက်ခံပြောနေပါတယ်ရှင်၊
သူ့ကြီးမင်း အလိုရှိရာကိုပြောပါ”

“နီနီညိုရောက်ပြီလား”

“ရှင်!”

“House Keeping က နီနီညိုလေ”

“ဪ. . . မနီ မရောက်သေးပါဘူးရှင်”

“ရောက်ရင်လွှတ်လိုက်ပါ။ Room No (101) လို့”

“ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

မနေ့က ခရီးပန်းသွားတာမို့ ဒီမနက်နေထွက်မှ သူထ
ဖြစ်၏။ ဒီကောင်မလေး အဘယ်မျှစိတ်ရှည်နိုင်မလဲဆိုတာကို သူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

စမ်းသပ်ရဦးမှာလေ။ မနက်ခုနစ်နာရီသုံးတာတောင်မှ မရောက်သေးပါဘူး။ Phone ခေါ်ရင်ရှိနေမယ်ဆိုပြီး လူက မရောက်သေးပါလား နီနီညို။

ရေမိုးချိုးပြီး ရေသုတ်ရင်း မုန့်ချပ်များဆီမှ အောက်ကို ဝိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဟိုတယ်ထဲသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝင်လာတာကို သူ့မြင်နေရ၏။ ကားရပ်သည့်နေရာရှေ့မှာ ရပ်သွားပြီး နောက်မှာထိုင်နေသည့်မိန်းကလေးက Helmet ကိုချွတ်ရင်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းလိုက်လေသည်။ ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်မလေး ဘယ်က ချာတိတ်နဲ့အတူ ဆိုင်ကယ်စီးလာပါသလဲ။

စကားရပ်ပြောနေတာနဲ့ သူ့ရပ်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဘာတွေမှာတမ်းချွေနေပါသလဲ။ ကောင်လေးက တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်တာကို အသည်းယားသွားပုံဖြင့် သူမက ထိုကောင်လေး၏လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်လေ၏။

ဘယ်လိုလဲ၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ဒီလိုရင်းရင်းနှီးနှီး ပုတ်ခတ်ကျီစယ်တတ်တာ သူမ၏စရိုက်ပေလား။ Phone ဖြင့်လာတာမို့ သူ့သတိဝင်သွားရပါသည်။ ကုတင်ဘေး စားပွဲပေါ် Phone ကို သူလှမ်းယူကာ ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“Morning ကို၊ နိုးပြီလား”

“အင်း... အခုပဲ ရေချိုးပြီးတယ်”

“Breakfast မစားရသေးဘူးပေါ့လေ”

“အခုပဲဆင်းပြီး စားတော့မလို့ပဲ”

“ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ခဲ့လား”

“အင်း... ခရီးပန်းတာနဲ့ အိပ်ရာပြောင်းတာပါရောပြီး ကောင်းကောင်းအိပ်လို့မရဘူး”

“အစတော့ ဒီလိုပဲပေါ့၊ နောက်တော့အကျင့်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဪ၊ ဒါနဲ့ ဟိုကောင်မလေးကိုဖြုတ်လိုက်ပြီမဟုတ်လား”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“ကိုကလည်း မေ့ပြန်ပြီ၊ နီနီညိုကိုပြောတာလေကွာ”

စောစောစီးစီး သူများသားသမီးကို အလုပ်ဖြုတ်ခိုင်းနေပြန်ပါပြီ။ မေလေးကတော့ ကြည့်မရရင် ချက်ချင်းကိုစိစဉ်ခိုင်းနေတော့တာပါပဲ။ သူကတော့ စိတ်မြန်လက်မြန်ဆုံးဖြုတ်တတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာဘဲ။

“ကိုယ် ဒီကိုလာတာ GM မုန်း ဘယ်သူမှအသိမပေးသေးဘူး”

“ဟင်! ဘယ်လိုလဲ ကိုရဲ့”

“ပြီးတော့ အပြစ်မရှိတဲ့သူကို အကြောင်းမရှိအကြောင်း ရှာပြီး အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လို့မရဘူးလေ။ ဘယ်နေရာမဆို သူ့ Rule နဲ့သူ ရှိတယ်”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

Phone ကိုလက်ဖြင့်အုပ်ထားရင်း အသံလှမ်းပြုလိုက် မိ၏။ ရုတ်တရက် သူ့ကိုယ်လောကျင်းနေတာကို မေ့နေတာလေ။ အခန်းတံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်သည့်သူမက ပါးစပ်ကိုလက်ဖြင့်အုပ် ကာ အံ့သြသွားတာမို့ သူ့အားနာသွားရပါ၏။

“Sorry!...”

မိမိတွင်းမှ ညအိပ်ဝတ်စုံအပါးလေးကို ချိတ်ဖြုတ်ကာ သူ့ရုံလိုက်ပါ၏။ Phone ပြောလက်စမှန်းမြင်တာမို့ သူမက ဘာမှမပြောဘဲ လိုက်ကုန်ကြီးကိုဆွဲဖယ်ကာ အခန်းတွင်းသို့ နေရောင် ဝင်စေလိုက်လေသည်။ သူ Phone ပြောနေစဉ်အတွင်းမှာပင် မျက်စိရှေ့ တတောက်တောက်နှင့်လုပ်သွားတာ ဘာမှမကြာလိုက်။

ကုတင်ပေါ်မှ bed-sheet ပြင်ပေးတာ၊ ခေါင်းအုံးကို ခပ်ဖွဖွရိုက်ကာ နေသားတကျပြန်ထားပေးတာ၊ စောင်ကိုသူ့နေ ရာနှင့်သူ ခေါက်ရိုးတကျပြင်ထားပေးတာ။ သူသုံးထားသည့်

Towel ကိုသိမ်းကိုင်ထားလိုက်ပြီး အသစ်ထုတ်ပေးကာ Bath room ထဲရှိတန်းမှာ ခေါက်လျက်သားလေး ထားပေးတာ။ ရေ ချိုးသန်းစီးဖိနပ်ကို အပေါက်ဝနားလေးမှာ စီပေးတာတို့ကို ခပ်သွက် သွက်လေး လုပ်သွားတာ မြန်ဆန်လွန်းလေ၏။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ လျော့သွားတာက ရေသန့်တစ်ဘူး ဝဲမို့ နောက်ထပ်ရေသန့်ဘူးအသစ်ကို ပြန်ထည့်ပေးရင်း တခြား စုည်းလျော့မလျော့ စစ်ဆေးလေ၏။ ပြီးမှ သူ့ကုတင်ဘေးရှိ ဇင်ပေါ်မှ ပွနေတာတို့ကိုပြင်ဆင်ပေးရန် အနားသို့လျှောက်လာ တာမို့ သူလက်ဝါးကပြလိုက်မိလေသည်။

“ဒါပဲနော်၊ ညကျမှ ကိုယ်ပြန်ဆက်လိုက်မယ်။ Bye!”

“ကိုယ့် Laptop ကို ထိမှာစိုးလို့ပါ နီနီညို”

“နီ မထိအောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“အလုပ်ကိစ္စတွေမို့လို့ပါ”

သူမခြေလှမ်းကို တုန့်ခန့်ရပ်လိုက်လေ၏။ သတိအနေ အထားများ ဖြစ်သွားလေသလား။ အမှန်တော့ ဒက်ဒီဆီ Re- port တင်ဖို့ သူ့ဘာစာတစ်လုံးမှမရေးရသေးဘဲ စက်ကိစ္စငွေလျက် သား ထားထားဖြစ်တာပင်။

“နီကိုခေါ်တယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ။ အစ်ကိုကြီး Break-

fast စားနေတုန်းအချိန်မှ အခန်းရှင်းပေးရမှာပါ။ Phone ပြောနေတာမို့လို့”

“ကိုယ်သိပါတယ်”

“နီကိုခေါ်ရင်းကိစ္စက”

“ဪ... ကိုယ် Breakfast ကို ဒီမှာပဲစားလို့ဖြစ်မလား မေးချင်လို့ပါ”

သူမ တည်ငြိမ်စွာ မော့ကြည့်နေလေ၏။ အမှန်တော့ Service Center ကို သူ Phone ခေါ်ရမှာလေ။ အခုတော့ အခန်းရှင်းပေးရမည့် House Keeper ကိုခေါ်ခိုင်းရတယ်လို့ “ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘာများသုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ။ ပြောပါရှင်”

“ပေါင်မုန့်ကြော်နစ်ချပ်နဲ့ Black coffee တစ်ခွက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နီ လာပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

“ပြီးတော့ Lunch အတွက် ကြိုမှာလို့ရော ရမလား”

“ရပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အတွက် အစိမ်းကြော်ရယ်၊ ဆယ်နစ်မြှီးဟင်းချိုရယ်၊ ငါးဆုပ်ဟင်းရယ်မှာပေးပါ။ ငါးဆုပ်က ငါ့ဖယ်ပဲနော်။ ကိုယ် ပုစွန်နဲ့မတည့်ဘူး။ Allergic ဖြစ်တတ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ Salad ကော ဘာမှာမလဲ”

“မစားတော့ဘူး”

“အချို့ပွဲအတွက် ဘာမှာချင်ပါသေးလဲရှင်”

“Black coffee နဲ့ Cake နစ်ချပ်ဆိုဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ် ညအိပ်ခါနီးလည်း coffee သောက်ဖြစ်တယ် နီနီညှို”

“Coffee မှန်ရွေးတာများ ရှိပါသလား”

“Nest ဆိုရင်ဖြစ်ပါတယ်”

“နီ လူလွတ်ပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်ရှင်၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကိုယ်တိုင်ယူလာပေးလို့ မရဘူးလား နီနီညှို”

“ရှင်!”

မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည့်မိန်းကလေးကြောင့် သူပြုံးမိပြန်လေ၏။ မေလေးတို့တုန်းက မည်သို့မည်ပုံ စီစဉ်ပေးခဲ့မှန်း မသိပေမယ့် သူ့အလှည့်မှာတော့ ဒီကောင်မလေးတို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ပုံစံသွင်းရမှာလေ။

“ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ အရေးကြီးပစ္စည်းတွေရှိနေတာမို့ ဆခြားလူကို ဝင်မလာစေချင်လို့ပါ”

ဘာကိုသဘောကျသွားမှန်းမသိနိုင်ဘဲ သူမ သွားတန်းဖြူလေးပေါ်အောင် ပြုံးလေ၏။ တကယ့်ကို ဖြူစင်တဲ့အပြုံး

လေးပါပဲလား။ မေလေးရဲ့အပြုံးကတော့ လှပပေမယ့် မာယာ ညှို့လင်သည့်အရိပ်တွေပါမှန်း သူသိနေတာပါလေ။

“နီ ညနေငါးနာရီခွဲဆို အလုပ်ဆင်းရမှာပါ”

“ဒီတော့”

“Lunch အတွက် စီစဉ်ပေးရတာကိစ္စမရှိပေမယ့် Dinner နဲ့ Supper အတွက်တော့ စီစဉ်ပေးလို့မရဘူးလို့ ကြိုပြော ချင်လို့ပါ”

“ညကုံးနာရီမှပြန်ရင် မဖြစ်ဘူးလား နီနီညို”

သူမ ခဏမျှငြိမ်သက်သွားပြန်၏။ ရဲထက်နဲ့တုန်းက အဘယ်မျှ ရင်းနှီးခဲ့မှန်း သူမသိနိုင်ပေမယ့် ရဲထက်နာမည်ရွတ်စဉ် က သူမအမူအရာပျက်သွားတာကိုတော့ သူ့မြင်ဖြစ်အောင်မြင်ခဲ့ တာလေ။ အင်း... ရဲထက်ကိုတော့ ကြော်ငြာလာရုံကတော့ ထား ပါတော့။ သူကရော ဒီ Hotel နယ်ထဲကို ဘာကိစ္စနဲ့ရောက်လာ တာလဲလို့များ မေးလာရင် မည်သို့ဖြေရပါမည်နည်း။

“ရဲထက်ရဲ့အစ်ကိုမို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့အကူ အညီတောင်းတာလို့များ ထင်နေသလားနီနီညို”

“ဟင့်အင်း... မထင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကိုတွေးနေတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးရော အစ်ကိုပဲလေ၊ ဒီလိုမျိုးအခွင့်အရေးကို အသုံးချတတ်တဲ့သူတွေမှမဟုတ်တာ။ ဒီလောက်တော့ နီ နား လည်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်ပြောတာကို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာမှအပန်းမကြီးတာမို့ နီလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ် ရင်”

“OK! Thanks ပါ နီနီညို”

သူမခေါင်းညွှတ်ပြလျက် နောက်သို့ဆုတ်ပြီး အခန်းပြင် သို့ထွက်သွားလေတော့၏။ တံခါးပိတ်သံကလည်း ခပ်တိုးတိုးပဲ မို့ သူ့အပေါ်မှာ စိတ်မဝနာနဲ့ သူသိနေပါသည်။ မဆိုးဘူး။ ဒီကောင် မလေး ဧည့်သည်အပေါ် စိတ်တော့အရှည်သားပါပဲလား။

သူ့ကို ဒီ Hotel ကို ဒက်ဒီလွှတ်တာက ဝန်ထမ်းတွေ ရဲ့ အလုပ်ကြိုးစားမှုကို စစ်ဆေးခိုင်းသလို တော်တဲ့ဝန်ထမ်းကို ချာထူးတိုးဖို့နှင့် ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတက်ရန် ဝန်ထမ်းရွေးဖို့ပါ ပဲ။ လောလောဆယ် အလုပ်ကြိုးစားတဲ့သူကို မရွေးနိုင်သေးပေ မယ့် နီနီညိုကိုတော့ လျာထားပြီးသားဖြစ်နေလေပြီ။ ဟိုထိခေါ် လာပြီး သင်တန်းတက်ခိုင်းတာသာသိရင် မေလေးတော့ အဘယ် မှုဒေါပွဉ်းမည်မသိ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ လူမှု

ဝန်ကို ရောထွေးလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

သူက ဘာမဆို သေချာစဉ်းစားပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်နိုင်တာမို့ ကိုစည်သူထက်ပိုပြီး သူ့ကိုပိုအားထားလေ၏။ ရန်ကုန်က Hotel တွေလောက် ဒီမှာက လူမစည်ကားပေမယ့် နိုင်ငံခြားညည်သည်တွေကတော့ နေရာစုံသွားလာကြတာမို့ သူတို့ Hotel မှာ မတည်းမဖြစ် တည်းခိုကြတာပင်။

ဝန်ထမ်းလိုတိုးပိုလျှော့စာရင်းကို သူ့စစ်ဆေးရမှာမို့ ဒီက မန်နေဂျာကိုတော့ အသိပေးရမှာပဲ။ သိပ်မကြာခင်မှာတော့ သူ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကို တစ် Hotel လုံးအနှေးနှေးအမြန် သိ ကုန်ကြမှာပါလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးက အသာအယာဖွင့်လာသလို သူမတစ်ဦးတည်း သာ ရောက်လာလေ၏။ အခန်းတွင်းရှိစားပွဲဝိုင်းလေးထက်မှာ (စားပွဲခင်းခင်းထားသည့်အပေါ်၌) Breakfast ဝိုင်းလေးကို စား ချင့်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးလေသည်။

ထိုနည်းတူ နေ့လယ်စာ၊ ညနေစာတို့ကိုလည်း မနက် ည ဟင်းမထပ်အောင် သူမစီမံပေးပါသည်။ ညဆယ်နာရီမှာတော့

ဆတ်ဘူးအသေးလေး ပါလာပြီး သူ့ဘယ်အချိန်သောက်သောက် အဆင်ပြေအောင် ကြိုတင်စီမံပေးတာမို့ စိတ်တိုင်းကျလိုက်တာ

လေ။

“မနက်ကို စောစောလာပေးပါလား နီနီညို”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သူ အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောတာကိုလည်း အလိုက်သင့် နာခံ တာပါပဲ။ ညဆယ်နာရီခွဲလောက်မှ သူမအိမ်ပြန်တာကို သူ Hotel သို့မှ လှမ်းမြင်ရလေ၏။ အလာတုန်းကလို ဟိုချာတိတ်ရဲ့ဆိုင် အယ်ပေါ် ပါသွားတာပါပဲလား။ မင်းဘယ်လိုလဲ နီနီညို။

အခန်း (၁၂)

“သမီးရေ၊ နောင်နောင်ရောက်နေပြီ”

“ပြီးပြီမေမေရေ၊ ခဏလေး.. ခဏလေး”

“ဒီကောင် ဘာလုပ်နေလဲမသိပါဘူး အမေညီရယ်။
ထွက်လာလည်း ဒီပုံပဲကို”

“ဟုတ်ပြီ သားရယ်”

နီကြားအောင် တမင်ပြောနေမှန်း နီသိနေပါ၏။ ဒီနေ့
မှ နီက ရေနွေးနှင့်စောစောစီးစီးခေါင်းလျှော်မိတာလေ။ မလျှော်
လို့လည်း မရတော့ပါ။ ဦးမြတ်ဘုန်းသိင်္ဂါ ရောက်လာကတည်းက
နီအလုပ်ချိန်က တစ်နေ့ ဆယ်နာရီပင် မကတော့တာလေ။ အပြီး
တိုက်တော့ ဒီလ နီတော့ OT ကြေးတွေနဲ့ ထောပုလိလို့ပြောကြ
ပေမယ့် နီကတော့ မထင်ပါချေ။

“ဟာ! လုပ်ပြန်ပြီ၊ မနက်အစောကြီး ခေါင်းလျှော်ရလားဟ”

“ငါ့ခေါင်းတွေ ခဲနေပြီ နောင်ရဲ့၊ အချိန်မှမရှိတာ နင်သိရဲ့သားနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ခြောက်အောင်လုပ်လေ နီနီရဲ့။ ဟိုရောက်ရင် ဆံပင်က စည်းရတော့မယ်ဟာ”

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ နောက်ကျပါတော့မယ်ဆိုနေမှ”

“တွေ့လား၊ အမေ့သမီး ခေါင်းမာချက်ကတော့ စံပါပဲ”

“ကဲပါ၊ သွားမယ်ဟာ သွားကြစို့ အမှေကိုချွန်တဲ့အလုပ်က နောက်မှလုပ်၊ နီသွားပြီ မေမေ”

“အေးအေး... သမီး၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်းနှော် သား”

“စိတ်ချပါ အမေညို”

နောင်နောင်က နီကို ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ဆောင်းပေးလေ၏။ ဒီမြို့မှာ တော်ရုံ နောက်ကစီးသူတွေ ဦးထုပ်မဆောင်းတတ်ကြပေမယ့် နောင်နောင်ကတော့ နီကိုစီးရိပ်တတ်တာမို့ Helmet အမြဲဆောင်းပေးကျင့်ရှိလေသည်။

“ညတုန်းက ငါ့သတင်းထူးရခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား... ဘာတဲ့လဲ”

“နင် မျက်ခုံးတွေမလှုပ်ဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးလိုက်ပြီမို့ စကားစပြတ်သွားရပါသည်။

တစ်ယောက်တည်းဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခပ်မြန်မြန်မောင်းလေ့ရှိပေမယ့် နီလိုက်စီးတဲ့အခါဆိုရင်တော့ ပုံမှန်ပင် မောင်းလေ့ရှိတဲ့သူငယ်ချင်းလေးပါပဲ။

“ဦးဘုန်းမြတ်သိင်္ဂါလေ”

“အင်း”

“...”

“ဟမ်း! ဘာပြောတာလဲ၊ မကြားရဘူးဟဲ့”

မီးပွိုင့်မို့ ခဏရပ်ကာ နောင်နောင်က နီကိုလှည့်ပြောလိုက်သဖြင့် သူ့ကျောကိုယောင်ရမ်းထုလိုက်မိတော့၏။ အလိုလေး! ဘယ်လိုမှမျှော်လင့်မထားတဲ့အဖြစ်အပျက်ပါပဲလား။

“တို့ Hotel ရဲ့ GM ထဲ့”

“ဘာ!”

“ဟာ! နေရင်းထိုင်ရင်း ငါ့ကိုထုရသလား”

“သေပြီ... သေပြီ”

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“အဲဒါစောစောကတည်းက ဘာလို့မသိရတာလဲ။ သူရောက်နေတာဖြင့် တစ်လပြည့်တော့မယ်”

“သူမသိစေချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ။ အခုတောင် ဘကြီးအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောလို့ ငါတို့တွေ သိကုန်တာ”

သေစမ်း! ဒီကိစ္စကို ဘာကြောင့် အခုမှ နိသိရတာပါလိမ့်။ ဒါကြောင့် သူ့ပုံစံကို ထူးခြားလှပါတယ်လို့ထင်နေတာ မှန်နေပြီပေါ့။ ရောက်ခါစနစ်ရက်ခန့်သာ အခန်းထဲအောင်နေတာဖြစ်ပြီး အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ တစ် Hotel လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် သူလိုက်ကြည့်နေတာမဟုတ်လား။

နီကတော့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေအောင် အခန်းရှင်းရသည့်အလုပ်ကို Junior တွေ တစ်ရက် (၆)ခန်း (၈)ခန်းသာ ရှင်းပေးရပေမယ့် နီကတော့ ပုံမှန် (၁၀)ခန်း(၁၂)ခန်းအထိ ရှင်းပေးနေရတာပါလေ။ ဒီကြားထဲမှာ သူလှမ်းခေါ်လိုက်တိုင်း လုပ်လက်စအလုပ်ကို ခဏရပ်ထားကာ သူရှိနေသည့်နေရာဆီ အခြေအလွှားသွားခဲ့ရတာပါ။

ကဲ! အခုတော့ နီတို့ကို စစ်ဆေးရေး ရှောင်တခင်ခင် လာသည့် GM တဲ့။ နီကို ကပ်ဖားလျက်ဖားဆိုပြီး သူနဲ့တီးတီး

ပြောနေသည့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အုပ်စုအတွက် ခိုင်မာသည့်သတင်းဖြစ်နေပါရောလား။ နီက ဦးဘုန်းမြတ်သီဂီကို နီတို့ GM ဟု နည်းနည်းလေးမှ မသိခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

“ငါတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

“ဘာလဲ၊ သက်စုတို့အုပ်စု နင့်အတင်းအုပ်တာကိုပြောချင်လို့လား”

“အေး”

“ခေါက်ထားစမ်းပါဟာ၊ အဲဒီအုပ်စုက အလုပ်လုပ်တာနည်းနည်း။ အတင်းတုပ်နေတာက များများ။ ရေပေါ်ဆီတွေပါ။ နင်အလုပ်ကြိုးစားတာကို နင့်အထက်က Supervisor နဲ့ဘကြီးအောင် သိရင်ပြီးတာပဲ”

“ဒါဖြင့် GM ကရော”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်မျိုးလည်း မလျှောက်တင်တတ်ပါ။ မရယ်။ မပြေးသော် ကန်ရာရှိတဲ့၊ ကောင်းရင်စံ မကောင်းရင်ခံလိုက်ပေါ့”

“ခွေးနာ”

နောင်နောင်ကျောကို ဘုန်းခနဲထုလိုက်စဉ် ဆိုင်ကယ်က Hotel ဝင်းထဲကွေ့နေချေပြီ။ နှစ်ယောက်သား Hotel ဘေး

ဝန်ထမ်းဝင်ပေါက်မှ ဝင်လိုက်စဉ် Reception မှအပြီးက လျားဖားလျား လက်ယပ်ခေါ်လေ၏။

“အတော်ပဲ၊ မြန်မြန်လာ မနီ”

“ဘာလဲ”

“ခဏနေ ဝန်ထမ်းအားလုံး Meeting Room ထဲ ရမယ်တဲ့”

“ခဏနေ”

“အင်း... Uniform မြန်မြန်လဲကြတော့လေ”

ဪ... အခုမှပဲ သင်တန်းသားတွေလို အမြန်ပဲထု နေရတော့တာပါလား။ နောင်နောင်က ယောက်ျားလေးအသံ လဲခန်းသို့သွားသလို နီလည်း Locker ဖွင့်ပြီး Uniform ကို ပြီး အဝတ်လဲခန်းမှာ အဝတ်လဲလိုက်ရပါ၏။ အံ့ထူသည့်ဆံကို ဒီနေ့မှ လျှာရှည်ပြီး လျှော်မိတာမှားတာပါပဲလား။

ခပ်ထပ်ထပ်လေးသာ ခြောက်သေးသည့်ဆံပင်ကို ဘီးဖြင့်ပြီးသင်လိုက်ပြီး ဇာပါသည့်ဆံညှပ်ကလေးဖြင့် ညှပ် အုပ်လိုက်ပါ၏။ မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ကြည့်ကာ နာရင်ထိုးနေရာကျမကျစစ်ရင်း ချွေးပင်စို့နေလေသည်။ ဒီနေ့ကတော့ နီအဖို့ ပြဿဒါးပဲထင်ပါရဲ့။

“အားလုံး Ready ဖြစ်ရင် လူစုပြီး ဝင်ကြတော့လေ”

မန်နေဂျာ၏အသံက Intercon မှပေါ်လာတာမို့ အား လုံးစုလျက် Meeting room ရှိရာဆီ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက် လာခဲ့ကြပါ၏။ ဧည့်ကြိုနေရာမှာ Supervisor တွေ စုကျန်ခဲ့တာ မို့ နီတို့အစည်းအဝေးထဲမှာ သူတို့မပါဝင်မှန်း သိလိုက်ပါသည်။ ဒါဖြင့် နီတို့အောက်ခြေဝန်ထမ်းတွေကိုပဲ ခေါ်တာပေါ့လေ။

အထက်လူကြီးတွေက ကြိုသိပြီးသားမို့ မလိုအပ်တာပဲ ထင်ပါရဲ့။ နီက သူနှင့်အနီးဆုံးမှာရှိနေခဲ့ပါလျက် ဘာကြောင့်များ နီပဲမိခဲ့တာပါလိမ့်။ ညံ့လိုက်တာနော်။ အကဲခတ်တဲ့နေရာမှာ Ze- ro ကိုက်နေမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်လျက် သိနေပါ၏။

“လူစုပြီလား”

“စုံပါပြီ”

“နီနီညိုရောက်ပြီလား”

“ဟုတ်”

အခန်းတံခါးဟာလျက် နီကိုစိတ်မချလက်မချမေးလိုက် သည့်မန်နေဂျာကြောင့် နီနာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်မိလေ၏။ တဆိတ် မို့ ဒီနာမည်ကိုခေါ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ခေါ်နေတော့တာပဲ။ ခိုင်းရင် ထည်း နီ၊ ဆူရင်လည်း နီ၊ အဆဲခံရလည်း နီပါလေ။ ချိုးမွမ်းတဲ့

စကားသံကတော့ နို့နာမည်က နောက်ဆုံးမှာပဲရှိနေမုန်း နီအသိ ဆုံးမဟုတ်လား။ အင်းပေါ့လေ၊ ပေဘဝနဲ့လူဖြစ်လာမှတော့ ထု သမျှ ငြိမ်ခံရုံသာရှိတော့တာကို။

“အားလုံးပဲ၊ ငါတို့ Hotel ကိုဦးစီးမယ့် GM အသစ် ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အသိပေးချင်လို့ လူစုခိုင်းလိုက်တာ”

လှုပ်လှုပ်ရွရွတွေဖြစ်ကုန်ကြလေ၏။ သိတဲ့လူတွေ သိ နေကြသလို မသိတဲ့လူတွေက ပိုများနေတာကိုး။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ထိုင်ရတာမို့ နောင်နောင်တို့ Reception က တစ် ဖွဲ့နီက Room service အုပ်စုနဲ့ထိုင်နေပြီး ခုံတန်းက လမ်းမ ခြားပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက်ထိုင်တာမို့ လမ်းခြားပေမယ့် ကပ်လျက် အနေအထားဖြစ်နေလေသည်။

“တအောင့်နေ GM ဝင်လာရင် အားလုံးမတ်တပ်ရပ် ကြိုရမယ်”

Meeting room ဘေးတံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်သွားတာမို့ အားလုံးအကြည့်က ရောက်သွားကြလေ၏။ နို့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတာအမှန်ပါ။ Stage ရှိရဆီ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် တစ် လာသည့်သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါလား။ ကျွတ်ခံကျွတ်ခံအသံ တို့ တိခနဲတိတ်သွားသလို ဘာသံမှမထွက်တော့တာလေ။

“အားလုံးပဲ အသစ်ရောက်လာတဲ့ GM ဦးဘုန်းမြတ် သိဂါပါ”

မတ်တပ်ရပ်ကာ ရိုသေကြောင်း ပြလိုက်တာမို့ သူက ခေါင်းညိတ်ပြကာ နီတို့ကိုပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဘာတွေများ ပြောဦးမှာပါလိမ့်။ မန်နေဂျာဘေးမှာ ရပ်လိုက်တာမို့ နီတို့လေး လေးက အရပ်ပုံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ရယ်စရာကောင်းသွားတာလေ။ အတော့်ကိုယောက်ျားပီသလွန်းသည့် GM ဦးဘုန်းမြတ်သိဂါပါ လဲလား။

“အားလုံးပဲ မက်လာပါ၊ ကျွန်တော်က ဒီမှာလုပ်သွားတဲ့ ဦးစည်သူကိုယ်စား အသစ်ရောက်လာတဲ့ GM ပါ။ ရောက်ခါစ က ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုပြီး ပြောချင် လေမယ့် အခြေအနေအရ ဧည့်သည်လိုပဲနေခဲ့တာပါ”

သူက စကားရပ်ပြီး အားလုံးကိုဝှေ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ နီက နီတို့အုပ်စုရဲ့တတိယတန်းလမ်းဘေးအစွန်မှာ ထိုင်တာမို့ နီကို သူလှမ်းမြင်နေရတာပါလေ။ နီကို စူးခနဲတစ်ချက် (နီအထင်) ကြည့်လိုက်ပြီး သူစကားဆက်ပြောလိုက်လေ၏။

“ရောက်နေတဲ့တစ်လအတွင်း အခြေအနေအတော်လေး မိမိမီးလို့ရခဲ့ပါတယ်။ တာဝန်ကျေပွန်တဲ့ Staff တွေရှိသလို ရေ

သာခိုတတ်တဲ့ Staff တွေလည်း အနည်းနဲ့အများရှိနေတာကို ကျွန်တော်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိခဲ့ရတာပါ။”

သက်ပြင်းကိုနိုးရှိုက်လိုက်မိ၏။ ကိုယ့်ပြစ်ချက်ကို ကိုယ် မမြင်နိုင်ပေမယ့် သူလို GM ကတော့ နို့အပြစ်ကို မြင်တတ်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဒီလကုန်ကစပြီး ဝန်ထမ်းအပြောင်းအလဲရှိမှာပါ။ ရာ ထူးအလိုက် လစာတိုးသင့်သူကိုတိုးပြီး လျှော့သင့်သူကိုလျှော့ ထိုက်တဲ့သူကို လစာလျှော့ပါမယ်။ ဒါဆို မကျေမနပ်ပြောလို့မရ ပါဘူး။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့အကျိုးအတိုင်း ကိုယ်ခံစားရမှာအမှန်ပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဦးစီးနေတဲ့ဘောင်အတောအတွင်းမှာ ထူးချွန်ဝန်ထမ်းတွေရွေးပြီး ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းထပ်တက်ခွင့် ရပါလိမ့်မယ်။ အခုလိုအချိန်ပေး နားထောင်တဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ”

ပြောပြီးသည်နှင့် မန်နေဂျာဘက်ကို ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြကာ Stage ပေါ်မှ သူဆင်းသွားတော့၏။ ကဲ! နီတို့ဝန် ထမ်းတွေတော့ GM လက်သစ်ထဲမှာ လိုမ့်ခံရတော့မယ့် ဆီးဖြူ သီးဘဝရောက်ကြချေပြီလေ။

အခန်း (၁၇)

“နီနီညို၊ ခဏလိုက်ခဲ့”

ကဲ! Meeting ပြီးတာတောင် အလုပ်စမလုပ်ရဘဲ လေး လေးခေါ်ရစ်တော့မှာလေ။ နောင်နောင်က နီကိုမေးဆတ်ပြလိုက် ဘာမို့ နီက ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ပြလိုက်ပြီး ဘာမှမသိဘူးဆိုသည့် အမူအရာကို ပြလိုက်ပါသည်။ ခေါ်မှတော့ လိုက်ရုံပဲရှိတော့တာ ပေါ့လေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“မြန်မြန်ဝင်လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

အမိန့်သံကလည်း ဆူဆူဆောင့်ဆောင့်ရှိလှပဲ။ အခန်း အံ့ခါးကိုအသာတွန်းဖွင့်လျက် ဝင်လိုက်ပါ၏။ လေးလေးက စဝံ့

ပွဲထက်မှာ File တွေတစ်ပုံကြီးဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စိတ်
တိုနေတဲ့ပုံပေါ်လာ။ ရာသီဥတုမမှန်မှတော့ လက်ဖက်ခြောက်
ယူလာရတော့မှာလေ။

“နီရောက်ပြီ”

“ညည်းအပြစ် ညည်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်! ဘာကိုလဲ”

“အံ့မာ! ခုမှ မျက်စိသူငယ်နားသူငယ်ပုံစံမျိုး ချိုးပြမနေ
စမ်းပါနဲ့။ မသိရင်ခက်မယ်”

“လေးလေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ နီဘာမှနားမလည်
ဘူး”

နီအံ့သြနေတာကို လေးလေးက မျက်ထောင့်နီကြီးနီ
နီကိုစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ နေရင်းထိုင်ရင်း လူကအပြစ်သားပြစ်
ရတယ်လို့၊ ဒီမနက်မှ အထူးအဆန်းသံတင်းကြောင့် Excited
ဖြစ်ပြီး မျက်လုံးကျယ်ပါတယ်ဆိုမှ လေးလေးက ထပ်ရစ်နေတာ
လေ။

“ဦးဘုန်းမြတ်သိဂါနဲ့ ဒီလောက်တရင်းတန်းရှိနေတာ
တောင်မှ သူ့ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း ညည်းမသိဘူးလို့ ပြောင်း
နဲ့ နီနီ”

“ဟာ! လေးလေးကလည်း နီနီသူ စကားကိုသိပ်အကြာ
ကြီးပြောတာမှမဟုတ်တာကိုး။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ
နီကို သူပြောပါ့မလား။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ကိစ္စကို နီ
က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနိုင်မှာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုဆို ညည်းနာမည်ပဲ သူခေါ်ပြီး
ခိုင်းနေတဲ့ဟာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ နီနီရင်းနှီးတဲ့ အစ်ကိုရဲထက်မာန်
ရဲ့ဝမ်းကွဲတော်တဲ့အစ်ကိုလို့ သူပြောခဲ့တာမို့လေ။ သူ့ကို ဒီမှာ
တာဝန်ယူတဲ့ GM လို့ နို့လိုပါမ္ဘားဝန်ထမ်းက ဘယ်သိမှာလဲ”

“သေစမ်း!”

လေးလေးက သူ့နဖူးသူ ပြောင်းခနဲ လက်ဝါးဖြင့် ခိုက်
လိုက်လေ၏။ နီတို့ဆီလာတည်းသွားတဲ့ညွှတ်သည်တွေက တကယ့်
အထင်ကရဒီတိတ်ဒီတိတ်ကျဲတွေဖြစ်နေတာလေ။ ထားပါတော့၊ အစ်
ကိုက ဒီ Hotel နဲ့ဘာမှမပတ်သက်ပေမယ့် ဦးဘုန်းမြတ်သိဂါ
က ပိုင်ရှင်မို့ တစ်လစာအခန်းပေးထားတာကို နီတို့ဝန်ထမ်းက
ယူထားတာ အကုန်ပြန်ပေးရတော့မှာလေ။ ဒီတာဝန်ကိုတော့
လေးလေးပဲ မန်နေဂျာမို့ ယူပေတော့ပေါ့နော်။

“ရှိပါစေတော့၊ ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီနေ့က ပြုံးပြီးချီရဲ့ duty”

မို့ ငွေစာရင်းကိုပြန်ယူပြီး သူ့ကိုသွားပေးရမယ်။ ညည်းပဲ သွား
ပို့ပေး နီနီ”

“ဟမ်! အဲဒါ နီနီဘာဆိုင်လို့လဲ လေးလေးရဲ့။ လေး
လေးက မန်နေဂျာမို့လို့ ဒီတာဝန်ကိုယူရမှာပေါ့လို့”

“မဖြစ်လို့ပါ၊ ငါဘယ်လောက်မျက်နှာပူရမလဲ။ ညည်း
စဉ်းစားကြည့်”

“ကောင်းတယ်... သိပ်ကောင်းတယ်၊ မျက်နှာမရ ခြေ
ထောက်ရမယ့်နေရာဆို နီနီညှို့တာဝန်ပဲလုပ်လိုက်သိလား။ အမြဲ
ပျာတာလိုချည်း လိုက်လိုက်လုပ်နေရတာ အလုပ်တောင် ထွက်
ချင်လာပြီ”

“အံ့မာ! အခုဝင်အခုထွက် လုပ်ရအောင် ညည်းကိုယ်
ညည်း ဝင်ကစွပ်ကောင်လို့များထင်နေသလား။ ဒီလောက်ရင်းနှီး
ထားတဲ့လူမို့လို့ မျက်နှာနည်းနည်းပူတာ သက်သာအောင်လို့ ခိုင်း
နေတဲ့ဟာကို။ နည်းနည်းလေးမှနားမလည်ဘူး။ ခုချက်ချင်း စာ
ရင်းဘောက်ချာဖွင့်ပြီး သွားပို့ပေး... သွား”

တောက်! ငါနော်။ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်မိရင်
အဲဒီစားပွဲပေါ်က စက္ကူဖိဖန်တုံးနဲ့သာ လေးလေးကိုပစ်ပေါက်လိုက်
ချင်တော့တာပါပဲ။ ကန်တော့... ကန်တော့ လူကြီးကို မနောက်

နဲ့ပစ်မှားမိချေပြီ။ ငရဲတော့ ကျတော့မှာပဲ။

“တော်ပြီ၊ နောက်ဆို နာမည်ပဲပြောင်းလိုက်တော့မယ်”

“အံ့မာ! ဘာနာမည်တုန်း”

“တစ်နီတည်းနီနေကြလို့လေး၊ ပြာပြာနမ်းလို့ပဲ ငေါ်ကြ
တော့”

“ညည်းနော်”

စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် လေးလေးကို ထော်လော်ကန့်
သန့်ပြောခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့၏။ အဲဒါ သူ့ကြောင့်၊ သူ့အပြစ်
ဟုတ်လား။ စရောက်ကတည်းကသာ 'ကိုယ် ဒီကိုအသစ်ရောက်
လာတဲ့ GM ပါ' ဆိုရင် ပွဲကပြတ်နေပြီဟာကို။ လူကို SPY လို
မျိုးလုပ်ပြီး ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ပြစ်ချက်မှန်သမျှ ကျိတ်ရှာနေတာပေါ့
လေ။ လူလည်ကြီး။

“တောက်! လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“ဟမ်! ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ မနီ”

“ငါ့ကိုယ်ငါဟေ့၊ တော်ကြာ သူများကိုပြောတာဆိုရင်
ဩဇာနာက ထပ်တက်နေဦးမယ်”

“ဘာလဲ၊ ဘကြီးအောင် ပွမ်လိုက်လို့လား”

“အစစ်ပေါ့၊ အဲဒီမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့လတုန်းက အပြီး duty

list ထဲမှာ ရှာကြည့်”

“ဘာကိုလဲ”

“နင့်ဘကြီး ငွေသွင်းပေးထားသမျှ သူ့ကိုပြန်ပေးရမလေ။ ဘာလဲ၊ နင်ပါ ငါနဲ့ရောပြီး အလုပ်ပြုတ်ချင်နေပြီလား”

“ဟင်! မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို မြန်မြန်ရှာပေး”

သင်းသင်းက ပြူးတူးပြုတ်ပုံစံဖြင့် စာရင်းစာအုပ်ဟောင်းထဲ ပြန်ရှာနေပါ၏။ စိတ်တိုတယ်နော်၊ စိတ်တိုတယ်။ စိတ်ထဲလွန်းလို့ အသက်ရှူရတာတောင် စိတ်က မရှည်ချင်တော့ဘူး ဒီပုံစံနဲ့တော့ နိနီညိုအသက်တိုရတော့မှာပါလေ။

“ဒီမှာတွေ့ပြီ”

“တွေ့ရင်တွက်ပေး၊ ဒီလအတွက် ပေးထားတာတွေရှာ။ ဘာမှမကျန်စေနဲ့”

“မနီနဲ့ GM က ရင်းနှီးတာပဲဟာ”

“မရင်းနှီးဘူး၊ အဲဒီလိုမျိုး လူကို လျှို့ဝှက်ချက်တွေအရူးလုပ်ခံရတာလောက် မုန်းစရာကောင်းတာမရှိတော့ဘူး”

“ရှု... ကြားသွားဦးမယ် မနီရယ်”

“ကြားကြားဟယ်၊ I don't care.”

သင်းသင်းက နီ ပွစိပွစိရွတ်နေတာကို ပြုံးစိစိဖြင့် သူ့စာရင်းကို Calculator ဖြင့် ခပ်သွက်သွက်တွက်ကာ အံ့ဆွဲသော ကိုယ့်လိုက်ပြီး ငွေရေလျက် နှိုထံလှမ်းပေးလေ၏။ နီက နောက်စာစစ်ကြိမ်ထပ်ရေတွက်ကာ သင်းသင်းဖြတ်ပေးသည့်ဘောက်ချာထက် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရပါသည်။

“ပြည့်ပါတယ်နော်”

“အင်း”

ပိုက်ဆံထပ်နှင့်ဘောက်ချာကို Hotel တံဆိပ်ပါသည့် စာအိတ်ရှည်ထဲသို့ထည့်ကာ စာအိတ်ပေါ်မှာ ‘To, GM ဦးဘုန်းမြတ်သိင်္ဂါ’ ဟု ဘောပင်ဖြင့်ပင် ရေးလိုက်ပါ၏။ အမှန်ဆို Computer ဖြင့်စာလုံးစီရမှာလေ။ အချိန်ကြာမှာမို့ လက်ရေးဖြင့်ပဲ အမြန်ရေးလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။

Lift ဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့ပြီး သူ့အခန်းရှိရာဆီ လာခဲ့၏။ တံခါးခေါက်ပြီးမှ သတိရသွားတာမို့ စုတ်သပ်လိုက်မိလေသည်။ ကျစ်! သေစမ်း! ဒီအချိန် သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ ရှိမှာပေါ့။ ငါ့ကိုက ညံ့ပါ။ အခန်းရှေ့မှ ပြန်ဆင်းလာကာ သူ့ရုံးခန်းတံခါးတိုခေါက်လိုက်ပါ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

၁၅၆ ❀ မမသဒ္ဓါဟေင်

“... ”

‘ဝင်ခဲ့ပါ’ ဟူသည့်အသံမကြားရတာမို့ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိ၏။ ‘မရှိဘူးလား။ အိပ်ခန်းမှာမရှိလို့ ရုံးခန်းမှာ လာရှာမိပါတယ်။ လမ်းလျှောက်ရလို့မောတာထက် စိတ်က လူကိုပိုမောနေပြီလေ။’

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

စိတ်ထဲထင်နေဖြစ်သွားတာမို့ Door Lock ကိုလှည့်ဖွင့်ကာ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ခေါင်းပြု၍ ချောင်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ရုံးခန်းအတွင်းမှာ စားပွဲခုံသာရှိပြီး ထိုင်ခုံမှာ လူမရှိနေပါချေ။ နေဦးလက်ကနာရီက ဆယ်တစ်နာရီဆိုတော့ ထမင်းများ သွားစားလေသလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး သူထမင်းစားရင် နီပဲအခန်းထဲလာပို့ပေးရတာလေ။ ဒါဖြင့် ဘယ်တွေများ သွားနေတာပါလိမ့်။

တံခါးကိုပြန်စေ့ပိတ်ကာ နောက်သို့လှည့်လိုက်မိစဉ် ရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေးလာသည့်လူရိပ်ကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရလေ၏။

“အမယ်လေး!”

“ဟောဗျာ! ဒါကဘာဖြစ်တာတုန်း။ လူကို သရဲသဘက်လိုများ ထင်နေသလားနီနီရဲ့”

“အို! အစ်ကိုကြီး... အဲ, GM က ရုတ်တရက်ကြီးရောက်လာတာကိုးလို့။ ဖရူးလား... လိပ်ပြာတောင် လွင့်သွားသလားမသိ... ရှား”

“ကိုယ်က မင်းကိုလိုက်ရှာနေတာ”

“ရှင်! နို့ကို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာကိုစွန့်လို့လဲ”

“ဗိုက်ဆာနေပြီလို့ ပြောချင်လို့”

မျက်စောင်းခဲလိုက်ချင်တာကို မနည်းထိန်းထားရလေ၏။ အမယ်လေးနော်၊ ဒီလိုမှန်းသာ ကြိုသိရင်အစကတည်းက ‘အစ်ကိုကြီး’လို့ တရင်းတနှီးမခေါ်ခဲ့ပါဘူး။

“ဒါဆိုလည်း နီပို့ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါလေး GM ကို ပေးချင်လို့ နီလာရှာတာ”

“ဒါကဘာလဲ”

“သိချင်ရင် ဖွင့်ကြည့်ပေါ့ရှင်”

“ကိုယ့်အတွက် Lunch ကို ကိုယ်တိုင်ပဲ ပို့ပေးရမှာနော်”

“အဲဒါ နီတာဝန်မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်လို့ မရဘူးလေ၊ ရဲထက်တုန်းကတော့ မင်း

အကုန်စီစဉ်ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား”

“အဲဒါက အစ်ကိုနဲ့ခင်လို့ စေတနာနဲ့လုပ်ပေးခဲ့တာ”

“အင်းလေ၊ ကိုယ်က မင်းရဲ့အစ်ကိုကြီးဆို ပိုလုပ်ပေးသင့်တာပေါ့ နီနီညိုရဲ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ကဲ! ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူး။ နီကိုက မှားတာလေ။ လျှာရှည်ပြီး ‘အစ်ကိုကြီး’ လို့ခေါ်ချင်ဦး နီနီညိုရဲ့။

“အဲဒါက GM ကို GM မုန်းမသိခင်က ခေါ်မိတာ အဲဒီအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ခါးညှပ်၍ပြောတာကို သူကနောက်ဆုတ်၍ ရှောင်လိုက်လေ၏။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ခံရဦးမှာလေ။

“No! no! တောင်းပန်ဖို့မလိုပါဘူး။ ကိုယ်က အဲဒီလိုခေါ်တာကို ပိုပြီးသဘောကျပါတယ် နီနီညို။ နှုတ်ကျိုးနေပါလျက် ပြောင်းခေါ်ဖို့စိတ်မကူးလိုက်နဲ့လေ”

ကဲ! အခုမှ နီက မူကြိုကျောင်းသားကိုထိန်းတဲ့နာနီလိုဖြစ်နေပါရောလား။ ကလေးအကြိုက် အကုန်လိုက်လျှာပြီး လိုက်လုပ်ပေးနေရတာမျိုးလေ။ မထူးတော့ပါဘူး။ လုပ်ပေးလက်ခံဆက်လုပ်ပေးရတော့မှာကိုး။

သူ့လက်ထဲသို့ စာအိတ်ကိုထည့်ပေးခဲ့ပြီး Kitchen

ဆီ လှမ်းခဲ့ပါ၏။ အစားအသောက်ရွေးလွန်းသည့်သူ့အတွက် Menu ကို နီကိုယ်တိုင်ပဲ နေ့စဉ်စီစဉ်ပေးနေတာပဲမဟုတ်ပါလား။ အစကတော့ အထူးညှော်သည်အဖြစ် စီစဉ်ပေးခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့ နီတို့ Hotel ရဲ့ Boss မို့ ပိုပြီးတာဝန်ယူပေးရတော့မှာလေ။

ကြိုးစားထား နီနီညိုရဲ့။ ရာထူးမတက် လစာမတိုးရောင်း ရှိပါစေတော့။ လုပ်လက်စနေရာလေး ပျောက်မသွားရအောင် ရှိစုမဲ့စုအလုပ်လေးပြုတ်သွားရင် နီတို့သားအမိ ဒုက္ခအိုးထဲ ပြုတ်ကျသွားမှာကိုး။ နီတော့ စဉ်းစားတုံ့ပေါ် အလိုမဲ့ခံရကာ အလိမ့်တုံးအောက် ဂျုံပြားဘဝ ရောက်နေပြီထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၄)

List ထွက်ပြီတဲ့။ ဘာမှမကြာလိုက်သေးတဲ့ကာလမှာ ဝန်ထမ်းတွေ ပြောင်းလဲတော့မှာမို့ အားလုံးအထိတ်တလန့်ပါပဲ။ နောင်နောင် Night ဆင်းတာမို့ နိန့်မဆုံဖြစ်။ လိုင်းကားဖြင့်သာ အလုပ်ကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်ခဲ့ပါ၏။ အချိန်လည်း စောသေးတာ မို့ ဆံပင်ကိုမစည်းဖြစ်ဘဲ ဒီတိုင်းချထားခဲ့မိလေသည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

“Board မှာပေါ့”

တီးတိုးပြောနေကြတာမို့ Uniform လဲတဲ့နေရာဆီ အရင်မဝင်ဘဲ ဧည့်ဆောင်ခုံရုံမှာ ရှိနေသည့်ဟာရင်းစာရွက်ကပ် ထားရာဆီ အရင်ဆုံးလှမ်းလာခဲ့မိသည်။ ရာထူးအပြောင်းအလဲ စာရင်းမှာ နာမည်မတွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။

ဘုရားရေ! နီတော့ အလုပ်ပြုတ်ပြီလား။
 “နီနာမည်... နီနာမည်တွေမိလားဟင်”
 “ဟိုဘက်စာရွက်မှာ မနီရဲ့”
 “ဟုတ်လား”

ထောင့်ဆုံးမှာရှိနေသည့်စာရွက်မှာ စီထားသည့်နာမည်
 စာရင်းက ခပ်တိုတိုသာ။ Kitchen မှနစ်ဦး၊ ညွှန်ကြားမှ နစ်ဦး၊
 Cleaning အလုပ်သမားနစ်ဦး၊ Waiter နစ်ဦး၊ Waitress နစ်
 ဦး၊ Store စာရေးနစ်ဦး၊ အားလုံးအောက်မှာမှ စားဖိုမှူးတစ်ဦး
 နှင့် House Keeper ဖြစ်သည့်နီနီညိုဟူသည့်အမည်ကြောင့်
 နှလုံးရပ်သွားသလို မတ်တပ်ရပ်နေမိလေ၏။

ဘယ်လိုလဲ၊ သင်တန်း သုံးလ(သို့မဟုတ်) ခြောက်လ
 တက်ရန် (ရန်ကုန်)ဟူသည့်ခေါင်းစဉ်ကြောင့် အံ့သြနေမိတာလေ။
 နီက လုပ်ငန်းမကျွမ်းကျင်ဘူးပေါ့။ အသုံးမကျလို့ ဝေးရပ်ကွာ
 ပြီး အဝေးမှာ သင်တန်းဆက်တက်ရမှာထင်ပါရဲ့။ မေမေသာသီ
 ရင် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ဦးမှာလေ။ အခုမှ နီက တော်တော်လေး
 အသုံးမကျမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိပြီမို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီကော။
 ငိုချင်လိုက်တာနော်။ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ ငိုလိုက်ရင်
 ‘မြေထဲပင်လယ်ဟိုတယ်ကြီး’တော့ မျက်ရည်မြစ်ထဲ မျောပါသွား

တော့မှာလေ။ ငိုချင်တာက အရေးမကြီး။ တော်ကြာ အမြင်ကပ်
 မုဒ်မနဲ့ ရှိစဉ်အလုပ်လေး ပြုတ်မသွားအောင် အလုပ်ကိုကြိုးစား
 လုပ်ပြရဦးမှာလေ။

ဦးဘုန်းမြတ်သိင်္ဂါ အခုချိန်မနီးလောက်သေးပါဘူး။ မိုး
 လာရင် ရုံးခန်းမှာ လာထိုင်ပြီး နီကိုခေါ်ကာ Breakfast မှာစား
 တော့မှာလေ။ အဝတ်လဲခန်းမှာ Uniform လဲလိုက်ပြီး ဆံပင်
 ကို သေသေသပ်သပ်စည်းလိုက်ပါ၏။ စိတ်ဓာတ်ကျနေလို့လား
 သေ၊ ဆံပင်စည်းတာကိုပင် တစ်ကြိမ်တည်းလျှော့လျှော့ရှုရှုမဖြစ်
 တာလေ။

“ကျစ်!”
 “မနီ”
 “ဘာလဲ”
 “ရန်ကုန်ကိုသွားရဦးမှာ မပျော်ဘူးလား”

ကြည့်! လူကို တမင်ရွံ့ပြီးများ မေးနေသလား။ ရင်ထိုး
 ချိတ်နေရင်းမှ သင်းသင်းကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်မိစဉ် နီ
 လက်မ စစ်ခနဲနာသွားပါ၏။ သေစမ်း! လက်တော့ ရင်ထိုးချိတ်
 နှေးချေပြီ။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ကမကောင်းပါလားနော်။

“ဟင်လို့”

“ပျော်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ရန်ကုန်သွားရင် စရိတ်စကက ကြီးပါ။ မေမေနဲ့လည်း ခွဲနေရဦးမယ်။ ခုတလော မေမေကျန်းမာရေးက သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ အေးတာနဲ့ ရင်က ကျပ်ရော”

“ဟင်! မနီကလည်း သင်တန်းသွားတက်ရတဲ့သူတွေက ရာထူးတက်မှာမို့ အားလုံးက မနာလိုနေကြတာကို။ သူက မပျော်ဘူးတဲ့။ ဘယ်နယ်”

“ဘာ! ရာထူးတိုးမှာ”

“အင်းလေ”

“မတိုးရင်လည်း နေပါစေတော့ သင်းသင်းရယ်။ ငွေကုန်ကြေးကျများလွန်းတဲ့နေရာကို မသွားချင်ပါဘူး”

“အဲဒါဆို လူလဲပြီး လွှတ်ဖို့သွားပြောလိုက်ပေါ့”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“GM...ကို”

“ရပါလိမ့်မယ် အားကြီး”

လက်ကိုသုံးလေးချက်ခါလိုက်ပြီး GM ရုံးခန်းကို သူ့ရှင်းရေးအရင်လုပ်ရန် ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ စားပွဲခုံရှင်းတာ မှန်ချပ်ဖုန်သတ်

တာ၊ ကြမ်းပြင်ဖုန်စုပ်တာတို့ကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်ကာ လက်ဆေးရင်ပြန်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ မနက်ကဝယ်လာသည့် နှင်းဆီသုံးမျိုးကို အရွက်ဖြတ်သင့်တာဖြတ်ပြီး အလှပန်းအိုးထိုးစဉ် လက်ထိပ်ကို စူးဆူးပြန်လေသည်။ ငါတော့ ဒီနေ့ စူးဆူးခံရတာ များနေလေပြီ။

“မနီ... GM က မေးနေပြီ”

“အေး”

ပန်းအိုးတွေကို Reception Counter မှာ တစ်အိုး၊ ခန့်နေရာရုံးခန်းထဲမှာ တစ်အိုးအရင်ထားလိုက်ပြီးမှ GM ရုံးခန်းထဲထားရန် ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ Door lock ကိုလှည့်ဖွင့်ဝင်လိုက်မိစဉ် သူကလည်း အပြင်ထွက်ရန် အခန်းဝသို့ရောက်နေတာမို့ ထိပ်တိုက်တွေ့သွားရလေသည်။

“အမယ်လေး!”

“ဟောကြည့်! လုပ်ပြန်ပြီနီနီရာ။ စောစောစီးစီး ကိုယ့်ကို ရေပက်ရသလား”

“Sorry! sorry! အဲ... ကန်တော့... ကန်တော့ပါ GM. နီက GM မရောက်လောက်သေးဘူးထင်ပြီး ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်မိတာ”

“ဖြစ်ရမယ်”

“အကျီလဲချင်သလားဟင်၊ နီသွားယူပေးရမလား”

• “နေပါစေ၊ သိပ်စိုတာမှမဟုတ်တာ၊ ရတယ်”

“နီဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

ပန်းအိုးကို စားပွဲထက် ကြည့်ကောင်းစေရန် တင်ပေးလိုက်ပြီး နာမည် blood တုံးကို စောင်းနေတာမို့ ပြန်တည့်ပေးစဉ် လက်မှာစူးနေသည့်စူးကြောင့် ဖျတ်ခနဲနာကျင်သွားသဖြင့် စုတ်သပ်လိုက်မိလေ၏။

“အ! ကျွတ်... ကျွတ်...”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

အပြင်ထွက်ဟန်ပြုပြီး မထွက်သည့် GM က နီအနားကိုရောက်လာတာမို့ နာနေသည့်လက်ကို နောက်မှာကွယ်၍ ခေါင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ ကျစ်! နဂိုကမှ လူပြောစရာဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ နီကြာကြာမနေသင့်ပါလေ။

“မှန်း! လက်ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ကိုပြရမှာပေါ့”

“အာ... ပြဿနာပဲ”

“ဘာပြဿနာလဲ၊ လူကြီးက ပြဆို၊ ကလေးက လိမ်လိမ်မာမာနာခံပြီး ပြမှပေါ့၊ လက်ပေးစမ်း”

“လက်ပေးရအောင် နီက ပါပီလေးမှမဟုတ်တာ”

“ကျစ်! အတော်ခေါင်းမာတဲ့ချာတိတ်ပဲ”

သူကပြောပြောဆိုဆို လက်သီးဆုတ်ဖြင့် နီခေါင်းကို လှမ်းထုဖို့ ရွယ်လိုက်သဖြင့် နီက ခေါင်းကိုရှောင်စဉ် လူက ယိုင်သွားပါ၏။ ခြေအနေအထားမတည့်သလိုဖြစ်သွားတာမို့ သူက နီလက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲလိုက်တာမို့ နီခန္ဓာကိုယ်က သူ့ရင်ဘတ်ထဲကို ထွေးခနဲရောက်သွားလေသည်။ အို! ဘယ်နှယ်ကြီးလုပ်လိုက်တာလဲ။

“ဒီလက်လား”

သူက ဟန်မပျက်ပုံစံဖြင့် နီညာလက်ဖျားကိုကိုင်ကာ ဖျက်ခုံးတွန့်ပြီး ကြည့်လိုက်ပေမယ့် နီမှာတော့ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ရီကာ ရင်တွေတဒိုင်းဒိုင်းခနဲလိုက်တာ မပြောပါနှင့်။ သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲကို ဒီလိုမျိုးအစိမ်းသက်သက်ကြီး နီ တစ်ခါမှမရောက်ခဲ့ဖူးတာလေ။ အစ်ကိုနဲ့တုန်းကတော့ အစ်ကိုခါးကို နောက်မှအသာကိုင်ဖူးသလို အစ်ကိုကျောပြင်မှာ ပါးအပ်မိတဲ့အရာ

ကတော့ အမှတ်တမဲ့ရှိခဲ့ဖူးတာပါပဲ။

သို့သော် ဒီလိုကြီး (ရေထဲကပ်ပြီး သောင်ပေါ်တင်ထားတဲ့ပုစွန်ဆိတ်လို)ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်ခုန်နေတာကတော့ အထူးအဆန်းနဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ ခက်တော့နေပြီ နီနီညို။ အစ်ကိုကြီးက ရိုးသားပါလျက်နဲ့ နင်ဘာကြောင့် ခိတ်တွေယိုင်ထိုးနေရပါသလဲ။

“ကြည့်စမ်း! လက်မှာ ဆူးတွေစူးနေတာပါလား။ ဒီလက်ထိပ်မှာလည်း ပေါက်ထားသေးတယ်။ ဘယ်လိုများအလုပ်လုပ်သလဲ နီနီညို”

“ရပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မဖြစ်ဘဲရှိမလား၊ အခုတောင် ဟိုကိုင်ဒီကိုင်လေးနဲ့ နာနေပြီမဟုတ်လား။ ဆောင်းတွင်းကို ဘာထင်နေသလဲ။ အနာရင်းတတ်တယ်ကွ။ လာ...”

“ဟင်! ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“ဆူးထွင်ပေးမလို့လေ”

“အို! မဟုတ်တာ၊ နီဘာသာနီ လုပ်မှာပေါ့”

“ဒီလောက်အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့လူက ဒီဆူးကို ဘယ်အခါနဲ့ ထုတ်မှာလဲ။ မင်း ဘယ်သန်လားညာသန်လား”

“ညာ”

“ညာသန်လူက ညာလက်ထဲကဆူးကို ဘယ်နည်းနဲ့ ထုတ်တတ်မလဲ နီနီညို... မညာညာရဲ့”

သူ လေသံမာနဲ့ပြောတာမို့ အားနာရှက်ရွံ့မှုဖြစ်နေသည့် ကြားမှ တစ်ချက်ရယ်ဖြစ်လေ၏။ လူကြီးဖြစ်ပြီး ဒီလိုလည်း ခပ်ခွဲခွဲပြောတတ်တာမဲလား။ နီနီကို စားပွဲနောက်ရုံ သူထိုင်နေကျ ဆုံလည်ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်တာမို့ ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ပြီးနောက် အံ့ဆွဲထဲမှ အရက်ပျံ့ဘူးထည့်ထားသည့်ဆေးသေတ္တာအသေးစားလေးကို နှိုက်ယူလိုက်လေသည်။

ပင်အပ်ဘူးထဲမှ ထိပ်ချွန်ချွန်လေးကို အရက်ပျံ့ဆွတ်ထားသည့်ဝှမ်းဖြင့်သုတ်ကာ နီလက်ထိပ်တွေကိုပါ သုတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် အာရုံစိုက်ဖြင့် ဆူးတွေကို ထွင်ပေးနေတော့သည်။ ပြဿနာပါပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်များ ရောက်လာရင်တော့ နီတို့နှစ်ယောက်မြင်ကွင်းကြောင့် အသက်ရှူရပ်သွားနိုင်တာလေ။

“အ!...”

“ငြိမ်ငြိမ်နေလေ၊ အကောင်းနဲ့လည်း လုပ်ပေးရသေးတယ်။ အနာကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ဖြစ်သလိုပစ်ထားလို့ အခန့်မသင့်

ရင် မေးခိုင်းပိုးဝင်ပြီး သေဝတ်တာရော သိရဲ့လား”

“ဟင်! GM ကလည်း ဒီဆူးလေးတူတာလောက်နဲ့တော့ အသက်သေရမယ်လို့ မဟုတ်တာကြီး”

“ဘာဒီဆူးကလေးရမှာလဲ၊ အခုပဲ သုံးချောင်းရှိနေပြီ အဲဒါချက်ချင်းမနှုတ်ရင် အထဲမှာမြုပ်သွားပြီး ပြည်တည်တော့ အနာရင်းပြီး မင်းလက်ဖြတ်ရရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုန်း”

နီ မအောင့်နိုင်တော့ပါလေ။ သူပြောနေတဲ့ဟာသက အူတက်အောင် ရယ်စရာကြီးမဟုတ်ပါလား။ လက်ရုန်းသလိုဖြဲ သွားတာကို သူက နီလက်ကောက်ဝတ်ကို ခပ်တင်းတင်းပြန်ဆုပ် ကိုင်ထားလိုက်ပြီး နီနဖူးကိုလည်း ဖတ်ခနဲထုလိုက်လေ၏။ ကြည့် ပါဦး! သူနီ ဤမျှအထိ ရင်းနှီးမှုမရှိပါဘဲ တရင်းတနှီးပြုမူရတယ် လို့။

“ရယ်မနေနဲ့၊ ဘာ GM လဲ၊ စခေါ်ကတည်းက အဲ ကိုကြီးဆို”

“အဲဒါ အစ်ကိုရဲ့အစ်ကိုကြီးမှန်းသိလို့ ခေါ်တာပါနော်”

“ရဲထက်နဲ့ အတော့်ကိုရင်းနှီးတယ်ပေါ့လေ”

“အင်း”

လက်ကို ဒီထက်ပိုတင်းကျပ်အောင် ညှစ်လိုက်တာ

မျက်နှာလေး ရှုံ့သွားရပါ၏။ ဆူးတွေထွင်ပြီးသွားတော့ အရက် ပျံ့ဖြင့် ထပ်သုတ်ကာ ရင်ထိုးပင်အပ်ပေါက်ထားသည့် လက်ညှိုး ထိပ်ပေါက်ခပ်ကြီးကြီးကိုတော့ ဆေးထည့်ကာ Tape ပတ်ပေးစ လေ၏။

နီတော့ Hotel GM တစ်ယောက်ရဲ့ Male nurse ဆန်ဆန်ပြုစုကုသပေးတာကို နီရဲခဲ့တာလေ။ တကယ်ပါပဲ။ နီနီ ညှို့အတွက် ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာပါလေ။

အခန်း (၁၅)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ခဏလေး”

ခဏလေးလို့ သူပြောပေမယ့် ဟံခါးကစေ့ထားတာမို့
ချုပ်ခနဲပွင့်သွားလေ၏။ ခေါင်းပြု၍ ဝင်လာသူက မန်နေဂျာဖြစ်
နေတာမို့ သူကခေါင်းညိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုအောင်မြိုင်”

“ဟို... ဟို”

နို့လက်ကိုကိုင်ထားတဲ့မြင်ကွင်းမို့ အံ့သြနေသည့်လေး
လေးကြောင့် နီက လက်ကိုရုတ်လိုက်ပါသည်။ သူက စားပွဲထက်
နို့ဆေးပစ္စည်းတို့ကိုသာ အာရုံထားပြီး မန်နေဂျာကိုဂရုမထားမိ
သလိုဖြစ်နေတာမို့ နီမျက်နှာပူနေရပြီလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နေနေ... နီပဲသိမ်းပေးပါ့မယ်”

“လက်ကို အမှိုက်တွေပဝင်စေနဲ့ဦး”

“ဟတ်”

အသုံးပြုထားသည့်ဝွမ်းစကားကို တစ်သူ့စကားကြိုဖြင့် ကျုံးကာ ဆေးသေတ္တာထဲသို့ ဆေးဘူးနှင့်အရက်ဘူးကို သေချာ စီထည့်ပြီးမှ သော့တန်းလန်းရှိနေသည့်အံ့ဆွဲကို အသာဆွဲဖွင့်ကာ ထည့်သိမ်းလိုက်ပါသည်။ လက်ထဲမှ စကားနှင့်ဝွမ်းတို့ကို အပြင် အမှိုက်ပုံးမှာပင်ပစ်ရန် သူ့ရုံးခန်းထဲမှထွက်ခဲ့ပါ၏။

“နီနီ”

“ဝေ”

“နှင့်နာမည် List ထဲပါနေတယ်ဆို”

“အေး”

“GM က ဘာပြောသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမပြောပါဘူး”

“အမေညို ဒီကိစ္စသိပြီးပြီလား”

“ဘယ်သိမှာတုန်း ဒီမနက်မှ အကုန်သိရတဲ့ဟာကို”

“နီနီညို”

“ရှင်”

နောင်နောင်နှင့်စကားပြောနေရာမှ လန့်သွားရပါသည်။ အခန်းဝမှရပ်ခေါ်နေသည့်သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိစဉ် မေးဆတ် ခေါ်နေတာမို့ ခြေဦးကိုနောက်ပြန်လှည့်ရပြန်ချေပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီနေ့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ရသေးပါလားနော်။

“ဘာလဲဟင်”

“Breakfast မှာထားတာ လာပို့ပေးဦးလေ။ လေများ ခို့ အချိန်ရှိနေသလား”

ဟောတော်! ခုနတုန်းကဖြင့် သူပဲ နီကိုပြုစုပေးခဲ့တာ ဟေ့တယ်သလိုပါပဲလား။ နောင်နောင်နဲ့စကားလေး ရပ်ပြောမိပါ တယ်။ မြင်လိုက်တာပါပဲလား။ မျက်စိကလည်း လျှင်ပါ။

“နီ လာပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လို့ပြော... ”

“မရဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင်ယူလာခဲ့”

“ဟာ! နီ Room ရှင်းပေးရဦးမှာလေ GM ရဲ့”

“လာပြန်ပြီလား ဒီ GM ကြီး၊ မင်းကိုသင်တန်းသွား ဘက်ရတွေမှာမို့ Room service အလုပ်ရပ်ခိုင်းထားတယ် နီနီညို။ လောလောဆယ် ကိုယ်ခိုင်းသမျှလုပ်ဖို့ပဲပြင်။ ဒါပဲ”

ဘာကြီးလဲ။ စောစောကပဲ မျက်နှာပေါ်မှာ နူးနူးညံ့ညံ့ လေးတွေ တွေ့လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် မျက်နှာက တည်နေပါရော

လာ။ ရာသီဥတုပြောင်းဘာကလည်း ချက်ချင်းမြန်ပါ။

“လေးလေးက”

“ငါပြောထားပြီးပြီလို့ပြောနေတယ်”

ဘုရားရေ! ‘ငါ’တဲ့။ နေရင်းထိုင်ရင်း ဒေါပွပြန်ချေပြီး သူ့ရှေ့မှ အမြန်လစ်ရတော့မှာလေ။ Kitchen ဘက်ကို ခြေသွက် သွက်လျှောက်ကာ Black coffee နှင့် ပေါင်မုန့်ကြော်နှစ်ခွက် မှာရလေ၏။ လင်ဗန်းလေးကို ဂရုတစိုက်သယ်ခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းဆောင် သို့ရောက်စဉ် နို့ရှေ့သို့ လူရိုက်တစ်ခု ဘွားခနဲပေါ်လာလေသည်။

“နီ!”

“အမယ်လေး!”

တုန်သွားသည့်လက်ကို (လင်ဗန်းလျှော့မကျစေရန်) လှမ်းထိန်းပေးလိုက်တာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ အခုမှပင် နို့ရှေ့မှ ရောက်နေသည့်မျက်နှာကို မြင်ရလေပြီ။

“ဟောတော်! အစ်ကိုလာတယ်”

“Yes!”

“ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ”

“Now!”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“Right!”

“မမေ့စပ်ဖို့ ပါလာသေးလား”

“No!”

နီမေးသမျှ လိုတိုရှင်းဖြေနေတာမို့ နီဟက်ဟက်ပက်ပက် ခယ်လိုက်မိလေသည်။ ဒီလိုစိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မရယ်ဖြစ်တာ အတော်ကြာနေပြီမဟုတ်ပါလား။ ဝမ်းသာလိုက်တာနော်၊ GM ကြောင့် နီစိတ်ရှုပ်နေသည့်အချိန်မှာ အစ်ကိုရောက်လာလို့ပါပဲ။

“ဒါ ဘယ်ယူသွားဖို့လဲ”

“အစ်ကိုကြီးဆီကိုလေ”

“ဘယ်လို”

“အစ်ကိုကြီးလေ အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲအစ်ကို ဦး ဘုန်းမြတ်သိင်္ဂါအတွက်ပေါ့”

“ဟာ! အဲဒါ Waiter ကိုပို့ခိုင်းရမှာပေါ့နီရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ နီက ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးနေတာလဲ”

“မရဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက နီကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ် ပေးရမှာတဲ့”

“နေပါဦး၊ နီက ဘာကိစ္စနဲ့ ကိုကြီးကို အစ်ကိုကြီးလို့ ခေါ်ရတာလဲကွာ”

“အဲဒီလိုခေါ်မှကြိုက်... ”

“နီနီညို”

“ရှင်... လာပါပြီရှင်”

အခန်းဝမှခေါ်လိုက်သဖြင့် နီက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသလို လှမ်းထူးလိုက်ရပါ၏။ သူက နီရှေ့မှာရပ်နေတာကို မြင်လိုက်သဖြင့် အစ်ကိုကိုမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်ချေပြီ။

“ပေး... ကိုယ်ယူသွားပေးမယ် နီ”

“နေပါစေ အစ်ကိုရဲ့”

“ဪ... ပေးပါဆိုမှ”

“လာပြီဆိုပြီး ဘာလို့မလာသေးတာလဲ နီနီညို။ ငါ့ထက် ဘာက ပိုပြီးအရေးကြီးနေသလဲ”

“တွေ့လား၊ အစ်ကိုကြောင့် နီအဆုခံရပြီ”

အစ်ကိုကိုရှောင်ပြီး GM ရဲ့ရုံးခန်းဆီ နီသွားစဉ် အစ်ကိုကပါ နီဘေးမှာ လိုက်လျှောက်နေပါ၏။ ပြဿနာပဲ ရောက်တယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ဘာသာသူ အခန်းကိုငှားဖို့ရှိရမှာလေ။ အခုတော့ နီအနားမှာ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်လျှောက်နေတာမို့ GM မှာ ခနောက်မှာ အမှန်ပါလေ။

“ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ”

“အလည်လာတာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့”

“အလည်ကလည်း လာလာနိုင်လွန်းတယ်။ ဒီမှာ လှတပတုရှခင်းတွေ မရှိတာကိုများ”

“ဟား... လှတပတုကြည့်ဖို့က အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတုန်း မြင်ပြီးပြီ။ အခုက အလည်သက်သက်နဲ့ပဲလာခဲ့တာ။ ရှခင်းကြည့်ဖို့မှမဟုတ်ဘဲ ကိုကြီးရဲ့”

“ရှခင်းမကြည့်ရင် မင်းက ဘာကြည့်ချင်လို့တုန်း”

အစ်ကိုက မျက်စိပစ်၍ ပြုံးစေလုပ်နေသဖြင့် GM က နီကိုတစ်လှည့် သူ့ညီကိုတစ်လှည့် မသင်္ကာဟန်မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်ချေပြီ။ နေရင်းထိုင်ရင်း ပြဿနာရှာတတ်တဲ့အစ်ကိုပါပဲ လားနော်။

“ဟေ့ကောင်”

“ဘာလဲဗျ”

“မင်းနော်၊ ငါ ဒီခဏရောက်ချိန်လေး လာပြီးပြဿနာ မရှာနဲ့။ မင်းဘကြီးသိရင် ငါပါရောပြီး အထုခံရမှာ”

“ကျွန်တော်ဘာလုပ်လို့လဲ ကိုကြီးရဲ့”

“လုပ်မိမှာစိုးလို့ ကြိုပြောနေရတာလေ။ ရန်ကုန်မှာပဲ နာမည်ထွက်ရင် တော်ပါတော့ရဲ့ထက်မာနဲ့။ နယ်ကမိန်းကလေး

တွေကိုတော့ မထိချင်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုကြီးရ၊ မော်လမြိုင်သူလေးတွေက မိတယ်မဟုတ်လား။ နော်... နီရယ်”

“ဟာ! ဒီကောင်တော့ ပြောနေတဲ့ကြားက၊ မင်းသွားလို့ မရသေးဘူး နီနီညို။ ခိုင်းစရာရှိသေးတယ်”

“ကိုကြီးက နီကို ဒီလိုအမြဲဆူငေါက်ပြီး ခိုင်းနေတာပဲလားဗျ”

“ဟ! သူက ငါ့ဝန်ထမ်းပဲဟာ၊ ခိုင်းတော့ဘာဖြစ်လဲ”

“ခိုင်းရင်လည်း လေပြည်လေးနဲ့ ခိုင်းမှပေါ့ဗျ၊ ငါ ရေသောက်ချင်တယ်နီနီညိုလို့ ပြောတာထက် ကိုယ့်ကိုရေတစ်ခွက် လောက်တိုက်ပါလားနီဆိုရင် ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလိုက်မလဲ၊ တကယ်ပြောနေတာနော်၊ နီ၊ ကိုယ်ရေဆာလို့”

“ဟေ့ကောင်”

အလိမ္မာနည်းနဲ့ ရေတောင်းနေပြီမို့ ရုံးခန်းထဲမှ နီထွက်ခဲ့တော့၏။ သိပ်ကြီးရင်းနှီးပုံမရပါဘဲ နီကို နှစ်ယောက်အတူခိုင်းပြီး စကားများနေကြသည့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲနှစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေသည့်ကြားမှပင် ပြီးမိပါသည်။ အစ်ကိုက ကလေးလိုခွတ်တရွတ်နိုင်သလို တည်ငြိမ်ပါသည်ဆိုသည့်အစ်ကို

ကြီးကလည်း အစ်ကိုရှေ့မှာ နီကို နိုင်စားသလိုမျိုး ခိုင်းနေတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

“ရေရပါပြီ အစ်ကို”

“OFF ဘယ်နေ့ရမှာလဲ”

“ဘယ်နေ့မှမပေးဘူး၊ ဘာကိစ္စ ငါ့ဝန်ထမ်းကိုလိုက်စပ်စုနေတာလဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“ဟား... ကိုကြီးက ဘာအထာလဲကွ၊ စပယ်ကြားရင် တစ်မျိုးထင်ဦးမယ်”

“ဝန်ထမ်းကိစ္စပြောနေတာ မေလေးနာမည်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ထည့်ပြောရတာလဲ”

“စပယ်နဲ့ကိုကြီးက Engage လုပ်ထားပြီးသားဆိုတာ နီသိအောင်လို့လေ”

“ရဲထက်”

“ကျွန်တော့်မှာက လောလောဆယ် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ ရည်းစားရှိနေတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘယ်သူ့ကိုကြွေကြွေ ချွေလို့ရတာချည်းပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား နီရယ်”

“ရှင်!”

နီမှာဖြင့် ဘာမှနားမလည်ဘဲ အံ့သြနေမိတာပါလေ။

၁၈၂ မမသဒ္ဓါမောင်

‘စပယ်’တဲ့။ အစ်ကိုကြီးနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့မိန်းကလေးက Model မေစပယ်ဖြူတဲ့လား။ နီတို့လိုအောက်ခြေဝန်ထမ်းတွေကို မတူ မတန်သလို ဖိနှိပ်ပြောဆိုတာတတ်တဲ့မာနရှင်နဲ့မှ အစ်ကိုကြီးက ချစ် သူတွေဖြစ်ပြီး ဇနီးလောင်းရွေးခဲ့တာလေ။

ဘုရားရေ! နီကို. . . နီကို ပြဿနာရှာပြီး အရှက်ရစေ ရုံမျှမက ပါးပြင်ကို သက်ညှာမှုကင်းမဲ့စွာနဲ့ရိုက်ခဲ့တဲ့ အထက်တန်း လွှာက အမျိုးသမီးရဲ့သက်ဆိုင်သူကိုမှ နီကရင်းနှီးနေတာပါလား။ တကယ်ပဲ စတွေ့စဉ်ကတည်းက ရင်တွင်းမှလိုက်လဲ့မှုမျိုးနဲ့ အစ် ကိုကြီးလို့ တရင်းတနှီးခေါ်ဝေါ်ခဲ့မိတာကို အမြန်ပြန်ရုတ်သိမ်းရ တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားတာကို မည်သို့များဖုံးကွယ် ရပါ။ အစ်ကိုကလည်း အစ်ကိုကြီးကို စချင်သလိုစ၊ အစ်ကိုကြီး ကလည်း သူ့ဝန်ထမ်းကိုလာထိမှာ စိုးရိမ်ပုံဖြင့်တားကာ စကား များနေကြတာလေ။

“နီကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ခဏလေးပါ နီ”

“နေဦး. . . နီနီညို”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူတားနေကြပေမယ့် သူတို့ကို

“ကျောပေးလျှက် ထွက်ခဲ့တော့၏။ သံသယဆိုတာ တစ်ခါထင် ခဲ့နဲ့ ပျောက်ပျယ်သွားတာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ဆက်နွယ် ပြီး သူမ ဒီကိုနောက်ထပ် ရောက်မလာနိုင်ဘူးလို့ အာမခံနိုင်တာ မဟုတ်တာ။ တော်တော်ကြာ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး နီနီက ပိုရင်းနှီးနေတာကိုမြင်သွားရင် နီကိုအလုပ်ထုတ်လိုက်လို့ ပြောရင် နီတော့ သေပြီဆရာဖြစ်တော့မှာ အသေအချာပါပဲလား။ ချင့်ချိန်သင့်ပြီ နီနီညို။

အခန်း (၁၆)

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

“နီနီညိုနေမကောင်းလို့ ခွင့်နှစ်ရက်တင်ထားပါတယ်
GM. သင်တန်းသွားတက်ရမယ့်နေ့မှာတော့ ကားဂိတ်ကိုရောက်
အောင်လာခဲ့ပါ့မယ်တဲ့”

“သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြောတာလား ကိုအောင်မြိုင်”

“မဟုတ်ပါဘူး GM. သူ့အဖေက Phone နဲ့လှမ်းခွင့်
တောင်းတာပါ။ မနေ့က ပြန်ရောက်ကတည်းက ဖျားလာတာလို့
ပြောပါတယ်”

“ကျစ်!”

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်ရတာလဲ။ ဒီလောက်

ဒေါ်ဒေါ်မြည်ကျန်းမာနေတဲ့မိန်းကလေးကိုများ။ သူများတွေက အလုပ်ချိန်ရှစ်နာရီသာ လုပ်ရပေမယ့် ဤကလေးမက ဆယ်နာရီလည်း မဖြူရေးချမဖြူ ခပ်မာမာလေးလေ။ မနေ့တုန်းက ရဲထက် ရောက်လာလို့ စိတ်ရှုပ်နေတုန်း သူမ ညနေခပ်စောစောပြန်သွားတာပင် သူမသိလိုက်။

ဒီကောင်တော့ ဟိုမှာ မျက်နှာများရတာတင် မဝသေးဘဲ ဒီအထိလာပြီး ခြေဆန့်နေတာကိုး။ သူမကိုများ 'နီ' လို့ခပ်ပိုင်ပိုင်ခေါ်ချလိုက်တာ အဘယ်အတိုင်းအတာထိများ ရင်းနှီးသမှုရှိနေတာပါလိမ့်နော်။ နဂိုကတည်းက သိပ်စကားမပြောတတ်တဲ့သူမို့ သူမအပေါ် ခပ်မာမာစကားပဲပြောမိလို့လား။ မဟုတ်သေးပါဘူး... နီနီညိုဆိုတာ သူ့အုပ်ချုပ်နေတဲ့ Hotel က သာမန်ဝန်ထမ်းလေးပါလေ။

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲ”

“နီနေမကောင်းဘူးဆို”

“အဲဒါဘာပြစ်လဲ”

“ကျွန်တော်လာတည်းတဲ့ကာလတင်လျှောက် သူတစ်ယောက်မှနေမကောင်းမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုကြီးနင်းကန်ခိုင်းလို့ ပင်ပန်းပြီး ဖူးတာပဲ”

တာပဲဖြစ်မှာ”

“အံ့မာ! ငါက ဘာများပင်ပင်ပန်းပန်းခိုင်းနေလို့လဲ၊ ပြောမိဦး”

“သူ့အလုပ်က Room service လေ ကိုကြီးရဲ့။ ရုံး Staff မှမဟုတ်တာ။ အခန်းရှစ်ခန်းရှင်းပြီးရင် နားနားနေနေနေ ဆိုရနေပြီ။ အခုဟာက ပျန်းနီလို တောက်တိုမယ်ရ ကိုကြီးဖွတ်ခိုင်းနေလို့ဖြစ်တာပဲနေမှာ”

“ရုံးအလုပ်ခိုင်းတာလောက်နဲ့ လူမသေသွားနိုင်ပါဘူးထောက်ရာ။ မင်းစကားတတ်တိုင်း အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ဒါတော့ ကိုကြီးဘာသာကိုကြီး သုံးသပ်ကြည့်ပေါ့။ သွားပြီ”

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“နေမကောင်းဘူးဆိုမှတော့ လူမမာမေးသွားရမှာပေါ့”

“မင်း... သူ့အိမ်ကို”

“အင်းလေ၊ အခုမှရောက်ဖူးတာမှမဟုတ်ဘဲ ကိုကြီးရ။ ကျွန်တော်က သူ့အမေနဲ့ပါရင်းနှီးထားပြီးသား။ အားလုံး Peace လစ်ပြီ”

“ဟေ့ကောင် ရဲထက်”

အိမ်ကိုတဲ့။ သူ ဒီရောက်နေတဲ့လေးငါးလအတွင်းမှာ
ဘယ်ဝန်ထမ်းတွေနဲ့မှ သိပ်မရင်းနှီးသေး။ အနီးဆုံးမှာရှိနေတဲ့
မန်နေဂျာရဲ့အိမ်ကိုလည်း သူမသိ။ အမြဲတစေခေါ်ခေါ်ခိုင်းလေ့
ရှိတဲ့သူမအိမ်ကိုလည်း တစ်ခါမှမရောက်ဖူး။ အခုတော့ တစ်လ
လောက်သာ လာလည်ခဲ့ဖူးတဲ့ရဲထက်တစ်ယောက်ကဖြင့် နီနီညို
အိမ်ကို ဝင်ထွက်မှုရှိနေပြီး အမေဖြစ်သူနဲ့ပါ ရင်းနှီးနေသတဲ့လေ။
ခြေသွက်လက်သွက်ရှိပါပေ့ ရဲထက်မာန်။ မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရ
အောင် စိုးရိမ်မိတဲ့ကြားက ညီဖြစ်သူက သူ့ရှေ့တစ်ခိုင်းကျော်က
နေ ပြေးနေတဲ့တာဝေးအပြေးသမားနယ်ပါလား။

“ကိုအောင်မြိုင်၊ ခဏ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ GM”

Intercon ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး ခေါ်လိုက်တာမို့ မန်နေဂျာ
ကိုအောင်မြိုင်က လာတော့မှာလေ။ ကဲ! သူဘယ်လိုပြောရမှာလဲ
လိမ့်။ အလုပ်ကိစ္စလည်းမဟုတ်ပါဘဲ နီနီညိုကို သူဘယ်လို
ရမှာပါလဲ။ ကျွတ်! စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။

“ရောက်ပါပြီ GM”

“အင်း”

“ဘာများပြောမလို့ပါလဲခင်ဗျာ”

“ဟိုလေ၊ ရဲထက်က”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာဆက်ပြောရမလဲမသိတာမို့ သူ့ခဏငြိမ်လိုက်ရပါတယ်။
ဟိုချာတိတ်မ နေမကောင်းလို့ ခွင့်ယူထားတယ်ဆိုတာကို သတင်း
ပို့ထားတာက ဘာမှမကြာသေးတာလေ။ ပြဿနာပါပဲလားနော်။

“ဟိုလေ၊ နီနီညိုနဲ့ဒီကောင် ခင်တာကြာပြီလား”

“ဟုတ်ပါတယ် GM၊ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ VIP Guest
နဲ့ နီနီကိုပိုခိုင်းပြီး ခင်မင်ခဲ့တာပါ။ နီနီက အတော်စိတ်ရှည်တဲ့
နေ့ထမ်းမို့လို့ပါ”

“ခင်မင်တာက ထားပါတော့ သူ့အိမ်ထဲ အဲဒီကောင်က
လိုက်လည်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျစ်! နီနီညိုကလည်း ခဏလေးနဲ့ခင်တဲ့လူကို အိမ်
ထဲသို့ခေါ်တာပဲလားဗျာ။ ခင်တာပဲ”

“ကိုရဲထက်မာန်က နီနီညိုကိုခင်မင်တွယ်တာတာပဲ ထင်
မိရဲ့ GM၊ သူ့ကိုယ်တိုင်သွားလည်ခဉ်က နီနီညိုရဲ့အမေ အန်တီ
အမည်နဲ့တွေ့ပြီး အိမ်ကိုဝင်ထွက်လည်ဖို့ အခွင့်ရှိသွားတာပါ
ခင်ဗျာ”

ကြည့်စမ်း! ခင်မင်ကွယ်တာလို့တဲ့။ မန်နေဂျာရဲ့စကားလုံး အသုံးအနှုံးက သူ့ရင်ဝတ်တည်တည် လာဆောင့်လိုက်သလိုနယ်ပါ။ ဒေါ်အမာညိုကိုယ်တိုင်က ဝင်ထွက်ခွင့်ပြုစေခဲ့တာတဲ့လား။ ဘယ်လိုလဲ။ ရဲထက်တစ်ယောက် စကားပြောတတ်တာကို သူ့သိပ်ပေမယ့် ဒီလိုမျိုး သူ့ဝန်ထမ်းနဲ့ ထွေးရောယှက်တင်ရှိနေတဲ့ အနေအထား မျိုးကိုတော့ သူမနှစ်သက်လှပါချေ။

တားရမယ် ရဲထက်မာန်။ မဖြစ်မနေ တားကိုတားရမှာပါ။ ဒီကိစ္စရှုပ်နေတာကို ဒင်းအမေ(အန်တီလေး)သာသိသွားရင် သွေးနားထင်တက်သွားနိုင်တာလေ။ ကိုယ့်လောကထဲမှာ ဖွေတာ မဝသေးဘူးလား။ ဒီလိုနယ်ပယ်က အညတရမိန်းကလေးကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်နေတာက အန္တရာယ်ရှိစေမှာလေ။

သို့တည်းမဟုတ် နီနီညိုကိုယ်တိုင်ကပင် အတွင်းစိတ် သန့်သန့်နှင့်ပဲ ရဲထက်ကို လိုလိုလားလားလက်သင့်ခံခဲ့တာပဲလား။ ခေါင်းထဲမှာရှုပ်ထွေးနေတာကိုကုန်ချေပြီ။ နီနီညို... နီနီညို မင်းက ငါ့ကို အတော်လေးစိတ်ရှုပ်စေတဲ့ချာတိတ်ပါပဲလား။ လေးနဲ့တုန်းကလည်း တစ်ခါ။ ရဲထက်ကြောင့်လည်း နောက်ထပ် ခါဖြစ်စေနေတာလေ။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမှာပါလဲ GM”

“နေနေ... ထားလိုက်တော့၊ ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”
ကိုအောင်မြိုင်လှည့်ထွက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်နေစဉ် သူတစ်ခုသတိရသွားပါ၏။ ဒါလေးမေးရုံနဲ့တော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူးထင်တာပါပဲ။

“ခဏလေး ကိုအောင်မြိုင်၊ နီနီညိုနေတဲ့နေရာက ဝေးသလား”

“ဗျာ!”

“နီနီညိုအိမ် ဘယ်မှာလဲလို့မေးနေတာလေဗျာ”

“ဪ... သိပ်မဝေးပါဘူး GM. ဒီကနေ ကားနှစ်မှတ်တိုင်စာလောက်ခရီးပဲ ရှိတာပါ။ အဲဒီမှတ်တိုင်ဆင်းဆင်းချင်း လမ်းထဲဝင်သွားရင် သံဇကာတံခါးလေးရှိတဲ့ သစ်သားတစ်ထပ် အိမ်မည်းမည်းလေးဆိုတာ နီနီညိုအိမ်ပါပဲ။ ခြံဝင်းလေးထဲမှာ သစ်ခွတွေ ရွက်လှပင်တွေ စိမ်းစိမ်းစိုစိုစိုက်ထားတာမို့ သွားရင် မမှားလောက်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ရပါပြီ၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

ကဲ! ရွဲပြီးများ ပြောလေသလားမသိ။ အပြည့်အစုံပြောပြလိုက်သည့်မန်နေဂျာကြောင့် သူမျက်နှာပူသွားရတာလေ။ ရဲထက်ကတော့ မည်သို့မည်ပုံဖြင့် ထိုအိမ်ကိုဝင်ထွက်ပြောဆိုခဲ့ရ

www.burmeseclassic.com

သည်မသိ။ သူကတော့ ရဲထက်ရဲအစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ သွားဖို့က ပိုသင့်တော်နေတာလေ။ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုပဲ သွားရမှာပဲ။ နို့မို့ Hotel သူဌေးအနေနဲ့သွားရင် မတင့်တယ်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာမဟုတ်လား။

ဘာဝယ်သွားရင်ကောင်းမလဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ တော်ကြာ သူ့ကိုတစ်မျိုးတစ်မည်ထင်သွားမှဒုက္ခ။ အကြောင်းပြချက် ရေရေရာရာမရှိပါဘဲ ညနေဘက်မှာ သူကားဖြင့်ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ကိုအောင်မြင်ညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း လမ်းသွယ်ထဲသို့ဝင်လာရာ အပင်တို့ပြင်စိမ်းစိုနေသည့်ခြံလေးကို အထင်းသားတွေ့ရလေ၏။

ခြံရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပြီး မဆင်းဖြစ်သေးဘဲ သူထိုင်နေပြီး အတော်ကြာကြာစဉ်းစာနေပါသည်။ ဘာမှခေါင်းထဲထွက်မလာဘဲ နောက်ကိုရှုပ်ထွေးနေတာမဟုတ်ပါလား။ သက်ပြင်းကိုမူ၏ ထုတ်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး သစ်သားတိုင်လေးတွေက ထားသည့်ခြံဝသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့ပါ၏။

“သမီးရေ၊ ဆန်ပြုတ်ရပြီ”

“လာမယ်မေမေ၊ ခဏလေး”

အသံက ခြံထဲမှာမို့ ခြံဝင်းထဲသို့ သူအသားကြည့်လိုက်မိ၏။ ပန်းအိုးထဲမှမြေကြီးတို့ကို မြေဆွခက်ရင်းဖြင့် ထိုးဆွနေသည့်

သူမက အနွေးထည်အနက်ရောင်လေးကို တံတောင်ဆစ်နားထိ လက်ဆွဲတင်ထားတာမို့ ဖျားနေမှန်းသိသာပါသည်။ နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး မြေကြီးတွေရေတွေ ဒီကောင်မလေး ဘာလို့ကိုင်နေရပါသလဲ။

“ဟောတော်”

လက်မှမြေကြီးတို့ကိုခါရင်း ထရပ်လိုက်သည့်သူမက သူ့ကိုမြင်သွားတာမို့ အံ့သြသွားလေ၏။ ကဲ! မြင်မှတော့ ဒီခြံထဲဝင်ရတော့မှာလေ။

“အစ်ကိုကြီး လာတယ်”

“အင်း”

ခပ်နွမ်းနွမ်းမျက်နှာထက်မှာ အပြုံးက ဝင်းခနဲထင်လေ၏။ ခဏလေးပါပဲ။ ထိုအပြုံးက ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားသလို နှိပ်ခနဲပေါ်လာသည်က မျက်ဝန်းမှအရည်လဲလဲလေးတွေ့ပါပဲလေ။ အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းသာရိပ်နောက်မှ ကြေကွဲမှုက ကပ်ပါလာတာလဲ။

“နေမကောင်းဘူးဆို”

“ဟုတ်! နည်းနည်းပါးပါးပါ။ အလုပ်ပန်းပြီးဖျားသွားလို့လေးလေး ခွင့်ပေးတာနဲ့ နှစ်ရက်ယူလိုက်တာ။ ဝင်ပါရင့်”

ခြံတံခါးကလန့်ကို အသာဖွင့်ပေးလေ၏။ ခါတိုင်း စည်း
နှောင်ထားသည့်ဆံပင်စင်းစင်းလေးတွေက ဒီညနေခင်းမှာ ဒီတိုင်း
ချထားတာမို့ ဆည်းဆာနေရောင်အောက်မှာ ကပိုကယိုလေး ဖြစ်
နေသလိုနယ်။

“အစ်ကိုတောင် မနက်က လာသွားသေးတယ်”

“အင်း... သိတယ်”

“လူမမာမေသက်သက်ပဲလားဟင်၊ တခြားကိစ္စရှိသေး
သလား”

ဘယ်လိုလဲ။ သူ့ရင်ထဲကိုများ ဒီကောင်မလေး ထိုးထွင်း
မြင်နေပြီလား။ ဘာပြန်ဖြေရမလဲမသိခင်မှာ လှေကားသုံးတစ်ကို
တက်နေလေပြီ။ ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသည့်အိမ်ဝရောက်သည်အထိ
သူပြောရန်စကားက အဆင်သင့်မဖြစ်သေးပါချေ။

“ပြောစရာရှိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ပြောပါအစ်ကိုကြီး။ ထိုင်ပါရှင့်”

ဆက်တိခုံမှာ သူ့အသာထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ ဖြစ်ပါ့မလား။
နေမကောင်းတဲ့လူကို စိတ်ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်
လုပ်မလဲ။ အလုပ်ချိန်မှာရှိပေမယ့် ဒီလိုစကားကို မပြောသင့်တာ
ကို သူသိတာလေ။ အပြင်မှာပြောရမယ့်စကားမို့ပါ နီနီညို။

တဆိတ်! ကိုယ့်စကားကို မင်းစိတ်မခုလိုက်ပါနဲ့။

“ကိုယ့်ညီနဲ့ ဘယ်အခြေအနေထိ ရောက်နေပြီလဲ နီနီ
ညို”

“ရှင်!”

“အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ရှိနေမယ်ဆိုရင် အဲဒီနေရာမှာ
မိ ရပ်တန်းကရပ်ပြီး ခပ်ဝေးဝေးနေပေးဖို့ ပြောချင်တာပါ”

“နီက...”

“မင်းကို Promotion တိုးပေးဖို့ Plan ကိုယ့်မှာရှိနေ
ပြီးသားပါနီနီညို။ အလုပ်ကိုပဲ ဦးစားပေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ညီ
အတွက် နောက်ဆုတ်ပေးစေလိုပါတယ်။ အန်တီလေးက သူ့သား
တို့အရမ်းချစ်လွန်းတာမို့ပါ”

“နီ နားလည်ပါတယ်”

အခန်း (၁၇)

အားတင်းပြောကာ မျက်ရည်တို့ကို ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်း
လိုက်ရပါ၏။ နောက်ဆုံးတော့လည်း လူကိုထံတွေ သုံးနေကျလက်
နက်မျိုး ထုတ်သုံးတာပါပဲလား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလက်နက်ပိုင်ရှင်က
အစ်ကိုကြီးဖြစ်နေတာကိုတော့ နို့အတွက် ခံရခက်စေတာအမှန်
ပါလေ။

ကြင်နာတတ်သူဆိုပြီး အမှတ်တွေပေးခဲ့သမျှ နှမေ့
တသဖြစ်လိုက်မိတာလေ။ ဒါလား နို့လက်က ဆူးတွေကိုထွင်ပေး
ခဲ့တဲ့သူ။ နီကိုယ်တိုင်ပြင်ကျွေးတဲ့ အစားအသောက်ကိုမှ စားချင်
တယ်လို့ပြောခဲ့တဲ့သူ။ ရုံးအလုပ်တွေကို Secretary မထားဘဲ
နို့ကို ခဏခဏလှမ်းခေါ်ပြီး ခိုင်းစေခဲ့တဲ့သူ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခုတော့ နီရင်ကိုလှုပ်ခါစေခဲ့တဲ့အစ်ကိုကြီးက နီနံဘေးမှာ ရှိမနေတော့ဘဲ ပိုဝေးဝေးသွားစေတာလေ။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလိုက်တာနော်။ အစ်ကိုနဲ့ဆို ပြုံးပျော်ရွှင်ခွင့်တွေ ရခဲ့ပေမယ့် အစ်ကိုကြီးနဲ့ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ရင်ဖိုလှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ ခံစားမှုက ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာပါပဲ။

ခုချိန်ထိ ဖြူစင်စွာဆက်ဆံနေတဲ့ အစ်ကိုနဲ့နီကိုမှ ပိုမိုရိကြီး စွဲချက်တင်ရတယ်လို့။ မတူမတူနဲ့ဘူးပေါ့လေ။ ကျန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တုန်းက မျက်နှာထိမျက်နှာထားနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့အမျိုးသမီးကို အာရုံထဲ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာတာမို့ မျက်နှာက မဲကျသွားရပါ၏။ အသွင်တူမို့ အိမ်သူသက်ထားအဖြစ် သူမကို အစ်ကိုကြီးရွေးချယ်ခဲ့တာပေါ့လေ။

လောကနိယာမတရားအရ အဆင့်အတန်းဆိုတာတွေ အလွှာဆိုတာတွေကို ခွဲခြားမြင်တတ်ပေမယ့် နီကတော့ လူကို လူလို့ပဲမြင်နေတော့ ခက်သားလား။ ဒီမြေပေါ်နင်း၊ ဒီလေကိုရှု၊ ဒီဆန်ကိုစား၊ ဒီရေကိုသောက်နေသမျှ အားလုံးအတူတူပါပဲလေ။ အသက်နဲ့ခန္ဓာခွဲခွာရရင်တောင်မှ မြေကြီးထဲနေရသူနော်။ မီးထဲပြာဖြစ်သူကဖြစ်နဲ့ ကွဲပြားသွားရတတ်တာလေ။

‘လူ’ဆိုတဲ့အရာကို အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုပုံသေနည်းနဲ့

များ ခွဲခြားပိုင်းဖြတ်နားလည်ထားပါသလဲ။ လုံးဝထင်မထားတာနဲ့ နီရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်နဲ့ ထိခိုက်ခံစားရတာအမှန်ပါရှင်။ နောက်ဆုံးတော့ အစ်ကိုကြီးလည်း သူများတွေနည်းတူ အရည်အချင်းတိုင်းတာတဲ့ပေတံကြီး ကိုင်ဆောင်ထားသူပါပဲ။

“ကိုယ့်စကားလွန်သွားရင် Sorry ပါ နီနီညို။ မင်းကို ထိခိုက်စေလိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက် မပါပါဘူး”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ဘယ်လို”

“အစ်ကိုကြီးထင်နေသလိုမျိုး အစ်ကိုနဲ့နီ အဲဒီလိုအဆင့် ဆုတ်ပါဘူး။ နီတို့ ရိုးရိုးသားသားခင်မင်ရုံပါ။ ဒီထက်မပိုတာအမှန်ပါ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

“တကယ်ဆို အဲဒီစကားကို အစ်ကိုကြီးညိုကိုပြောသင့်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုက ဒီလောက် အတွင်းရေးဆွေးနွေးရအောင် သိပ်ကြီးမရင်းနှီးတာ အမှန်ပဲ”

ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒီတော့ နိုင်ရာလူကို ဖိစတမ်းပေါ့လေ။ အစ်ကိုလားအစ်ကိုကြီး။ ကိုယ့်ညီကိုတော့ မထားဆီးဘဲ ကိုယ့်လက်

အောက်အခြေခံဝန်ထမ်းကို လာပြောတာပေါ့။ ရာထူးတိုးပေးမယ်ဆိုတဲ့မက်လုံးက ခါးသည်းစရာပါပဲ။ အဆင့်တွေကျော်ပြီး မြင်းအောင် နိန့်အစ်ကိုက လူမြင်ကွင်းထဲမှာ အမြင်မသင့်စရာအနေအနေမျိုး တစ်ခါမှမပြုလုပ်ခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

“နီသဘောပေါက်ပါတယ်၊ စိတ်ချပါ”

“ဪ... ဧည့်သည်ရောက်နေတာကိုး။ မေမေသမီးဆန်ပြုတ်စားပြီး ဆေးသောက်ရအောင် အဆင်သင့်ပြန်နေပြီ”

“နည်းနည်းနွေးမှပဲ စားတော့မယ်မေမေ”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ မေမေရောက်လာပြီမို့ သူ့ရှေ့မှအသံရှူချောင်သွားရပါ၏။ နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့လူကို အစ်ကိုကြီးရောဂါပိုတိုးစေချင်သလိုပါပဲလား။

“အစ်ကို့ရဲ့အစ်ကိုကြီးပါ မေမေ၊ ဦးဘုန်းမြတ်သိန်းနီမေမေ ဒေါ်အမာညိုပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... သားညီလေးနဲ့က တော်တော်ခင်နားကွယ်၊ ဒီရောက်တိုင်း အိမ်ကိုအမြဲလာလည်တယ်။ မနက်က မုန့်ပုံးတွေရော သစ်သီးခြင်းတွေပါ ဝယ်လာလို့ အားနာနေတာ”

သူ့မျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရပါ၏။ အန်တိုမျက်နှာမှာ အပြုံးတွေကြောင့် ဖြူစင်ရိုးသားသည့်အတွင်းစိတ်ကို ပေါ်လွင်နေတာမို့ပါပဲ။ မှားများမှားနေပြီလား။ မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောမိတဲ့စကားက မြေနှိမ့်ရာလုံစိုက်သလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ စော်ကားစေသလိုဖြစ်နေရင် သူ့သိက္ခာတွေတော့ အလွှာလိုက် ကျကုန်ပါပြီလေ။

“သမီးက ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းသွားတက်ရမယ်လို့ပြောတယ်သားရဲ့။ သူက ငွေကုန်မှာစိုးတာနဲ့ မသွားချင်ဘူးဖြစ်နေလို့”

“ငွေမကုန်စေရပါဘူးအန်တို၊ Hotel က စရိတ်စကအကုန်ခံပေးတာပါ။ ဟိုမှာ နေစရိတ်စားစရိတ်အကုန်အကျခံထားပြီးသားမို့ စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဒါဆိုတော်သေးတာပေါ့”

သူမပုံစံလေးက နှမ်းလျှမှုနှင့်အတူ ချိုမြိန်သည့်အပြုံးတို့ကွယ်ပျောက်နေချေပြီ။ ညီဖြစ်သူကို စိုးရိမ်မိတဲ့စေတနာအမှားလို့ ယူဆစေချင်ပါတယ် နီနီညို။ ဒီစေတနာကိုနားလည်ပေးနိုင်ရင် ကိုယ့်အဖို့အဆင်ပြေနိုင်မှာပါ။

“အစ်ကိုကြီးမှာ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်မေမေ”

“ဟယ်! သမီးကလည်း ဧည့်သည်ကို”

အလို! သူ့ကိုနှင်ထုတ်ချင်နေပြီလား။ အမေဖြစ်သူက

ဧည့်ခံစကားပြောနေတာကို သိနေပေမယ့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသလို
လေ။ မျက်နှာကိုခပ်လွှဲလွှဲထားကာ ကြမ်းပြင်ကိုစိုက်ကြည့်နေတာ
မို့ သူ့ကိုမကြည့်ချင်တော့မှန်း သူသိနေချေပြီ။ နီနီညို၊ အစက
ဖြင့် အစ်ကိုကြီးဆိုပြီး တရင်းတနီးမော့ကြည့်ခဲ့ပါလျက် အခုတော့
တစ်ချက်တောင် ငဲ့မကြည့်ချင်တော့သလိုပါပဲလား။

“နီက အမှန်ပြောနေတာပါမေမေ၊ အစ်ကိုကြီးက အစ်
ကိုလို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်လုပ်ရတဲ့အလုပ်မျိုး မလုပ်ရတာမို့
အချိန်ရှားပါးတဲ့သူပါ”

“ဟုတ်လား သား”

ဒဲ့ကိုစော်တော့တာပါပဲလား။ ကောင်းစသောလာခြင်းနဲ့
လာတာမဟုတ်တဲ့ဧည့်သည်ကို ဒီလိုပဲမကြည်မလင်ဆက်ဆံခြင်း
ခံရပြီပေါ့ ဘုန်းမြတ်သိင်္ဂါ။ ‘ဘယ်သူမပြုမိမိမှု’ပေကို။

“ကျွန်တော်ပြန်မှာပါ”

“အို... မဟုတ်တာ၊ သားကိုနှင့်သလိုဖြစ်သွားမှာပေါ့။
သားညီလေးလာရင်တောင်မှ ထမင်းစားသောက်ပြီး ပြန်ရတာကို
ညနေစာဖြစ်ဖြစ် စားသွားပါဦးလားကွယ်”

ကြည့်စမ်း! ဒီအိမ်ကို ရဲထက် လာနေတာ ဝင်ထွက်တာ
သောက်ခွင့်ရှိနေလို့ပေါ့။ ဖြူဖြူစင်စင် ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်ခင်

တော့ ထားပါတော့။ သို့သော် ရန်ကုန်မဟုတ်တဲ့ နယ်က မိန်း
ကလေးနဲ့သံယောဇဉ် တွယ်ငြိနေပါပြီဆိုပြီး ဖွင့်ပြောလာရင် နှလုံး
ရောဂါသည်အန်တီလေးအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်တော့မှာ အသေ
အချာပါပဲ။

“နေပါစေ အန်တီ”

“ညနေစာမစားရသေးဘူးမဟုတ်လား သားရဲ့”

“နီတို့အိမ်က ဆန်ကြမ်းထမင်းကို သူ့ဘယ်လိုစားလို့
ရမှာလဲမေမေ”

“ဟဲ့!”

“သူဌေးတွေက တောင်ပျံ ပေါ်ဆန်းဈေး ကောက်ကြီး
ဆန်တွေကိုပဲ စားတတ်မှာပေါ့။ နီတို့စားတဲ့ဖီရာဆန်ကြမ်းကို တစ်
ခါမှမြင်ဖူးတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“နီနီညို”

“လူကြီးမင်း ပြန်ချင်ရင် ပြန်လို့ရပါပြီရှင်၊ ဆိုဖာမပါတဲ့
ဆက်တီခုံမှာ အကြာကြီးထိုင်ရင် ခါးနာလာမှာစိုးလို့ပါ”

“သမီး”

“အမေညိုရေ”

“ဝေ့! သားနောင်နောင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမေ့သမီးအိပ်ပျော်နေလား”

“ရှိပါတယ်သားရဲ့”

လာပြန်ပြီနောက်တစ်ယောက်၊ နောင်နောင်တဲ့လား။ ဒါ Hotel မှာ နီနီညှိနဲ့အမြဲတွဲနေတဲ့ကောင်လေးပေါ့လေ။ ဒီကောင်လေးရဲ့ခါးကိုဖက်ပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့တောင်မှ သူမ ရုံးတက်ရုံးဆင်း လုပ်ခဲ့သေးတာ။

အနီတိက အိမ်ရှေ့ထွက်ကြိုလိုက်တာမို့ သူနှင့်သူမသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ နှင်သူက ခုချိန်ထိ မထသေးသလို နောက်ထပ် ဧည့်သည်က ထပ်ရောက်လာပြန်ချေပြီ။

“နီနီ၊ ဒါ နင့်ဖို့ကြေးအိုး၊ ဟောဗျာ! GM ရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်”

“သမီးအတွက် အမေ ဆန်ပြုတ် ပြုတ်ထားပါတယ်သားရဲ့”

“ဆန်ပြုတ်ကို နောက် သူခိုက်ဆာရင် နွေးပြီးကျွေးပါအမေညှိ။ အခု ကျွန်တော်ဝယ်လာတဲ့ကြေးအိုးကိုပဲ အရင်ကျွေးလိုက်ပါ။ သူ့ချွေးစို့လာအောင်လို့”

အနီတိက နောင်နောင်လက်ထဲက ကြေးအိုးထုပ်ကို

အတွင်းခန်းဘက်သို့ ယူသွားလေ၏။ နောင်နောင်က သူမထိုင်နေသည့်နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံမှာပင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ‘အမေညှိ’တဲ့။ တရင်းတနီးကြီးခေါ်လိုက်တာပါပဲလားနော်။

“ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးရဦးမလား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလောက်မလိုပါဘူး၊ နားလိုက်ရင် ဆက်သာသွားမှာပါ”

“ဆေးလည်းမှန်မှန်သောက်ဦးနော်၊ အပျင်းကြီးမနေနဲ့ မုန်း! အဖျားရှိသေးလား”

သူအံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်နေမိလေ၏။ သူ့ရှေ့မှာပင် သူမဖျားကို ဖျတ်ခနဲစမ်းလိုက်တာကို။ ဘယ်လိုလဲ... သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဖွန်းတတီးပြုမူပုံကို သူမ မငြင်းဆန်ဘဲ ဘာလို့ ခြိမ်းနေရတာပါလဲ။ သူ့လို GM တစ်ယောက်လုံးရှေ့မှာတောင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေဖို့မလိုအပ်ဘူးလို့များ ဒီချာတိတ်နှစ်ယောက် ချစ်သွားလေသလား။

“ကိုယ်တော့နည်းနည်းနွေးနေသေးတယ်။ ဆေးပတ် ညှိအောင် သောက်ဦးနော်”

“အင်းပါ”

“သားပါ တစ်ခါတည်းဝင်စားသွားလိုက်နော်၊ သမီး ဖျား

နေတာနဲ့ အိမ်မှာ ထမင်းစားမယ့်သူမရှိဘဲ ထမင်းတွေအများကြီး ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာချက်လို့လဲ အမေညို”

“သမီးအတွက် ကြက်သားဆန်ပြုတ်လုပ်ပေးပြီး ကြက် ရိုးကို မုန့်ညင်းဖြူနဲ့ဟင်းချိုလေး ချက်ထားတယ်။ ကြက်သားကို ပါးပါးလှီးပြီး ကြက်သွန်နီနဲ့ကြော်တာရယ်၊ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို ပုစွန်ခြောက်လေးနဲ့ ခပ်စပ်စပ်လေး ကြော်ထားတာရယ် အရွက် နည်းနေလို့ မြင်းခွာရွက်လေး သုပ်လိုက်မလားလို့”

“ကောင်းတာပေါ့ အမေရဲ့၊ ခံတွင်းရှင်းတာပေါ့”

“မောင်ဘုန်းကိုပါ တစ်ခါတည်းဆွဲခေါ်လာခဲ့ သားရေ အမေ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးပြီ”

ကဲ! ကောင်းရော။ သမီးဖြစ်သူကို ညီနဲ့ခပ်ဝေးဝေးသို့ လာပြောတဲ့ညည်းကို ဖော်ရွေစွာ ထမင်းစားဖို့ခေါ်နေသည့် အန်တီကြောင့် သူ့အနေခက်နေပြီလေ။ သူမက သူ့ကိုဘာမှထင် မပြောဘဲ သူ့ရှေ့မှထသွားလေ၏။ နောင်နောင်က အားနာမျှ နာပူစွာဖြင့် သူ့ကိုစကားပြောပါသေးသည်။

“အားနာလိုက်တာ GM ရယ်၊ မိနီက အဲဒီလိုပဲ ရင် တစ်မျိုးဗျ”

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ဟိုမှာ အန်တီစောင့်နေမှာ အားနာ ရောကြီး။ တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်တော့ စားသွားလိုက်ပါလား GM”

ကဲ! အားနာသလို လာပြောမိပေမယ့် ဒီလိုခေါ်နေပြီ မို့ အိမ်အတွင်းခန်းဘက်သို့ သူဝင်လိုက်ရတော့၏။ သိပ်ကြီး မကျယ်လွန်းပေမယ့် အရမ်းကြီးမကျဉ်းနေသည့် ခပ်နွေးနွေးသစ် သားအိမ်ကလေးပါပဲ။

ထမင်းစားခန်းရောက်တော့ သူမက နောင်နောင်ဝယ် လာသည့်ကြေးအိုးကိုပင် သောက်နေချေပြီ။

‘အားမနာနဲ့ ထည့်စားနေတဲ့ သား’ဟု ဂရုစိုက်ပြီး နွေး ထွေးစွာ ပြောဆိုနေသည့်အန်တီအပေါ်မှာ သူ့မျက်နှာပူစွာဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်မိလေသည်။ မျက်နှာထက်မှာ မည်သို့သောဟန် ဆောင်အပြုံးမျိုးမျှ ထင်ရှိမနေသည့်သူမအရိပ်အကဲကို သိသိ သာသာကြီး ကြည့်မိတာကြောင့်လည်း ပါမှာပါလေ။

တကယ်ပါ။ ဘာမှဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မဟုတ်တဲ့ဒီနေ့ညနေ စာလေးကို မှတ်မှတ်ရရ သူမြန်ယုက်စွာ စားဝင်ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။

ဘခန်း (၁၈)

“ဘာ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“နီနီနွတ်ထွက်စာလို့ ပြောလိုက်တာပါ လေးလေး”

“ဘာကွ! ငါ့ခေါင်းကို ဆင်နင်းသလိုဖြစ်အောင် ခင်းက
တော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ မင်းနည်းနည်းပါးပါးမပြောဘူးလား
နောင်နောင်ရဲ့”

“ပြောလို့မရလို့ပါ လေးလေးရ၊ သူ့စိတ်နဲ့သူ ဆုံးဖြတ်
လိုက်တာကို ဘာပြောလို့ရမှာလဲ”

“ငါနော်၊ သူနဲ့မင်းက လည်ပင်းဖက်ကြီးလာတဲ့ သူငယ်
ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေမဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါ ဟုတ်တယ်လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါဆိုလည်း နည်းနည်းပါးပါးဖျောင်းဖျောင်းမှပေါ့ကွ”

“မရလို့ပေါ့ လေးလေးရ၊ သူ့အကြောင်းလည်း သိခဲ့သားနဲ့။ နီနီက ဘူးဆို လုံးဝဖရုံမသီးတဲ့ဟာလေးပဲလေ”

မန်နေဂျာ ဦးအောင်မြိုင် နဖူးကိုဖြောင်းခနဲရိုက်ပြီး ခေါင်းတဖျင်းဖျင်းကုပ်ချေ့ပြီး၊ အတော်ဆုံးအသွက်ဆုံးစာရင်းမှာ နံပါတ် (၁)ဖြစ်နေသည့်နီနီညီက GM ရှိနေတုန်း ထွက်စာတင်ခိုင်းရတယ်လို့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုပြီး GM သာ မေးခွန်းတွေနဲ့ထုရင် သေပြီလေ။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“အဲ! . . . ဟိုဥစ္စာ”

“နီနီညီရောက်ပြီလား နောင်နောင်”

“မလာဘူး”

“ဘယ်လို”

“ဒီကိုတစ်သက်လုံးပြန်မလာတော့ဘူးဆိုပြီး Resign တင်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ GM”

ကြည့်စမ်း!.. ဒါ သူ့ကို စစ်ကြောတာပဲမဟုတ်လား Personal နဲ့အလုပ်ကို ခွဲခွဲခြားခြားရှိရမယ်မှန်း ဒီချာတိတ်မ မသိဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် တမင်မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အခုလို

လုပ်ချလိုက်တာပဲဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“ကျစ်! Resign တင်တာကို သုံးလကြိုပြောရမယ်ဆိုတာ သူမသိဘူးလား”

“ကျွန်တော်ပြောတာပဲခင်ဗျ သူက ခေါင်းခပ်မာမာရယ်။ မလာဘူးဆို လုံးဝပဲတဲ့”

“တောက်! အလုပ်ကို နည်းနည်းပါးပါးမလေးစားဘူး။ ရအောင် သွားပြန်ခေါ်ချည်”

“ဗျာ!”

“မင်းသူငယ်ချင်းမဟုတ်လား၊ ရအောင်သွားခေါ်လိုပြောနေတယ်လေ”

“ပြဿနာပဲ၊ နီနီက ဒီထွက်စာကို ညံ့ကတည်းက ပေးလိုက်စာဗျ”

“ဘာ!”

“မနက်အစောကြီးကတည်းက ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမှ မသိတာ။ အိမ်မှာမရှိတော့ဘူး”

သူ ခေါင်းကျိန်းရချေ့ပြီ။ ဒီကောင်မလေး ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေသည်မသိ။ သူတစ်ယောက်လုံး အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အချိန်ကျမှ အလုပ်ထွက်စာတင်ရတယ်လို့။

မင်းဘယ်မှာလဲ နီနီညို။ ဒီလိုဖုတ်ဖက်ခါပြီး ထထွက်
သွားလို့ရမယ်ထင်နေသလား။

အလုပ်စဝင်ဝင်ချင်း အစမ်းခန့် သုံးလလုပ်ပြီးရင် သုံး
နှစ်စာ Bond လက်မှတ်ထိုးခဲ့တာကို မသိဘူးလား။ အခုမှ လုပ်
သက်လေးက တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လေးပဲရှိသေးတာ။ ဘာမဟုတ်
တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ သူ့အပေါ်စိတ်ကွက်ပြီး အလုပ်ထွက်ရတယ်လို့။

နေပါဦး... သူ့အနေနဲ့သာ ဒီကိစ္စကို ဘာမဟုတ်တဲ့
ကိစ္စလေးဆိုပြီး သေးသေးလေးလေးထင်မှတ်နေတာ။ ရဲထက်နဲ့သူမ
အတွက်ကတော့ ဒီကိစ္စက အကြီးကြီးဖြစ်ရင်ဖြစ်နေမှာပေါ့။ လူ
ငယ်ဆိုတာမျိုးက ရင်ဘတ်ထဲကကိစ္စကို ရှေ့တန်းတင်တတ်ပါ
ဘိသနဲ့။ ခက်ပါ နီနီညို။

“ကိုကြီး”

ရုံးခန်းတံခါးကိုမခေါက်ဘဲ ဝင်ချလာသည့် ညီဖြစ်သူ
ကြောင့် သူသက်ပြင်းရွှက်မိပြန်လေ၏။ လာပြန်ပြီတစ်ယောက်
ခေါင်းပူနေပါတယ်ဆိုမှ ပွက်ပွက်ဆူလာအောင် လုပ်တော့မှာထင်
ပါရဲ့။

“ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“မသိချင်ယောင် မဆောင်ပါနဲ့ဗျာ။ နို့ကိစ္စကိုပြောနေ
တာ”

“ငါက ဘာလုပ်မိလို့တုန်း”

“ဟာ! သူ့အိမ်ကို မနေ့ညနေက ရောက်သွားပြီး ဘာတွေ
ပြောလိုက်လဲမှမသိတာ။ အခု နီအလုပ်ထွက်ပြီဆို အဲဒါ ကိုကြီး
တစ်ခုခုသွားပြောလိုက်လို့ပဲဖြစ်မှာပေါ့ဗျ”

ကြည့်စမ်း! အစ်ကိုကို ရန်သူလိုမျိုးမျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး
နုနုစကားပြောချင်နေသလိုပဲလား။ အခြေအနေက ထင်ထား
သလို လွယ်လွယ်ကူကူလေးမဟုတ်ပါလားနော်။

“ကျစ်! သူ့အလုပ်ထွက်စာတင်လို့ ငါခေါင်းခဲနေလို့ပါ
ဆိုနေမှ”

“အဲဒါ ကိုကြီးကြောင့်ပဲလေ”

“ဟာ... ဒီကောင်တော့ ခက်တာပဲ”

“ကျွန်တော်မေးနေတယ်လေဗျာ၊ ဘာသွားပြောလိုက်
တာလဲလို့”

“ကျွတ်! ငါ့ဘာသာအေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ ရဲ
ထက်ရာ။ ပြဿနာမရှာချင်စမ်းပါနဲ့”

“ပြဿနာရှာတာက ကိုကြီးဗျ၊ ကျွန်တော်မနက်သွား

တုန်းက သူစကားပြောတာ အေးဆေးပဲ။ ရိုးရိုးဖျားတာ ခွင့်နှစ်
ရက်ယူထားတယ်လို့ပြောတာ။ ဒီနေ့ကျတော့ ထွက်စာတင်တာ
ဘာသဘောလဲ... ပြော”

“အဲဒါ ငါဘာသိမှာတုန်း၊ မင်းသိချင်ရင် သူ့ကိုသွားမေး
ပေါ့ကွ”

“မေးမှာပါ၊ မေးမှာ စိတ်ချ။ ညီအစ်ကိုချင်းမို့ ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းသိထားရအောင် အရင်ဆုံးမေးကြည့်တာ။ မော်လမြိုင်
ဆိုတာ မြို့သေးသေးလေး၊ ရန်ကုန်လောက် ကျယ်တာမဟုတ်
ဘူး။ မြို့တစ်ပတ်ရှာရုံနဲ့ သူ့ကိုတွေ့မှာပဲ”

ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးဖြင့် ပြန်ထွက်သွားသည့်ရဲထက်
ကို သူဘာမှမတားလိုက်မိ။ ရအောင်မေးမှာတဲ့။ မေးတော့ ဟိုက
ပြောမှာတဲ့လား။ ယုံရတာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ ‘ရှင်နဲ့မပတ်
သက်ရဘူး၊ ဝေးဝေးနေဖို့ ရှင့်အစ်ကိုကပြောတယ်’ ဆိုရင် သေ
ရော။ ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘဲ။ နီနီညိုက သူ့လိုမြဲစိစိနေတတ်
တဲ့သူမဟုတ်တာ။

ရှာခိုင်းတာက တစ်ယောက်။ ထွက်ရှာတာက တခြား
ကစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီလေ။ မြို့ကသေးသေးလေးဆိုပဲ။ သူ့ဖြင့်
ဒီစရောက်ကတည်းက ဘယ်နေရာကိုမှမသွားခဲ့သလို သူ့ Ho-

tel မှာပဲ အချိန်ကုန်နေခဲ့တာလေ။ မျက်စိကျယ် နားကျယ်ပါ
တယ်ဆိုတဲ့ကြော်ငြာဒါရိုက်တာလေးကမှ တစ်မြို့လုံး နှံ့နှံ့စပ်စပ်
လျှောက်သွားကာ နေရာစုံရောက်ဖူးနေချေပြီ။

ညွှတ်လိုက်တာနော်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်ခါမှဒီလိုမဝေဖန်
ခဲ့ဖူးပါဘူး။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ညီကိုပဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောပြီး
ဆုံးမရမှာလေ။ အခုတော့ သူက (အရင်တုန်းက စိတ်ရှည်ရှည်
နဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ချတတ်တဲ့အကျင့်က ပျောက်ပြီး) စိတ်မြန်မြန်နဲ့
လုပ်ချလိုက်တာ အကျိုးတော့ နည်းကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ GM”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဦးအောင်မြိုင်”

“ဟိုလေ၊ မနက်စာကို ဘာနဲ့”

“မစားဘူး”

“ဗျာ!”

“ကျွန်တော်မစားဘူးလို့ ပြောနေတယ်လေ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ တော်ကြာ ဆာမူဖြင့်”

“ဆာလည်း မစားဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ခပ်မာမာပြောလိုက်တာမို့ မန်နေဂျာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်သွားလေ၏။ စိတ်ရှုပ်ပါတယ်ဆိုနေမှ ဒင်းကတစ်မောင့်။ File တွေတစ်ထပ်ကြီး စစ်နေပေမယ့် စာရင်းဇယားတွေက များလွန်းတာကြောင့်လားမသိ။ ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိစစ်လို့မရ။

လက်ထဲကိုင်ထားသည့် Pen က လွတ်ကျသွားသဖြင့် စိတ်တိုကာ ခုံမှထလိုက်ပါ၏။ ဘယ်ကိုလိမ့်သွားသလဲမသိ။ ခေါင်းနောက်အောင် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဖြစ်ရတယ်လို့။ တခြား Pen တွေရှိပေမယ့် သူကလည်းသူပါ။ အစွဲအလန်းကြီးသူမို့ မေလေးလက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ Pen ကို ပျောက်မှာစိုးလို့ ရှာနေတာလေ။

သံစုံမြည်လာသည့် Phone ကြောင့် ဟိုဒီရာဖွေကြည့်နေရင်း Phone ကိုလှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ လှမ်းကြည့်တုန်းက နေရာကိုမှန်းပြီး လှမ်းကိုင်ပေမယ့် Phone က ဟိုဘက်ကို (သူ့လက်ဖျားဖြင့် ထိသွားတာမို့) ရွေ့သွားသဖြင့် စုတ်သပ်လိုက်မိပြန်ပါသည်။

“ကျစ်!”

“ဟဲလို”

“ဟယ်... ကိုကလည်း စောစောစီးစီး လေသံမာကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“မေလေးလား၊ ပြောလေ”

“တို့မေးတာ အရင်ဖြေလေ ကိုရယ်”

“အင်း... ဒီမှာ စိတ်နည်းနည်းရှုပ်နေလို့”

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီမှာ မန်နေဂျာနဲ့လွှဲပြီး ရန်ကုန်ကိုပြန်သွားခဲ့ပေါ့ကိုရဲ့။ ကိုစည်သူက နောက်လလောက် ပြန်ရောက်မှာမဟုတ်လား”

“သူတို့ချည်း ပစ်ထားလို့မဖြစ်သေးပါဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်ရတာလဲ”

သူပြန်မဖြေဖြစ်ပါချေ။ သူ့ကြောင့် အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး အလုပ်ထွက်သွားသည့်နီနီညိုကြောင့် ခေါင်းခဲနေသည့်ကိစ္စကို ရှင်းပေးချဉ်းမှာလေ။ ရဲထက်ကြောင့်လည်း ခက်ပါရဲ့။ အရိပ်ပြလို့ အကောင်မမြင်တဲညီဖြစ်သူကို (အန်တီလေး စိတ်မဆင်းရဲရလေအောင်) မည်သို့ပြောရမည်နည်း။

“ကို”

“အလုပ်ကိစ္စတွေ မေလေးနားမလည်ပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တို့အတင်းကြီးမပြောလိုပါဘူး။ ဒါနဲ့
စကားမစပ် ဟိုတစ်ယောက်အခြေအနေကော ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“နီနီညိုကိုပြောနေတာလေ”

လာပြန်ပြီ ဒီဘူတာ။ အားလုံးရဲ့လက်ညှိုးညွှန်ရာမှန်သမျှ
ဒီကောင်မလေးဆီမှာပဲ လာစုပြုံနေသလိုပါပဲလား။ အခုပဲ သူမကို
ရှာဖို့ ညီဖြစ်သူထွက်သွားတာလေ။

“အင်း”

“ဘာကို အင်းတာလဲ”

“ထွက်သွားပြီလို့ပြောတာ”

“ထွက်သွားတာ၊ ဘယ်လိုပြောပြီး ထွက်သွားတာလဲ
ကို့ထုတ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ ထွက်သွားတာ”

“အင်းလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမရှိဖို့က အဓိက
မဟုတ်လား”

“နေပါဦး၊ မေလေးက ဘာလို့ သူ့ကိုမုန်းနေရတာလဲ
အသံတိတ်သွားလေ၏။ ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားလေ
သလား။

တကယ်တမ်းဆန်းစစ်ကြည့်ရင် ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ နစ်
နာသူက နီနီညိုရယ်ပါ။ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျား
လွန်ခဲ့တဲ့မေလေးရော၊ သူမကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုပါ ထိပါးသလို
မျိုးဖြစ်စေခဲ့တဲ့အပြောနဲ့ တားမြစ်ခဲ့တဲ့သူ့မှာသာ အပြစ်ရှိနေသလို
ပါလေ။

“အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ထားပါတော့လေ၊ ကို
လည်း အလုပ်တွေရှုပ်နေမယ့်ဟာ။ ဒါပဲနော် ကို I miss you.”

“အင်း”

Phone ပိတ်လိုက်ပြီး Pen ကိုဆက်မရှာဖြစ်၊ မှန်ပြ
တင်းအပြင်မှရှုခင်းတို့ကို ငေးနေမိလေ၏။ တစ်ဖက်ကုန်းလျှော
လမ်းလေးအတိုင်း သူမ မနက်အလုပ်လာဆင်းတာ၊ မျက်စိရှေ့
မှ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဟိုဒီလျှောက်ရင်း ဖယ်ဆက်သလို အလုပ်
ရှုပ်နေတတ်တဲ့မိန်းကလေး။

သူခေါ်လိုက်တိုင်း မျက်ခုံးလေးတွန့်ချိုးပြီး မကျေနပ်လေ
ဟန်ပြပေမယ့် လေသံကတော့ ခပ်မှန်မှန်ရယ်ပါ။ ရဲထက်ရဲအစ်
ကိုဟုဆိုတုန်းက အပြုံးနုနုလေးရှိခဲ့ပေမယ့် Hotel GM လည်း
ဆိုရော ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားမျိုးပြောင်းသွားတာလေ။

‘အစ်ကိုကြီး’တဲ့။

ဘုရားရေ! မေလေးခေါ်တတ်တဲ့ 'ကို' ဆိုတဲ့ စိသေသ
ကို သတိတရမဖြစ်ဘဲ သူမခေါ်သံလေးကို အဘယ်ကြောင့်မှ
မကြာခဏကြားနေရတာပါလိမ့်။

အခန်း (၁၇)

ကားဝါလေးကို ကမ်းနားတစ်လျှောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း
မောင်းရင်း လှည့်ပတ်ကြည့်လာမိ၏။ တစ်မနက်လုံး လိုက်ရှာနေ
တာ လုံးဝ အရိပ်သော်မျှမမြင်ရ။ ဘယ်ဆီမှာများ ပုန်းရှောင်နေ
ပါသလဲ ချာတိတ်ရယ်။ ညနေငါးနာရီတောင် ရှိနေပြီ။ မင်းဘယ်
ရောက်နေပါသလဲ။

ဒီအချိန် မြစ်ကမ်းအနီးတလျှောက် စုံတွဲတွေပဲ အများ
ဆုံးရှိကြပါ၏။ ဒီမြို့ကလူငယ်တွေ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြတာ
သူ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မဟုတ်လှဘူး။ ရန်ကုန်ဆိုတာက မြို့ပြကြီး
ဖြစ်သလို ခေတ်လူငယ်တွေက လမ်းသွားရင် လက်တွဲကြသလို
ပခုံးဖက်ပြီး သွားလာတဲ့စုံတွဲတွေက မြင်မဆုံးမဟုတ်ပါလား။

ဒီမှာကတော့ ဆိုင်ကယ်သာ အတုစီးကြပြီး လူမြင်ကွင်း မတင့်တယ်ဟန်မျိုး တစ်စုံတစ်ဦးမှမလုပ်ကြပါ။ လက်ချိတ်တာ ပခုံးဖက်တာမျိုးလည်း မမြင်ရသလို အတူတူတိုင် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောတာမျိုးသာ မြင်ရလေ့ရှိပါတယ်။ လျှပ်ပေါ်လော်လီ အဝတ်အစားမျိုးလည်း မဝတ်ကြပါလေ။ ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ် တတ်လေ့ရှိပေမယ့် လူအမြင်သင့်စေသည့် ကြည့်ပျော်ရှုဖော် အဝတ်အစားတို့ကိုသာ မိန်းကလေးတွေဝတ်တတ်ကြတာမို့ ယဉ်ကျေးမှုကို တန်ဖိုးထားကြသည့်လူငယ်တွေမှန်း သိနိုင်လေ၏။

“ဟော!”

မြင်ချင်နေသည့်လူတစ်မျက်နှာလေးကို တွေ့ရဖို့ ဤအထိ ခက်ခဲလွန်းလှချည်လား။ ကားကို အုန်းပင်နားမှာရပ်လိုက်ပြီး သော့ဖြုတ်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပါတယ်။ ညနေလေထဲ ခပ်နွေးနွေး၊ မြစ်ရေပြင်ကို ငုပ်လျှိုးချင်နေပြီဖြစ်သည့်နေဝန်းထဲ လိမ္မော်ရောင်ပင် သွေးနေချေပြီ။

ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးတွေက လေအဝှေ့မှာ တားဆီးသူ မရှိသလို လွင့်နေလေ၏။ လည်ပင်းမှာ(အအေးမိထား၍) ပတ်ထားသည့်ပဝါညှိလေးကလည်း ခပ်ယိမ်းယိမ်း၊ မြစ်ကမ်းကို အနားသပ် ဝန်းပတ်ထားသည့် Steel သံတန်းကို လက်တင်ထားလျက်

မြစ်ထဲသို့ငေးကြည့်နေသည့်က တမေ့တမော။

မြစ်ကူးတံတားကို ကြည့်နေဟန်လည်းမတူ။ အကြည့်က တခြား။ အတွေးက တစ်နေရာသို့ လွင့်ကောင်းလွင့်နေနိုင်သည်ကိုး။ ခပ်မှိုမှိုလေး ရပ်နေသည့်သူမနောက်မှာ သူ့အတော်ကြာကြာရပ်နေသည်အထိ လုံးဝသတိမထားမိဟန်ဖြင့်သာ ဆက်ငေးဝိုင်းနေလေသည်။

ဘာတွေများ အကြီးအကျယ်စဉ်းစားနေပါသလဲနီ။ ကိုယ်သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေလား။ ခပ်မှိုမှိုလေးရပ်နေရာမှ ခန္ဓာကိုယ်လေး မတ်သွားရသလို သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုပါ သူမမူတ်ထုတ်လိုက်လေ၏။

“အသက်တိုတော့မှာပဲ”

“ဟင်! လန့်လိုက်တာ”

သူ့အသံပြုလိုက်တာမို့ သူမအထိတ်တလန့်ဖြင့် ရင်ဘတ်ဖိလျက် လှည့်ကြည့်လေ၏။ နေအရှိန်ရှိသေးတာမို့ တပ်လာသည့်နေကာမျက်မှန်ကို သူ့ချွတ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာသည့်မျက်ဝန်းနက်လေးတွေမှာ ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ သန်းနေသလိုပါလေ။

“တစ်နေ့လုံး ရှာလိုက်ရတာ နီရယ်။ အခုမှပဲ တွေ့ရ”

တော့တယ်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“နီနဲ့ကိုယ်က ကိစ္စရှိမှ တွေ့ရမယ့်သူတွေလား”

မျက်နှာကိုပြန်လွှဲသွားသဖြင့် သူမဘေးမှာပင် သူရပ်
လိုက်ရလေ၏။ မကြည့်ချင်တော့ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ နီ။ နီ
မကျေနပ်စေတဲ့စကားလုံးမျိုး နီမနှစ်မျိုးအောင် ကိုယ်မပြောရသေး
ဘူးလေ။ ‘ချစ်တယ်’ဆိုတဲ့စကားလုံးကို ကိုယ့်အနီးဝန်းကျင်နား
ရှိနေပါတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေနဲ့ တစ်ကြိမ်မှဖွင့်မပြောဘဲ တွဲခွင့်
ရခဲ့ပေမယ့် နီနဲ့ကတော့ ကိုယ်အခက်တွေ့နေပြီမဟုတ်ပါလား။

ဖွင့်ပြောဖို့အတွက် ခက်ခဲနေတာကို နီသိရဲ့လားကွယ်။
အချစ်ဆိုတာကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အပျော်ရှာရုံသက်သက်နဲ့ ပေါ့
ပေါ့လေးသဘောထားခဲ့တဲ့ကိုယ်လိုလူအတွက် ကိုယ်ချစ်တဲ့နလုံး
သားကို စာနာစိတ်နဲ့ နီမြင်ပါ့မလား။ ‘ဟင့်အင်း’ဆိုတဲ့ခေါင်းခါမှု
တစ်ချက်လေးနဲ့ ကိုယ့်နလုံးသား အက်ကွဲကျေမွသွားရအောင်
တော့ ကိုယ့်ကိုမနှိပ်စက်ပါနဲ့လား နီ။

“အစ်ကိုစိတ်နဲ့အစ်ကို နီကို လိုက်ရှာနေတာလား”

“ဒါပေါ့ နီရဲ့”

“ဘယ်သူ့စနက်နဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“နီစကားက ဘာကြီးလဲကွ၊ ကိုယ်နားမလည်ဘူး”

“နီပြောမယ်”

ပြောမယ်တဲ့၊ ဘာပြောမလို့လဲ၊ ကိုကြီး တစ်ခါလာလည်
တဲ့ရက်မှာပဲ ရှိခဲ့တာနဲ့ နီက အလုပ်ထွက်စာတင်တာမို့ တစ်ခုခု
ဖြစ်မှန်း သူရိပ်မိနေချေပြီ။

“ကောင်းကင်ကြီးက တိမ်ကင်းစင်နေတော့လည်း တစ်
မျိုးလှသားပဲနော်”

“ဟင်”

ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း မဆီမဆိုင်၊ မိုးပေါ်ကိုမော့
ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်မိပါ၏။ အစ်ကိုဘာမှနားမလည်မှန်း နီသိပါ
ဘယ်လေ။ နီကြည့်မိနေတဲ့ကောင်းကင်ကြီးနဲ့ အခု နီရပ်နေတဲ့
မြေကြီးက မြင်သာတဲ့နေရာမှာ ရှိနေပေမယ့် တကယ်တော့ အဝေး
ကြီးဆိုတာကို လူသားတိုင်း သိနေသလို နီလည်းသိနေပါတယ်
အစ်ကိုရယ်။

ကံကောင်းတာလား၊ ကံဆိုးတာလားဆိုတာကို ဘာမှ
ဆရာရောရာတွေမရဘဲ စိတ်မြန်လက်မြန်နဲ့ ထွက်စာတင်မိခဲ့တဲ့
အထိပါပဲ။ မနီးစပ်နိုင်မှန်း နီလည်းသိနေသလို အစ်ကိုလည်းသိ
မှာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီနေ့အထိ အစ်ကိုထံက နီအပေါ်ကို

ဆန်းဆန်းပြားပြားစကားလုံးမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမကြားခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါလေ။

“ဒီကိုလာလည်တာပဲမဟုတ်လား အစ်ကို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“တခြားဘာကိစ္စမှမရှိဘူးမဟုတ်လား”

“နီ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

“တကယ်မသိတာလား ဒါမှမဟုတ် ဘာမသိယောင်ဆောင်လားဆိုတာကိုတော့ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ပဲ သိမှာပါလေ”

“နီ”

“နီတို့မြင်နေရတဲ့ကောင်းကင်နဲ့ နီတို့နင်းထားတဲ့မြေ ဘယ်လောက်ကွာဝေးသလဲဆိုတာ အစ်ကိုသိရဲ့လား”

“...”

“ဒီလိုပဲ ရန်ကုန်နဲ့မော်လမြိုင်ဆိုတဲ့ခရီးကလည်း ပေါင်း ဘယ်လောက်အများကြီးဝေးကွာသလဲဆိုတာ ခရီးသွားတဲ့သူတိုင်း သိနေမှာပါ”

“ကိုယ့်ကိုဘာပြောချင်တာလဲ နီ။ သွယ်ဝိုက်ပြီးမပြောချင်ပါနဲ့၊ ရှင်းရှင်းသာပြောပါ”

နီ ဟက်ခနဲရယ်ပေမယ့် အသက်မပါသလိုပါလေ။

ဥညာသမားတစ်ယောက်က လှပတဲ့ပုံရိပ်တွေကို ဖန်တီးတင်ပြနိုင်ပေမယ့် နီပြောတဲ့စကားလုံးတွေကိုတော့ နားမလည်ဘူးတဲ့လေ။ ရယ်စရာကြီးပဲမဟုတ်ပါလား။

“မနေ့တုန်းက ညနေဘက်မှာ နီတို့အိမ်ကို အစ်ကိုကြီးလာသွားတယ်”

“အဲဒါ ကိုယ်သိတယ်လေ”

“နီကို ဘာတွေပြောသွားတယ်ထင်လို့လဲ”

မျက်ဝန်းချင်းဆုံချိန်မှာ သူခေါင်းခါပြလိုက်လေ၏။ ဟုတ်တယ်လေ။ ရှင်သန်လာတဲ့အခြေအနေချင်းကမှ မတူကြတာကိုး။ ဘဝကို အခက်အခဲမရှိ လျှောက်လှမ်းတဲ့အစ်ကိုလိုလူမျိုးနဲ့ ကိုယ်လျှောက်ရမယ့်လမ်းကို ကိုယ်တိုင်ရှင်းလင်းပြီး ထွင်ရတဲ့နီ။ ကိုယ်တူးဖွဲ့တံတားကို ကိုယ်တိုင်ထိုးရတဲ့နီ။ ကိုယ်တက်ဖို့လှေကားကို ကိုယ်တိုင်ထောင်ရတဲ့နီတို့လို ဘဝသမားတွေအတွက်ကတော့ ဘာဆို ရှေ့ရေးကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတာမဟုတ်လား။

“နီကို အစ်ကိုနဲ့ဝေးဝေးနေပါတဲ့”

“ဘာ! ဟာ... အဲဒါ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကိုကြီးက Foul လွန်းပြီကွာ၊ ဒါ ကိုယ့် Personal ပါ”

“အဲဒါ အစ်ကိုတို့ညီအစ်ကိုချင်း ဆက်ရှင်းရမယ့်ကိစ္စ”

ပါ။ နီကတော့ စိတ်မြန်တဲ့သူမို့ မမြင်တွေ့ချင်တဲ့မျက်နှာကို နောက်ထပ်မတွေ့ရအောင် နောက်ဆုတ်ခဲ့ပြီးပြီ။

“မဟုတ်တာ နီရယ်”

“နီက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိပါတယ်အစ်ကို၊ ဘယ်အရာကိုမဆို ကိုယ်နဲ့မတန်ဘူးဆိုရင် အတွေးထဲမှာတောင် လိုချင်မက်မောစိတ် မထားခဲ့ဘူး။ ကိုယ်နို့တန်ရာတန်ရာကိုပဲ ရွေးယူတတ်ပါတယ်”

“ဒီကိစ္စကို ကိုယ်ရှင်းပေးမယ် နီ။ နီအလုပ်ထွက်ဖို့မလိုအပ်ပါဘူး”

“နီက ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဘယ်တော့မှမပြင်တတ်ဘူး အစ်ကို။ အဲဒါအသေအချာပဲ။ နီမှာ ခြေအကောင်းလက်အကောင်းတိုင်းရှိနေတဲ့အတွက် လမ်းဆိုတာတွေကို ဆက်လျှောက်နေဦးမှာပါ။ ဒီလိုပဲ လက်လည်းကောင်းနေသေးတာမို့ နိုင်တဲ့ဝန်ကိုထမ်းပြီး လုပ်နေဦးမှာပါပဲ။ ဒီလိုနေရာမှာမှ ဒီလိုရာထူးမှ မက်မောပြီး တွယ်ကပ်တဲ့သတ္တဝါမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“နီရယ်၊ နီဘက်က လွန်တာမှမဟုတ်တာ။ ကိုကြီးအများကို ကိုကြီးမြင်အောင် ကိုယ်ပြန်ပြောမယ်”

“နေပါစေတော့အစ်ကို၊ ရှိပါစေတော့။ နီနဲ့အစ်ကို”

ထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ်မတွယ်ခင် အစ်ကိုကြီးတားမြစ်တာ ပိုကောင်းသွားတာပေါ့။ အချိန်ပိုကြာလာတာနဲ့အမျှ ထင်မှတ်မထားတဲ့အခြေအနေမျိုးသာဖြစ်လာရင် နီရောအစ်ကိုပါ ပိုခက်ခဲတဲ့ရင် နင့်စရာတွေ ဖြစ်လာမှာလေ”

“ကိုယ်က... ကိုယ်က နီကို...”

“စောစောစီးစီးသိခဲ့ရလို့ နီနဲ့အစ်ကိုအတွက် ပိုကံကောင်းသွားတာပေါ့အစ်ကိုရယ်”

အစ်ကိုရှေ့ဆက်ချင်တာကို နီက စကားဖြတ်လိုက်မိပါ၏။ ဒီလိုတွေဖြစ်လာမှာကို အစ်ကိုကြီးက ကြိုမြင်လို့ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်အရာကိုမဆို အကောင်းဆုံးချည်း လက်သင့်ခံချင်ပေမယ့် အကောင်းနဲ့အဆိုးဆိုတာ အမြဲခွန်တွဲနေလေ့ရှိမှန်း နီလည်းသိနေတာပါလေ။

“နီရယ်”

“အထင်မှားရက်လေခြင်းဆိုပြီး အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာ နီအပြစ်မတင်လိုပါဘူးအစ်ကို။ အပြစ်တင်ခွင့်လည်း နီမှာမရှိပါဘူးလေ”

“နီအလုပ်ထွက်တာကို သူလက်မခံဘူး နီ။ နီသူငယ်ချင်းကိုတောင် လိုက်ရှာခိုင်းနေတာ”

ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်ဖြစ်လေ၏။ ချစ်သူက မဆိုင်တာလုပ်မိတဲ့ အပြစ်အတွက် နှိပ်းပြင်ကို ရိုက်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုပါပဲ အဲဒီချစ်သူရဲ့ သူရဲကောင်းက ညီဖြစ်သူနဲ့နီကို နီးစပ်မှာစိုးရိမ်ပြီး အဝေးမှာနေ ခိုင်းတာပဲမဟုတ်လား။ ဒီနေရာမှာ လုပ်နေရင် တစ်နေ့နေ့ ပြန်တွေ့ နေရဦးမှာပါပဲ။ ဒီတော့ ခပ်ဝေးဝေးမှာနေဆိုတဲ့စကားက 'သွား စမ်း' ဆိုပြီး နှင်ထုတ်တဲ့အမိန့်ပဲမဟုတ်လား။

“မလိုအပ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“ကိုယ်တကယ်ပြောနေတာပါ နီ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ရုတ်တရက် မပြောမဆိုနဲ့ထွက် စာတင်တာမို့ ဒေါသဖြစ်မယ်မှန်း နီသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နီက အောက်ခြေဝန်ထမ်းပဲမဟုတ်လားအစ်ကို၊ ခြေသည်းလက်သည်း တွေ ရှည်လာရင် ညှပ်ပစ်ရသလိုမျိုး အစွယ်အပွားတွေကို မလို ရင်မလိုသလို ဖယ်ရှားရတာ ဓမ္မတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ နီက အဲဒီအရာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့သူဆိုတာကို နီသိရဲ့လား”

မြင့်မားသည့်အရပ်မှို မော်ရွှံကြည့်ရပါ၏။ ဘဝမှာလည်း ဒီလိုပဲမဟုတ်ပါလား။ အနိမ့်ကလူက အမြင့်ကို အမြဲမော့ကြည့် နေရတာပါလေ။ သို့သော် မြေကြီးမှာလည်း အနင်းခံမာနတော့

ရှိနေတယ်ဆိုတာကို အစ်ကိုကြီးသိစေချင်ပါရဲ့။

“နီ... ကိုယ်”

“မပြောပါနဲ့အစ်ကို၊ အစ်ကိုဖွင့်မပြောပေမယ့် အစ်ကို ခင်ထဲကခံစားချက်ကို နီနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ နီတို့က အဝေး ဆုံးမှာရှိနေကြတဲ့လူတွေပါ။ မြစ်ရေလို တစ်မြို့နဲ့တစ်မြို့ စီးဆင်း ဆက်သွယ်မှုရှိတတ်တာမှန်ပေမယ့် လူချင်းကတော့ မဖြစ်နိုင်မှန်း အစ်ကိုလည်းသိနိုင်ပါတယ်”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိစဉ် ပါးပြင်ထက်သို့ မျက် ရည်က ပေါက်ခဲနဲ့စီးကျသွားပါ၏။

“အစ်ကိုကြီးကိုပြောလိုက်ပါ အစ်ကို၊ ရွှေထုပ်တဲ့ပြပေါ ကမှ ဟန်ဖိုးရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ မီးဖိုချောင်ထဲက လက်နှီးစုတ် လေးမှာလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ တန်ဖိုးရှိအသုံးဝင်ပါတယ်လို့”

အခန်း (၂၀)

မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လျက် သူငြိမ်သက်နေမိ၏။ သူ့ရှေ့မှာ ဟိုဘက်ဒီဘက်လျှောက်နေသည့် ရဲထက်မာန်သည် လည်း သူ့လိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းနေမှန်း သူသိနေပါသည်။

'ရွှေထုပ်တဲ့မြပဝါလေးမှ တန်ဖိုးရှိတာမဟုတ်ဘူး။ လက်နီးစုတ်လေးမှာလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ တန်ဖိုးရှိပြီး အသုံးဝင်ပါတယ်' တဲ့လား။ စကားတတ်လိုက်ပါလားနော်။ သူမကိုယ်သူမ အဘယ်မျှနိမ့်ချပြီး နှိုင်းယှဉ်ပြလိုက်တာပါလဲ။ မေလေးလို ရွှေလင်ပန်းနဲ့အချင်းဆေးလာသူကတော့ ရွှေထုပ်တဲ့မြပဝါလေးလို အသုံးဝင်တန်ဖိုးရှိတယ်ပေါ့။ သူမလို သာမန်ဝန်ထမ်းလေးက မီးဖိုခန်းထဲက လက်နီးစုတ်တဲ့လေ။

“ငါဘာမှားလို့လဲ”

“ဟာ! ခုထိ ကိုယ့်အမှားကို ကိုယ်မမြင်နိုင်သေးဘူးလား။ ကိုကြီးသွားပြောခဲ့လို့ ကျွန်တော် သူ့ကိုဘာစကားမှဆက်ပြောလို့မရတော့ဘူး။ ဘာဆက်လုပ်လို့ရမှာလဲ၊ ပြောပါဦး”

ချေပရန်စကားလုံးက ရှာမရ။ အလုပ်ထုတ်လိုက်ပါလို့ တဖွဖွပြောနေတဲ့ မေလေးရဲ့စကားကို ခေါင်းညိတ်နာခံခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ နီနီညို။ မင်းကိုအလုပ်ထွက်ဖြစ်အောင် တွန်းပို့ပေးလိုက်တဲ့တရားခံက ကိုယ်ဖြစ်နေပါရောလား။

“ကိုကြီးမှာ ပြောစရာစကားမရှိတော့ဘူးလား”

“ရဲထက်... ငါ”

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ကိုကြီးက ဘာဆိုင်လို့ ဝင်စွက်ဖက်ရတာလဲ”

“အန်တီလေးက”

“မာမိက ကျွန်တော့်မာမိပါ။ နီနီကိစ္စကို မာမိသဘောမတူရင် ကျွန်တော်နဲ့မာမိပဲ ရှင်းရမှာပေါ့။ ဒက်ဒီမိစ္စတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဆန္ဒကို မာမိလိုက်လျောပေးခဲ့တာ ကိုကြီးသိရဲ့သားနဲ့”

“နီနီညိုနဲ့မင်းက အလှမ်းကွာလွန်းပါတယ် ညီ။ မီးဆီ

တာ မလောင်ခင်က ကြိုတားရမယ်မှန်း မင်းလည်း..”

“နီကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တယ်”

ဘုရား! ဒီလောက်တားနေတဲ့ကြားက ဒီစကားကိုပြောဖြစ်အောင် ပြောနေသေးတာပါလား။ ဘယ်လိုလဲ ရဲထက်မာန။ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အားလုံးကို မျက်စိစုံမှိတ် ဥပေက္ခာပြုထားတော့မှာလား။ အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာတွေ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာတွေကို ဦးနှောက်ထဲမှာ ထည့်စဉ်းစားထားပါရဲ့လား။

အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးဆိုတဲ့ တင်စားသည့်စကားပုံက ညီတို့လူငယ်တွေမှာ တကယ်ပဲမှန်နေတာပါပဲလား။ အဆင့်အတန်းဆိုတာတွေ ဆွေမျိုးတွေကြား ဝင်ဆုံနိုင်မလားဆိုတဲ့ အဓိကကျတဲ့အရာတွေကို လွယ်လင့်တကူမေ့လိုက်နိုင်တယ်တဲ့လား ညီ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“အန်တီလေး သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူးကွ”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စလို့ ပြောပြီးပြီလေဗျာ။ ကိုကြီးက ကျွန်တော့်အုပ်ထိန်းသူမှမဟုတ်တာ။ နေရာတကာဝင်မပါပါနဲ့ဗျ”

“နီက ငါ့လက်အောက်ကဝန်ထမ်းကွ”

“မှန်တယ်လေ၊ နီနီကျွန်တော့်ကိုဆုံရအောင် ကိုကြီး

ဖန်တီးပေးခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ ကိုကြီးပယောဂ လုံးဝမပါရင် ဘေးမှာပဲနေပါ ကိုကြီးရာ”

“မဟုတ်သေးဘူး ညီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာကြော်ငြာလာရိုက်ဖို့ မင်းကိုငါခွင့်ပြုခဲ့မိတာက စမှားခဲ့တာ။ ငါသာခွင့်မပြုရင် နီနီညှို့နဲ့မင်း ဘယ်လိုမှဆုံစရာမရှိဘူး။ အဲဒါသေချာတယ်”

ရဲထက်မာန် ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်ချလိုက်ပါ၏။ သူ့အစ်ကိုကို တာဝန်ယူတတ်သူဟု အထင်ကြီးခဲ့သမျှ အကုန်မှားနေပြီထင်ပါရဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ရင်ထဲက မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်နေရတဲ့နီကို သဘောမတူဘူးဆိုပြီး ကန့်ကွက်နေရတာပါလိမ့်။

“ဒါက ကိုကြီးဆွေတွေတာကိုးဗျ၊ ဖူးစာဆိုတာ ပါလာရင် ဘယ်လောက်ပဲဝေးနေပါစေ၊ ဘယ်သူမှတားမြစ်လို့မရဘူး။ နီကို ဒီမြို့မှာ မတွေ့ခဲ့ရင်လည်း ရပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းလာတက်တဲ့ကာလမှာ ဆုံတွေ့နိုင်တာပဲ။ ရှေးဘဝကကံကြောင့် ဒီဘဝမှာ ရေစက်ဆုံခဲ့ရတာပါ ကိုကြီး”

“မင်းစကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ရဲထက်”

“ကိုကြီးက နီနဲ့ကျွန်တော့်ကို မတူဘူးမတန်ဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အကြောင်းပြချက်တွေ အများကြီးပါ ညီ”

“ဘာကိုထောက်ပြချင်တာလဲ၊ ဂုဏ်လား၊ ငွေလား ကိုကြီး။ အဆင့်အတန်းဆိုတာတွေ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ဆိုတာတွေ ရဲထက်ဘဝမှာ ထည့်စဉ်းစားစရာမလိုအပ်ပါဘူး။ နီလည်း မုဆိုးမသမီး အမေတစ်ခုသမီးတစ်ခုဘဝ။ ဒီလိုပဲ ရဲထက်မာန်ကလည်း မုဆိုးမသား အမေတစ်ခုသားတစ်ခုဘဝပါပဲ။ ထပ်တူကျတဲ့ လူသားတွေပါ။ ရထားတဲ့ရိုးရိုးဘွဲ့လေးနဲ့ လျှောက်ချင်တဲ့လမ်းကို ဆွေးပြီး လျှောက်နေကြတာ”

“အန်တီလေးက ဖေဖေညီမလေ၊ ဖေဖေဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ ထက်အောက်မှာ”

“အဲဒါ ဒက်ဒီဆုံးမှ ဘာဘာတို့ပြန်လက်သင့်ခံတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ဩ”

“ညီ”

“ဒက်ဒီကို ဘိုးဘိုးတို့လုံးဝသဘောမတူဘူးဆိုပြီး ပစ်ခတ်ခဲ့တဲ့ကာလက ကျွန်တော့်ဘဝတာလျှောက်ပါပဲ။ ဦးဘုန်းမြတ်နီနဲ့ကျွန်တော်က မြေးအငယ်ဆိုတာကို ဒက်ဒီဆုံးပြီးမှ သိခွင့်

ရတာပါ။ ကိုကြီးရား။ ဘိုးဘိုးတို့ဘာတို့ဝတ်ကို ကျွန်တော်လိုလဲ
က ငဲ့ကွက်ရမှာလား။ ပြောပါဦး။

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ရင်ထဲမှာ စူးခနဲအောင့်သွားရ
၏။ ပထမအကြိမ်တုန်းကတော့ 'နီကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တယ်
ဆိုတဲ့ညို့ရဲ့စကားကြောင့်ပါပဲ။ ဘယ်လိုလဲ။ ကိုယ့်ခြေထောက်
ကိုယ်ရပ်ခဲ့ပြီး မာနကြီးသည့်ညီက သူ့ထက်ပိုပြီး စိတ်ဓာတ်
ခိုင်မုန်း သူ့အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

ညီကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို သူဝင်စွက်မိနေပြီလေ
ဒါပေမဲ့ ညီရယ်၊ ကိုကြီးရဲ့ရင်ထဲက သံယောဇဉ်ကိုတော့ အ
အမှတ်ပြုသင့်ပါတယ်။ ညီအစ်ကိုဆိုတဲ့စည်းတစ်ခုကို နည်းနည်း
လေးတော့ သူ့ကျူးလွန်ပေမယ့် စေတနာကိုတော့ ထည့်တွက်
သင့်တာပေါ့။

“ဒါကတော့ ညီဒက်ဒီက ငယ်စဉ်ကတည်းက မျက်
မှားတဲ့လူဖြစ်နေတာမို့ပါ ညီ”

“မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာမိနဲ့လက်ထပ်ပြီးကတည်း
သူသေတဲ့အထိ မာမိအပေါ် သစ္စာရှိစွာနဲ့ပေါင်းသင်းသွားခဲ့တာ
သာကေပါ။ ခြေရှုပ်တတ်တဲ့လူကို တစ်သက်လုံးဒီလိုနေသွား
လူလို့ တရားသေ မသတ်မှတ်သင့်ပါဘူး ကိုကြီး”

ဘယ်ကိုရောက်ကုန်ပြီလဲ။ နီနီညို့ကိစ္စကနေ ဦးထက်
မြတ်ဆီ ခေါင်းစဉ်လွဲကုန်ပြီလား။ အဖေခွဲတူသည့်ညီက မိန်း
ကလေးတွေအများကြီးနှင့် 'မျက်နှာများတဲ့မောင်'ဖြစ်နေမှန်းလည်း
သူ့အသိဆုံးပါလေ။

“ကျွန်တော့်ကို နီနီသဘောမတူဘူးလို့ သွားပြောရ
လောက်အောင် ကိုကြီးမှာ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေပြစရာ ရှိရဲ့လား”

“ကိုယ်က”

“ကိုကြီးနဲ့ စပယ်ကိစ္စတုန်းကရော ကျွန်တော်က ကြား
ထဲကနေ ကန့်ကွက်ခဲ့မိသလား”

“ဒါကတော့”

“ကိုကြီးရဲ့နလုံးသားရေးရာကိစ္စကို ကျွန်တော် ဘာတစ်
ခုမှ ဝင်မရှုပ်ခဲ့တာ ကိုကြီးအသိပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကိစ္စကို
လည်း ကိုကြီးလိုက်မရှုပ်ပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ညီ”

“ကျွတ်! ကိုကြီးကလည်းဗျား ဒီလောက်ပြောနေတာကို
တောင်မှ ဘယ်လိုမှနားမဝင်ပါလား”

“မေလေးနဲ့ နီနီညို့က ဘယ်လိုမှမသက်ဆိုင်ဘူး ညီ။
မေလေးက ကိုယ်တို့နဲ့တူညီတဲ့ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့သူပါ”

ခက်လိုက်တာနော်။ ဒီလောက်မီးမောင်းထိုးပြနေတာ
တောင်မှ နေရာကိုဖြန့်ကျက်မကြည့်ဘဲ မျက်စိမှိတ်ငြင်းနေသည့်
ကလေးလိုပါပဲလား။ အတော့်ကိုခေါင်းမာတဲ့လူကြီးပါလားနော်။

“လူဆိုတာ ခြေနှစ်ဖက်လက်နှစ်ဖက် ကိုယ်တစ်ခု ခေါင်း
တစ်ခုပါပဲ။ ဒါထက်ပိုတဲ့လူဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ်ပေါ်မှာတင်
ထားတဲ့အဝတ်အစားတွေ တန်ဖိုးကြီးတဲ့သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကပဲ
ကွာခြားတာပါ။ အသက်နဲ့ညှဉ်းခွဲသွားရင် မြေကြီးမြှုပ်မီးသဖြိုဟ်
ပြာမှုန့်က အတူတူဖြစ်သွားမှာအမှန်ပဲ”

“ငါဘယ်လိုမှနားချလို့မရတော့ဘူးလား ရဲထက်မာန်”

“ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးကြရစမြဲပါ ကိုကြီးရော။ အဲဒီလို
ပြောကြစတမ်းဆိုရင် ကိုကြီးနဲ့စပယ်ကို ကျွန်တော်သဘောမတူ
ဘူးလို့ပြောမိရင် စံပယ်ကို ကိုကြီးဖြတ်နိုင်လား... ပြော”

“ဘာ!”

မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။ သူ့အလှည့်ကိုယ်
အလှည့်ဆိုတာ အမြဲတစေရှိတာပဲမဟုတ်ပါလား။ သူ့ချစ်သူကို
ကျ မဖြတ်နိုင်ဘဲနဲ့များ ညီရဲ့ချစ်သူကို ဝေးဝေးနေဖို့ ပြောရတယ်
လို့။

“ဒီစကားမျိုး ဘာလို့ပြောရတာလဲ”

“ကိုယ်သွင်းစာနာတတ်စေချင်လို့ပါ”

“မေလေးကို... မေလေးကိုများ မင်းချစ်နေလို့လား”

သူ တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်မိပါ၏။ အလုပ်အတူတူ
တွဲလုပ်ပြီး လက်ပွန်းတတီးရှိခဲ့ပါလျက် သူ့ကိုခပ်ခွဲခွဲနာမည်ခေါ်
လျက် အနားနားကပ်ကာ ခပ်ညညဖြင့် စကားပြောလျက် (ကို
ကြီးနှင့်မကြိုက်ခင်)သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားသလိုဖြင့် ‘မာန်သဘောလေ’
ဆိုသည့်မေ့ပယ်ဖြူကိုမှ သူ့ကိုကြိုက်နေသလားဆိုသည့်မေးခွန်း
က ဟာသဖြစ်နေချေပြီ။

အံ့ပါ့ကိုကြီးရော။ ကျွန်တော်သာ ကြိုက်နေရင် ကိုကြီး
နဲ့မဆုံခင်ကတည်းက Jasmine နဲ့ရဲထက်မာန်က ငြိနေမှာအမှန်
ပါလေ။ ဘယ်ကနေဘယ်လိုမျိုး ဒီအတွေးကိုမှ ကိုကြီးတွေးမိ
လိုက်တာပါလိမ့်နော်။

“ရယ်မနေနဲ့ကွ၊ ငါအတည်မေးနေတာ”

“အကယ်၍ ကြိုက်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ဘာကွ!”

“အကယ်၍လို့ ကျွန်တော် စကားခံထားပြီးသားနော်
ကိုကြီး။ သိပ်လန့်မသွားပါနဲ့ဗျ”

မျက်နှာကြီးနီရဲကာ ငြိမ်သက်သွားပုံက Heart ထိသွား

သလိုနယ်ပါ။ အမှန်တော့ နို့ကိုစမြင်ခါစက သူဒီလောက်တုန်
တုန်လှုပ်လှုပ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့တာမျိုးမရှိ။ မကြည်သလို မျက်စောင်းဝင့်
ကြည့်လိုက်တဲ့ကောင်မလေးကို ချစ်စနိုးနောက်ချင်စိတ်နဲ့သာ ခေါ်
ဖြစ်ခဲ့တာပင်။ ပြီးမှ တစ်စတစ်စဖြင့် ဖြူစင်ရိုးသားလွန်းသည့်မိန်း
ကလေးကို စွဲလန်းမိခဲ့တာလေ။

“ညီ”

“ဗျာ”

“စပယ်ကို မင်းတကယ်ချစ်ရင် ကိုယ် နောက်ဆုတ်ပေး
ပါမယ်”

ဟိုက်ရှားဟား! ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ပါပဲ။ ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ပြီးသား
မိန်းကလေးကို ညီဖြစ်သူရဲ့လက်ထဲသို့ ထည့်ဝံ့တဲ့အထိ ကိုကြီး
ရှူးလိမ့်မည်ဟု သူမှထင်မထားတာလေ။ ကြည့်စမ်း! နီနဲ့အထေး
ဆုံးကို တွန်းပို့နိုင်ဖို့အတွက် နှလုံးသားကိုတောင် ရင်းနှီးနိုင်သတဲ့
လား။ ကျွန်တော်လေးစားရတော့မှာလား ကိုကြီးဘုန်းမြတ်သိမ်း။

“လွယ်လွယ်မပြောနဲ့နော်၊ ကိုကြီးတို့က စေ့စပ်ထားပြီး
သားဆိုတာ မမေ့နဲ့ညီ”

“အဲဒါ တရားဝင်မှမဟုတ်သေးတာဘဲ”

“ကိုကြီး”

“ဟင်! ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့နီ ဝေးမှဖြစ်မှာလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်ပြန်မေးမယ်နော်၊ ခုန ကိုကြီး ကျွန်တော့်
ကိုပြောတာနဲ့ နည်းနည်းပဲလွဲတဲ့မေးခွန်းမျိုးပါ။ စိတ်မဆိုးကြေး”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော့်နီကိုများ ကိုကြီးစိတ်ဝင်စားနေသလားလို့
ပါ”

“ဘာ!”

“မဟုတ်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ အဓိကက နီအလုပ်က
ထွက်သွားတာကို ကိုကြီးကြောင့်မို့ ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ပြန်ခေါ်ဖို့
တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာပါ။ ကျွန်တော်သွားမယ်”

တရှူးရှူးဒေါသဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်ကိုကြီးကို ထားရစ်
ကာ သူ ရုံးခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့၏။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေတာ
အမှန်ပဲ နီ။ နီမှမရှင်းပေးရင် ကိုယ့်ရင်ထဲကအရှုပ်တွေကတော့
မပျောက်နိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၂၁)

ကားကို အိမ်မည်းလေးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ် နေဆဲပါ။ 'ကျွန်တော့်နီကိုများ ကျိကြီးစိတ်ဝင်စားနေသလား' တဲ့။ သူခေါင်းနားပန်ကြီးသွားစေတဲ့မေးခွန်းကိုမှ မန်တီးရတယ်လို့။ 'စပယ်ကိုများ ကြိုက်နေသလား' ဆိုတဲ့မေးခွန်းကို သူမေးမိတုန်း ကဖြင့် ဤမျှတုန်လှုပ်ခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

“ဪ! ဘယ်သူများလဲလို့ သားမောင်ဘုန်းကိုး။ လာ လေကွယ်”

ဝရံတာမှာချိတ်ထားသည့် သစ်ခွအိုးလေးတွေကို ရေ ပန်းကရားလေးဖြင့် ရေလောင်းနေရင်း ခြံမှာရပ်နေသည့်သူ့ထံ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အန်တီညိုက မြင်သွားလေ၏။ ဒုက္ခပဲ။ လေတစ်လုံးမိုးတစ်လုံး
ဖြင့် ညီဖြစ်သူနှင့်ဝေးဝေးနေရန် သမီးဖြစ်သူကိုလာပြောခဲ့တာမို့
အန်တီသာသိရင်ဆိုပြီး သူမျက်နှာပူနေပြီလေ။

“နီနီညိုရှိပါသလား အန်တီ”

“သမီးတော့မရှိတူး သားရဲ့ နည်းနည်းကြာရင်တော့
ပြန်ရောက်မှာပါ”

“ဘယ်ကိုသွားတာပါလဲ အန်တီ”

“အိမ်ပေါ်တက်လာပါ သားရယ်၊ လမ်းမပေါ်မှာ မတ်
တပ်ရပ်နေရတယ်လို့”

အတင်းကြီးခေါ်နေပြီမို့ သံဇကာတံခါးလေးကို သူက
ဂလန်ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ရပါ၏။ အပြင်သွားတာတဲ့။ ဘယ်ကိုမျှား
သွားတာပါလိမ့်။ အုတ်ခဲခင်းထားသည့်လမ်းလေးကိုနင်းလျှောက်
ခဲ့ပြီး သစ်သားလှေကားသုံးထစ်ကို တက်ခဲ့စဉ် လက်ဝါးတွေမှာ
ရွေးစီးတွေ ထွက်နေချေပြီ။

“ထိုင်ပါ သား၊ စောစောစီးစီးဘယ်လိုရောက်လာတာ
လဲ”

“အန်တီသမီးနဲ့တွေ့ချင်လို့ တမင်လာခဲ့ရတာပါအန်တီ”

“ဪ”

အာမေဇိုတ်သံ ထွက်လာသော်ငြား တကယ်အံ့သြတာ
မဟုတ်မှန်း သိသာနေပါ၏။ ဘယ်လိုလဲ နီနီညို။ မင်းရဲ့မိခင်ကို
ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်အကုန်ဖွင့်ပြော ရင်ဖွင့်တတ်တဲ့သမီးပါပဲလား။

“ဘာပြောစရာရှိနေသေးလို့လဲ သား၊ တကယ်လို့ သမီး
ပြန်လာတာကို စောင့်ရမှာကြာနေရင် သမီးကိုယ်စား အန်တီကို
ပြောခဲ့လို့ရပါတယ်”

‘ဘာပြောစရာ ရှိနေသေးလို့လဲ’တဲ့။ မေးခွန်းထဲမှာ ပါ
သည့်စကားလုံးရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ပြည့်စုံနေပြီလေ။ သမီးဖြစ်တဲ့သူ
ကို မကူမတန်သလိုအဆင့်မျိုးနဲ့ သူဆက်ဆံခဲ့မိတာကို အန်တီ
အကုန်သိနေတာ သေချာနေပြီလေ။

“ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ပြီးပြောမှ ဖြစ်မှာပါ အန်တီ”

“ရပါတယ်၊ စောင့်ချင်လည်းစောင့်ပါကွယ်”

“ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလား
ခင်ဗျာ”

“အို! မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ အန်တီတို့ နယ်သူနယ်သားတွေ
က ဧည့်သည်တွေကိုမျှော်ပြီး လက်သင့်ခံတဲ့လူသားတွေပါ သား
ရယ်။ ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး အိမ်ရှင်ရဲ့တာဝန်မှန်
သမျှ ကျေပွန်တတ်ကြတာမျိုးပါ”

ရင်ထဲအောင့်သက်သွားရပါ၏။ ‘ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး တဲ့။ သူကတော့ ဒီအိမ်ကိုကောင်းသောလာခြင်းနဲ့မဟုတ်တဲ့ညှင် သည်လူဆိုးပဲမဟုတ်ပါလား။ မျက်နှာပူနေရတာမို့ အန်တီမျက် နှာကို သူမကြည့်ရဲသလိုဖြစ်ပြီး Polish တင်ထားသည့် ဆက်သ် စားပွဲမျက်နှာပြင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

“အပူအအေး ဘာများသုံးဆောင်ချင်ပါသလဲကွယ်”

“နေပါစေ အန်တီ”

“တစ်ခုခုများ ဖြစ်လာသလား”

“ခင်ဗျာ”

“ဪ! မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

“ဟို... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအန်တီ”

စကားသံတိတ်သွားရပါ၏။ စကားပြောနည်းသူမို့ ပိုနှုတ်ဆိတ်နေသလို အန်တီကသာ စကားရှာပြီး ပြောနေတာ လေ။ ဧည့်သည်ကို ရင်ထဲကမပါဘဲ စကားပြောနေတာမျိုးသေ မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလား သား”

“ဗျာ! ဘာကိုပြောတာပါလဲ အန်တီ”

“သမီးကို သားရဲ့ညီလေးနဲ့မပတ်သက်ဖို့ လာပြောတာ”

တာ အန်တီကို သမီးပြန်ပြောပြလို့ သိထားပါတယ်”

သူ့မျက်နှာ ရဲရဲနဲ့ဖြစ်သွားရပါ၏။ ပွင့်လင်းလိုက်တာနော်၊ ညီရဲ့စိတ်နဲ့တူနေပါရောလား။ ညီဆိုရင်လည်း မကျေနပ်ရင် မျက် နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး အဲဒီလူကို ပြတ်ပြတ်သားသားပြောချလိုက် တဲ့အကျင့်ရှိနေတာလေ။ သူကတော့ တစ်ဖက်သားကို အားနာ မျက်နှာပူကာ ဘာတစ်ခွန်းမှပြောမထွက်ခဲ့။ ညီကိစ္စတစ်ခုတည်း ကိုသာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြောမိခဲ့တာပါလိမ့်နော်။

“ကျွန်တော်က...”

ဘာဆက်ပြောမှန်းမသိဘဲ စကားက ရင်သွားရလေ၏။ အန်တီက သူပြောမထွက်မှန်း သိသွားတာမို့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် လေ၏။

“ညီလေးအပေါ်မှာထားတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာ ကို အန်တီနားလည်ပါတယ်သား။ သားအရင်ဆုံး မပြောဖြစ်သေး ရင်လည်း အန်တီက သမီးကိုဆုံးမမှာပါ။ အန်တီသမီးလေးက ငယ်ငယ်ကတည်းက ခိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ စွာနေလာတဲ့ကလေးပါ။ သူ့အနေအထိုင်မတတ်ရင် သူ့ကိုဆုံးမ နိုင်တဲ့အမေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါတယ်ကွယ်။ သမီးမှာ ပြော စရာဆိုလို့ ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းပြောချလေ့ရှိတဲ့စရိုက်လေးပဲ ရှိတာ

ပါ။ တစ်ဖက်သားကို အားမနာတမ်းပြောတတ်လို့ အန်တီအမြဲ သတိပေးနေရတာလေ”

“...”

“သားတို့တက်က အခြေအနေကို အရင်သိရတာမို့ သား ကို အန်တီကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်ဘယ်တော့မှ သားရဲ့ညီ လေးနဲ့ အန်တီသမီး မျက်နှာမဆုံစေရဘူးလို့ သမီးက အန်တီ ကို ကတိပေးထားတာပါ။ အိမ်ကို... အိမ်ကို မောင်ရဲထက်လာ ရင်လည်း မနှင်ရက်ပေမယ့် သားဆန္ဒအတိုင်း အန်တီပြန်ခိုင်းမှာ ပါကွယ်။ စိတ်ချပါ။ အဲဒီအတွက်တော့ သားစိတ်ပူစရာမလိုတော့ ပါဘူးလို့ အန်တီပြောပါရစေ”

ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသလို မျက်ရည်တွေပါ ဝိုင်း သွားရပါတယ်။

အမေနဲ့သမီး တူကိုတူလွန်းလိုက်တာနော်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကို နှိမ်နှိမ်ချချလေးနဲ့ စကားပြောတတ်တာကိုး။ ရဲထက်ကို မနှင် ရက်ပေမယ့် သူ့ဆန္ဒအရ ပြန်ခိုင်းလိုက်မယ်တဲ့လေ။ ပြောတော့ ဖြင့် ရန်ကုန်သူရန်ကုန်သားတွေက စကားပိုတတ်တာဆို။ အခု တော့ မော်လမြိုင်သူရဲ့ စကားလုံးဝဲဝဲလေးတွေအောက်မှာ ပြာ ပြားဝပ် ခံနေရပါရောလား။

“ကျွန်တော်လာတာ အဲဒီလိုပြောဖို့မဟုတ်ရပါဘူး အန် တီ”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲကွယ်”

“နီနီညို့ကို အလုပ်ပြန်ဆင်းဖို့ လာပြောတာပါ”

အပြုံးက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပါလေ။ ကျွန်တော့်ကို အရှူးလို့များ မြင်နေပါသလားအန်တီ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ထင် ရာလျှောက်လုပ်တတ်တဲ့ အရှူးတစ်ယောက်နဲ့ ခြားမယ့်ခြားတော့ တာလေ။

“အန်တီသမီးက စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့လူပါ မောင်ဘုန်း။ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် လွယ်လွယ်နဲ့ပြန်ဖျက်လေ့မရှိပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး အန်တီ”

“သားစိတ်ထဲ အားနာပြီး အခုလိုလာပြောတာမှန်း အန် တီသိပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ကျောပေးပြီးရင် ပြန်လှည့် ကြည့်ရိုးထုံးစံမရှိတဲ့သူဖြစ်နေတော့ ခက်တယ်ကွယ်”

“အန်တီ... သူ့”

“ဒီနေ့ခေါ်ထားတဲ့ဟိုတယ်မှာ Interview သွားဖြေနေ ပါပြီ မောင်ဘုန်း။ ရမရကတော့ သူ့ကံပဲပေါ့”

“ဗျာ! ဘယ်... ဘယ် Hotel မှာလဲ”

“သူ Form တင်ထားတဲ့ အတ္ထရပ်ဟိုတယ်မှာပါ။ အခု လောက်ဆို”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

ကဲ! ရိုင်းတယ်ထင်လည်း ထင်စေတော့။ အန်တီပြော နေတဲ့စကားကိုဖြတ်ပြောပြီး သူထရပ်လိုက်ပါလေ၏။ အိမ်လေး ပေါ်မှ သူခပ်သွက်သွက်ဆင်းကာ ကားပေါ်တက်မောင်းခဲ့သည်။ ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်မလေး သူ့ဟိုတယ်မှာ Resign ထွက်တဲ့ Form မှာ သူတံဆိပ်မနှိပ်ရသေးဘဲ ဟိုဘက် Hotel မှာ Interview သွားပြောရတယ်လို့။

ခြေရောလက်ပါ သွက်လိုက်တာပါလား နီနီညို။

သက်ပြင်းကိုကွဲတိုက်ကာ ပြစ်ပြင်ကို မျက်နှာမူဆောက် ကားသည် ကမ်းနားဘေးလမ်းရှိ အတ္ထရပ်ဟိုတယ်ဝင်းထဲသို့ ကား ကို သူမောင်းဝင်လိုက်ပါ၏။ Hall ခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေကောင်းခဲ့

ကားကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်တာဟိုတယ် ဝန်ထမ်းလေးက ကားရွှေ့ပေးရန် သူ့နားကိုရောက်လာလေ၏။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ”

“ခဏလေးပဲ ရပ်တာပါညီ။ ကိုယ်အခုပဲပြန်ထွက်မှာမို့ မကြာပါဘူး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

အပေါက်ဝတည့်တည့်မှာမရပ်ဘဲ ရှေ့နည်းနည်းတိုးကာ ဘေးကပ်ရပ်လိုက်တာမို့ အဆင်ပြေသွားပါ၏။ Hotel ထဲဝင်ကာ မျက်လုံးကို မနားတမ်းအလုပ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

“မင်္ဂလာပါရှင်၊ အတ္ထရပ်ဟိုတယ်က ကြိုဆိုပါတယ်ရှင်”

“ဟိုလေ၊ Interview ဖြေတဲ့သူတွေ ဘယ်မှာရှိသလဲ”

“ရှင်”

“ဟိုထောင့်ချိုးကွေ့နားက မန်နေဂျာနဲ့ခန်းရှေ့မှာပါရှင်”

“ကျေးဇူး”

သူမေးတဲ့ Reception မှမိန်းကလေးက အံ့သြနေတာ မို့ ဘေးမှဝန်ထမ်းကောင်မလေးက ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။ ညွှန် ပြလိုက်သည့်နေရာသို့ သူခပ်မြန်မြန်လျှောက်လာတော့ ခုံတန်း မှာ လူငါးယောက်ခန့်သာ ကျန်တော့လေသည်။

“ဟော!”

မျက်စိစုံမှိတ်ကာ File ကိုပိုက်ထားပြီး နှုတ်ဖျားမှ တဖွ ခုခွတ်နေသည့်(ဘုရားစာရွတ်ဖတ်နေသည့်)အပြာနုရောင်ကောင် မလေးက အုပ်စုထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားလေး ထိုင်နေတာပါလေ။ နေ့တည့်တည့်မှ သူရပ်လိုက်သည်အထိ သူမက လုံးဝမသိသေး

ပါချေ။

“နီနီညို”

“ရှင်! လာပါပြီရှင်... ဟင်”

ကမန်းကတမ်း ထရပ်လိုက်စဉ် သူ့ကိုဘွားခနဲမြင်သွားတာမို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေ၏။ သူ့ခေါ်လိုက်တာကို ရုံးခန်းထဲက Interview ဖြေရန် နာမည်ခေါ်တာလို့ ထင်နေတာကြီး။

“အစ်ကို... အစ်ကိုကြီး၊ အဲ!... ဦးဘုန်းမြတ်သိဂီ”

“လာ... ပြန်ကြမယ်”

“ရှင်!”

“ပြန်မယ်လို့ပြောနေတယ်လေ၊ နားမလည်ဘူးလား”

“ဟို... ဟို... နို့ Interview”

“ဖြေစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့် Hotel မှာ ထွက်စာတင်ရင် သုံးလကြိုတင်မှ နှုတ်ထွက်လို့ရမှန်း မင်းမသိဘူးလား”

“ဟင်... ဟို... ဟို”

“စာမှပြောမနေနဲ့၊ သွားကြမယ်... လာ”

“မနီနီညိုရှိပါသလား”

နှစ်ယောက်သား မတ်တပ်ရပ်ပြီးပြောနေစဉ် အထဲ

ဝန်ထမ်းကောင်လေး ထွက်ခေါ်ပြီးမှ သူမခြေလှမ်းပြင်လိုက်မိစဉ် သူ့က သူမလက်ဖျားကိုဆုပ်ကိုင်လျက် ဆွဲခေါ်လိုက်လေ၏။

“နီနီညို၊ အလုပ်မလျှောက်တော့ပါဘူး။ ပြန်သွားပါပြီ”

“အစ်ကိုကြီး”

ရုန်းပင်မရုန်းနိုင်တော့ဘဲ သူ့ဆွဲခေါ်ရာဆီ သူမအပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာခဲ့တော့၏။ လူတွေ မည်သို့မည်ပုံထင်ကြလေမည်မသိ။ လက်ဖျားဆီမှ နွေးထွေးမှုက နှလုံးသားထိတိုင် နွေးမြဲသွားတာကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ သိနေပြီလေ။

ပြဿနာပဲ ဘုန်းမြတ်သိဂီ။

အခန်း (၂၂)

“နင့်ကို ဘယ်လိုချောခေါ်ခဲ့တာလဲ”

“ပြောချင်ပါဘူး”

နောင်နောင်က ပြုံးစိစိဖြင့် နို့နားကိုကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး စနေတာမို့ မျက်စောင်းခဲလိုက်ပါ၏။ ဒီသတင်းမပျံ့ဘဲ ရှိပါ့မလား။ သူ့ကို ဒီ Hotel က GM မှန်းဟစ်ဦးသိရုံနဲ့ တစ်မြို့လုံး သတင်း ပျံ့ကုန်ပြီလေ။ ဟွန်း! . . . ပြောကိုမပြောချင်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့က သူ့ဆုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့လက်ဖျားရဲ့အထိအတွေ့ကြောင့် နီ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။

‘မနက်ဖြန် အလုပ်ပြန်ဆင်းရမယ်’ဟူသည့် အမိန့်ဆန် ဆန်အပြောကိုလည်း ခေါင်းညိတ်ရုံအပြင် ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့။

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်လိုက်တာလို့ ပြန်ပြောချင်သည့်စကားလုံးကို ဘာ
တစ်ခွန်းမှမပြောနိုင်ဘဲ မျိုချခဲ့တာလဲ နီပါလေ။ ဘယ်လိုကြီးလဲ၊
နီကိုမတူမတန်သလို အစ်ကိုနဲ့ဝေးအောင်ပြောခဲ့သည့်သူ့ကို နီ
စိတ်ဆိုးနေတာပဲ။ ဘာကြောင့်များ သူတစ်ခွန်းပြောလိုက်တာနဲ့
ဒီခေါင်းက ဖျတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်မိတာပါလိမ့်နော်။

ရှက်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ကိုယ်နဲ့အဆင့်အတန်းကွာသည့်
သူ့ကို နီမော့ကြည့်နေရမှန်းသိနေပေမယ့် ဘာကြောင့်များ ခါးခါး
သီးသီးပြန်မပြောခဲ့တာပါလိမ့်နော်။ လူပြောစရာတွေဖြစ်နေချေပြီ။

“မနီ”

“ဘာလဲ”

“သင်တန်းသွားတက်ရင် ဟိုဒါရိုက်တာရဲ့ကားနဲ့ အတူ
သွားမှာဆို”

“ဟယ်! ပေါက်ကရံ ဒီသတင်း ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ အားလုံးပြောနေကြတာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး သင်းသင်းရယ်၊ နီတို့မှန်လုံကားနဲ့ပဲ သွား
ကြမှာပါ”

“မိနီ”

“ပြော”

“နင် အကြီးလား အငယ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“နင်တွဲမယ့်လူက GM လား၊ ဒါရိုက်တာလားလို့ မေး
နေတာလေကွာ”

“ဟာ! နင့်စကားကြီးက ဘာလဲနောင်ရာ။ သူများတွေ
ပြောနေရတဲ့ကြားထဲ နင်က တစ်မှောင့်”

“တစ်ယောက်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား”

“အိပ်မက်ထဲတောင် ယောင်မက်ခွင့်မရှိတူ၊ ဝေးလေစွ”

“နီနီညို၊ GM ခေါ်နေတယ်တဲ့”

“ကဲ!”

‘ငါမပြောဘူးလား’ဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် နောင်နောင်
က မေးဆတ်ပြလိုက်တာမို့ ပခုံးနှစ်ဖက်အသာတွန့်ပြလိုက်ရလေ
၏။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ထမင်းစားတာလည်း ပြီးခါနီးပြီကိုး။

“နီနီညို”

“လာပြီဗျို့... လာပြီ”

သောက်ရေဖန်ခွက်ကို အမြန်မော့ချလိုက်မိတာမို့ ရေ
သီးသွားပါ၏။ တဟုတ်ဟုတ်ချောင်းဆိုးကာ အမြန်ထရပ်လိုက်
ပြီး Hotel ထဲ အမြန်ပြေးဝင်လိုက်ရပါသည်။

အမယ်လေးနော်! လူကို အလုပ်ပြန်ဝင်ခိုင်းပြီး အသား
ကုန်ခိုင်းစားတော့မယ့်ပုံစံမျိုးပါပဲလား။

တင်းထား နီနီညိုရေ၊ တင်းထား။ ကိုစည်သူသာ ပြန်
ရောက်ရင် ဦးဘုန်းမြတ်သီဂီလည်း Go! ပါပဲ။ အစ်ကိုရဲထက်
မှာန်က ခဏတာလာလည်တာမို့ တာ့တာပါပဲလေ။ ဒီညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်သာ ဌာနေကိုပြန်သွားခဲ့ရင် နီနီကောလဟလသတင်း
လည်း ရေထဲမြှက်မယ့်ခဲလုံးလို ပလုံခနဲမြုပ်ပြီး ပျောက်သွားတော့
မှာပါ။

“ဘယ်မှာလဲ”

“ရုံးခန်းထဲမှာပေါ့”

အပြုံးညွှန်လိုက်တာမို့ GM ရုံးခန်းတံခါးကို နှစ်ချက်ဆင့်
ခေါက်လိုက်ပါတယ်။ အထဲမှ ‘ဝင်ခဲ့ပါ’ ဟူသည့်ခွင့်ပြုချက်မရတာမို့
နားစွင့်လိုက်ရပါသည်။ ဘာသံမှမကြားရပါလား။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

စိတ်ထဲထင့်သွားရတာမို့ Door lock ကိုလှည့်ဖွင့်ကာ
အတွင်းသို့ ခေါင်းထိုးကာ ချောင်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဘယ်သူမှ
လည်းမရှိပါလား။ အပြင်မှာရှိတာပဲထင်ပါရဲ့။ တံခါးကိုပြန်ပိတ်
ရန် ခါးကိုပြန်မတ်လိုက်စဉ် ရုံးခန်းထဲမှညည်းသံသံသံ ကြားလို့

ရပါသည်။

“အင်း... ”

အလို! ဘုရားရေ! အစ်ကိုကြီးတော့... အစ်ကိုကြီး
တော့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်ပါရဲ့။ အခန်းထဲပြေးဝင်ကာ စားပွဲနားကို
သွားတော့ ဆုံလည်ခုံဘေးမှာ ပုံခနဲလဲကျနေသည့်သူ့ကို လူးလို့မ့်
ရင်းဖြင့် မြင်လိုက်ရပါလေ၏။

“ဘုရား! ကယ်ပါ၊ အစ်ကို... အစ်ကိုကြီး၊ သတိရလား
ဟင်။ အစ်ကိုကြီး”

“အင်း... နီ”

မျက်လုံးဖွင့်ကာကြည့်ပေမယ့် ရီဝေဝေအကြည့်မို့ သူ
အသက်ရှူကျပ်နေမှန်း နီသိလိုက်ပါတယ်။ လူပြေးခေါ်ရန် ရွယ်လိုက်
စဉ် သူ့က နီလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထားလိုက်လေ၏။
အလိုလေး! လက်တွေလည်း အေးစက်နေတာပါပဲလား။ မျက်နှာ
တစ်ခုလုံးလည်း ချွေးစေးတွေ ပျံနေတာလေ။

“နီ... နီ”

“နီ ဆရာဝန်ခေါ်မှဖြစ်မှာအစ်ကိုကြီးရဲ့။ အားတင်းထား
နော်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သိလား။ နီရိုနေတယ်နော် အစ်ကိုကြီး”
ဝေဒနာခံစားနေရသည့်လူက မည်သို့နေမည်မသိ၊ ဘေး

က အားပေးနေသည့်နီက ရင်ထဲမှဝင်းကျပ်လာကာ မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကနေချေပြီး၊ ဇူးထောက်အနေအထားဖြင့် သူ့ကို ခပ်မတ်မတ်အနေအထားဖြင့် ထိန်းကိုင်လိုက်ပြီး Intercom ခလုတ်ကို လှမ်းနှိပ်လိုက်ပါ၏။

“အမိန့်ရှိပါရှင်”

“အပြုံး... အပြုံးရေ၊ ဆရာဝန်ကိုအမြန်ခေါ်ပေးပါ။ GM အသက်ရှူကျပ်နေလို့၊ အရေးပေါ်”

“ရှင်! ဟုတ်... ဟုတ်... မနီ၊ ခဏလေး”

ခဏလေးဟူသည့်အချိန်အတိုင်းအတာက ကမ္ဘာတစ်ပတ်လည်သမျှ ကြာနေပါရောလား။ သူ့ကိုလှုပ်ကာ တဖွဖွခေါ်နေရင်း ရှိုက်သံဖြင့် ဗလုံးဗထွေးမျက်ရည်ကျနေသည့်နီရယ်လေး

“လာပြီ... လာပြီ”

ဆရာဝန်ရော အကူတွေပါ ရောက်လာကာ စမ်းသပ်တော့ နီက ဖယ်ပေးလိုက်ရပါ၏။ နီ Uniform အင်္ကျီက လက်ဖျားကို ဆွဲဆုပ်ထားသည့်သူ့ကြောင့် နီ ရုန်း၍မရ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲနော်။

“ဆေးရုံကိုပို့ရအောင်၊ နီနီညှိုနော်၊ လိုက်ခဲ့ချေ”

“ဟုတ်”

ဒေါက်တာဖီဝေါက နီကိုခေါ်လိုက်တာမို့ သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို နီကိုင်ထားရင်း လိုက်ခဲ့ရတော့၏။ ဆေးရုံကားရောက်မလာခင်မှာ သူ့သက်သာအောင် အတတ်နိုင်ဆုံးပြုစုပေးထားတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ အစ်ကိုက ဘယ်ရောက်နေလဲ။ အရေးကြီးတဲ့ အချိန်မှာမှ ပျောက်နေရတယ်လို့။

Ambulance (လူနာတင်ကား)ရောက်လာတော့ နီနှင့် အတူ လေးလေးပါ သူနှင့်လိုက်လာခဲ့ပါ၏။ Oxygen ပေးထားသည်မို့ ခါးပတ်ကြိုးပတ်စဉ် သူ့လက်က ရမ်းလိုက်တာမို့ နီက သူ့လက်ဝါးကိုဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရလေသည်။ တကယ်ဆို ဒီနေရာမှာ မမေ့မိပယ် ရှိရမှာပေါ့နော်။

Hotel က ဆရာဝန်ပင် ဦးဆောင်ပြီး ဆေးရုံအရေးပေါ်ခန်းထဲ ဝင်သွားကြလေ၏။ ဆေးကုခန်းအပြင်ရှိခဲ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှိုက်လိုက်မိတော့သည်။ ရင်ထဲမှာ မီးတောက်ကြီးမျှီချထားရသလို ပူလောင်လိုက်တာနော်။ ဘုရားသိကြား‘မ’လို့ အစ်ကိုကြီးအသက်အန္တရာယ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။

“ဟဲ့! ငိုမနေနဲ့လေ၊ ညည်းငိုနေတာနဲ့ ငါဘာလုပ်ရမလဲ မသိတော့ဘူး”

“အစ်ကိုကိုခေါ်လေ လေးလေးရဲ့၊ Rhone ဆက်ပါ”

“အစ်ကို”

“ဪ... လေးလေးအချစ်တော်ကိုတောင် မသိတော့ဘူးလား။ ကိုရဲထက်မာန်ကိုပြောတာလေ”

“အေးအေး... ဟုတ်သားပဲ”

လေးလေးက အိတ်ကပ်ထဲမှ Phone ကိုနှိုက်ယူကာ Phone ခေါ်နေလေ၏။ နီကတော့ ရသမျှဘုရားစာဘာရားဂါထာတွေကို အကုန်လုံးရွတ်ကာ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ရွတ်သမျှ ဘုရားစာတွေကလည်း အစီအစဉ်မကျ ကမောက်ကမဖြစ်နေပါရောလား။

တစ်အောင်အကြာမှာ အူယားဟေးယားဖြင့် အပြေးအလွှားရောက်လာရသူက အစ်ကိုရယ်လေ။

“နီ”

“အစ်ကို... အစ်ကို”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူးနီ... နီ ရောက်သွားတော့ အစ်ကို... အစ်ကိုကြီးက စားပွဲခုံနောက်မှာ လဲကျနေပြီ။ အင့်... ”

“တိတ် တိတ်... မဝံ့ပါနဲ့နီရယ်။ ကိုကြီးလဲကျတော့ ခေါင်းမှာဒဏ်ရာရှိလား။ သွေးတွေတာတွေထွက်လားလို့မေးတာ”

“ဟင့်အင်း”

“သိပ်မဝံ့နဲ့လေ၊ နီ Shock ရသွားမှဟုတ်ပေ့ဖြစ်ကုန်မယ်။ ဆေးရုံရောက်နေပြီပဲဟာ။ စိုးရိမ်စရာမလိုလောက်တော့ပါဘူး”

“ရန်ကုန်ကို Phone ခေါ်ပေးရမလား ကိုရဲထက်”

“နေပါစေ ဦးအောင်မြိုင်၊ တော်ကြာ ဘာဘရော ကြီးကြီးပါ စိတ်ပူနေဦးမယ်”

“မမေ့ပယ်ကိုရော”

“ရတယ် ကိုကြီးသက်သာပြီဆိုမှ ကျွန်တော်ပဲခေါ်လိုက်မယ်။ ကျေးဇူးပဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့် GM ပဲဟာ”

“ဦးအောင်မြိုင်ပြန်ရင်ပြန်နှင့်လေ၊ တော်ကြာ Hotel မှာ လူကြီးမရှိသလိုဖြစ်နေဦးမယ်။ ကိုကြီးကို ကျွန်တော်နဲ့နီပဲစောင့်လိုက်ပါမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ရပါတယ်... ပြန်နှင့်ပါ”

နီမျက်ရည်တို့ကို လက်ဝါးဖြင့်ပွတ်သုတ်လိုက်ပါ၏။ အကဲပိုသလိုဖြစ်နေပြီလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုယ့်သူဌေးအတွက်

စိတ်ပူပြီး ငိုမိတာပဲဖြစ်မှာပါလေ။ တော်ပါသေးရဲ့။ အစ်ကိုနဲ့လေး
လေးက နို့ကိုခင်မင်တွယ်တာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေမို့ နို့ကိုအထင်မလွဲ
သည့်သူတွေပို့ပါလေ။

“ဟိ!”

အရေးပေါ်ခန်း မီးပွင့်သွားတာမို့ ကုသခြင်းပြီးပြီမှန်း
နီသိလိုက်ပါ၏။ အစ်ကိုနှင့်အတူ ပြိုင်တူထရပ်လိုက်စဉ် တံခါး
ပွင့်သွားပြီး ထရော်လီပေါ်မှ သတိမေ့နေသည့်အစ်ကိုကြီးကို မြင်
ရချေပြီ။

“OK! ပါတယ်၊ စိတ်ချရပါပြီ”

အခုမှပဲ ခင်ထဲက အလုံးကြီး ဂလုခနဲကျသွားရတော့
၏။ အထူးခန်းထဲရောက်သည်အထိ တစ်ချက်မှမလှုပ်ရှားသေး
သည့်အစ်ကိုကြီးကို နီအသေးသားကြည့်နေမိလေသည်။ နတ်အေ
တွေကို ကျေးဇူးတင်တာကိုတော့ နီမမေ့ပါလေ။

“သူစားတဲ့အစားအသောက်ထဲမှာ မတည့်တဲ့အစာ
လာလို့ပါ။ ဆေးရုံကို အချိန်မီရောက်လာလို့ ကံကောင်းသွားတာ
ပဲ။ နောက်ထပ်မဖြစ်ရအောင် သတိပြုပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်က တာဝန်ကျ Nurse ကို မှာသင့်တာမှာ

ထွက်သွားလေ၏။ အစ်ကိုနှင့်နီက အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကုတင်ဘေးမှာ
ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြပေမယ့် စိတ်တွေကတော့ တုန်လှုပ်နေတုန်း
ပါပဲလေ။

“ကိုကြီးရဲ့ Lunch ကို ဘယ်သူစီစဉ်ပေးတာလဲ”

“နီမသိလိုက်ဘူး၊ အစ်ကို၊ နို့ကို ဒီနေ့အလုပ်ပြန်ဝင်ပေ
မယ့် အစ်ကိုကြီးက ဘာတစ်ခုခုခေါ်မခိုင်းပါဘူး”

“ဒါကြောင့်ကိုး၊ နီ အမြဲစီစဉ်ပေးနေတုန်းကတော့ ဘာ
အန္တရာယ်မှမဖြစ်ဘဲ နို့ကိုခေါ်မခိုင်းတာနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရတယ်လို့”

ဟုတ်ပါတယ်။ နီအပြစ်ပါလေ။ နီသာ အမြဲစီစဉ်ပေးနေ
ရင် အစ်ကိုကြီးကို ဘာအန္တရာယ်မှမရှိမှန်း နီအသိဆုံးပါပဲ။ ဘာ
ကြောင့်လဲ။ နို့ကို အစ်ကိုကြီးဘာလို့ခေါ်မခိုင်းတာလဲ။ နီမစီစဉ်
ပေးတဲ့အစားအသောက်ကိုမှ ဘာကြောင့် အစ်ကိုကြီး သတိမထား
ဘဲ စားမိလေသလဲကွယ်။

❀ ❀ ❀

အခန်း (၂၀)

“နီ...”

“ဟင်! ဟင်... အစ်ကိုကြီး သတိရလာပြီလား။ နေရတာ သက်သာရဲ့လားဟင်”

သူ့လက်မောင်းဘေးမှာ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားတာမို့ ရုတ်တရက်လန့်နိုးသွားရပါတယ်။ ခေါ်သံကြောင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ပေမယ့် အစ်ကိုကြီးက မျက်လုံးမဖွင့်သေးပါချေ။ ဘုရားရေ! နီကို နီကိုများ အစ်ကိုကြီးယောင်ခေါ်လိုက်တာပဲလား။ သို့တည်းမဟုတ် နီကိုယ်တိုင်ပဲ နားထဲမှာ ကြားယောင်ပြီး လန့်နိုးမိတာပဲထင်ပါရဲ့။

ရှက်လိုက်တာနော်၊ ဘစ်ယောက်ယောက်သာ မြင်သွားရင် နီတော့ အရှက်လုံးလုံးကြီးကွဲကုန်မှာ အသေအချာပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထွန်းခနဲဖြစ်သွားတာမို့ ရင်ဘတ်ပေါ်မှစောင်ကို လည်ပင်းအထိ နီက အသာလေး ဆွဲတင်ပေးလိုက်စဉ် ညည်းသံက ထပ်ထွက် လာလေသည်။

“နီ... ”

“ရှင်”

ခပ်တိုးတိုးပြန်ထူးကာ ရှက်ပြီးလေးပြီးလိုက်မိတော့၏။ ဟုတ်ပါတယ်။ နီနာမည်ကို အစ်ကိုကြီးခေါ်လိုက်တာ အသေအချာ ပါပဲ။ တကယ်ဆို ယောင်ရမ်းထွက်ရမှာက အစ်ကိုကြီးရဲ့ချစ်သူ ‘မေလေး’ဆိုသည့် ‘မေစံပယ်ဖြူ’ကိုသာ ခေါ်ရမှာမဟုတ်လား။ ဘာလို့လဲ အစ်ကိုကြီးရယ်။ အသက်ဘေးနဲ့ဖြစ်နေစဉ်မှာ နီမျက် နှာကို မြင်လိုက်တာမို့ပဲ ထင်ပါရဲ့။

“အင်း... ဟင်းဟင်းဟင်း”

“အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီး”

“ဟင်”

“သတိရလာပြီလား”

“နီနီညို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နေရတာ သက်သာရဲ့လားဟင် အစ်ကိုကြီး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း”

“အစ်ကိုက အစ်ကိုကြီးအတွက် ဆေးသွားဝယ်ပေးနေတာပါ”

ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိတာမို့ နီနှုတ်ဆိတ်သွားရတော့၏။ ‘နီဖြင့် စိတ်တွေပူလိုက်ရတာ အစ်ကိုကြီးရယ်’ လို့လိုက်လိုက် လဲ့လဲ့ကြီး ပြောချချင်သည့်စကားလုံးတွေကို လည်မျိုထဲ ပြန်မျိုချလိုက်ရပါသည်။ စိတ်စေတသိတ်၏စေလိုရာကို လိုက်ရအောင် နီက စိတ်ကူးမယဉ်တတ်တဲ့ဘဝသမားဖြစ်နေတာမို့ပါလေ။

“နီနီညို”

“ရှင်”

“ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ်”

ဒါပဲလား။ ဒါပဲပြောမှာပေါ့။ ဒုက္ခဖြစ်စဉ်မှာ နီကိုသတိ တရလှမ်းခေါ်နိုင်တာကိုပဲ နီကကျေးဇူးတင်ရမှာပါလေ။ နီအချိန် မိရောက်ခဲ့ရလို့ အခုလိုမျိုး အစ်ကိုကြီးကို အသက်ကယ်ခွင့်ရရှိ ခဲ့တာပါပဲ။ အိပ်ရာခင်းပေါ်တင်ထားသည့် နီလက်ဖျားအေးစက် စက်လေးကို သူ့ခပ်နာနာလေး ညှစ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

ဈေးထွေးလေစွ။ နှုတ်ဖျားက စိမ်းသက်သည့်စကားလုံး တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြယုဂ်တစ်ခုပါပဲလား။ ပြောတော့မိတဲ့ အဆင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မတူဘူးဆို။ နို့လိုသာမန်အညတရဝန်ထမ်းလေးနဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ညီကို ခပ်ဝေးဝေးနေရမယ်ဆို။ အခုတော့လည်း အစ်ကိုကြီးရဲ့ နွေးထွေးလွန်းလှတဲ့လက်ဖဝါးထဲမှာ အားကိုးတကြီးနဲ့ မေတ္တာ တွေ့သက်ဝင်နေမှန်း နို့စိတ်ထဲ အလိုလိုသိနေတာကို နီဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။

အဝေးကြီးမှာနေဖို့ နီကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါလျက် ဒီလက် တစ်ဖက်ကပဲ နို့လက်ကိုကိုင်ပြီး အနီးဆုံးကို ဆွဲခေါ်စေခဲ့တာပါ လေ။ ပြန်ရောက်လာဖြစ်ခဲ့တဲ့နီကို အစ်ကိုကြီးရဲ့အသက်ရှင်ဖို့ ပြဿနာဖြစ်တာကို မျက်မြင်သက်သေပြချင်လို့များလား။ ဘာ သဘောနဲ့ပါလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်။

“ငိုထားသေးလား”

“ရှင်...ဟင်! မငိုပါဘူး”

“ညာတယ်”

ကူခြေသည်ထားရသည့်ကြားမှ လုပ်ခနဲပြီးလိုက်မိပါ၏။ လူမမာစကားပြောနိုင်တာမို့ ဝမ်းသာပါရဲ့။ သို့သော် အခုလိုမျိုး နို့ကိုကုန်စိုက်သလိုဖြစ်နေတာကိုတော့ နီအနေခက်လှပါသည်လေ။

“မျက်လုံးတွေ မို့နေတယ်လေ”

“အစ်ကိုကြီးက ထမင်းစားတာကို နို့ကိုဘာလို့ခေါ်မခိုင်း

တာလဲ။ အားလုံးစိတ်ပူစရာဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဘာမှကြီးကြီးမားမားမဖြစ် တာဘဲ တော်သေး”

“အားနာလို့”

“ဟင်...ဘယ်လို”

“ကိုယ်ခိုင်းလွန်းလို့ မင်းအလုပ်ထွက်တာမဟုတ်လား”

ခိုင်းလွန်းလို့တဲ့လား။ မဟုတ်ရပါဘူး။ အမှန်တကယ်က အစ်ကိုကြီးရဲ့တားမြစ်ချက်ကြောင့် နီက အလိုလိုနောက်ဆုတ်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့ရတာပါရှင်။ ဒါကိုသိသိကြီးနဲ့ ဘာကြောင့် ဤသို့ပြော ရပါသနည်း။

“နီက ဝန်ထမ်းပါ။ အစ်ကိုကြီးတို့ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရ မယ့်တာဝန်က နီတို့လုပ်ပေးရမှာပါရှင်”

မျက်နှာတည်သွားလေ၏။ မကြိုက်ဘူးလား။ နို့စကား ထဲမှာ ဘာအမှားများ ပါနေလို့ပါလဲ။ အစ်ကိုကြီး မနှစ်သက်တဲ့ စကားမျိုးကို နီဘယ်လိုမှမပြောရဲတာလေ။

“နီ အစ်ကိုကြီးဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း နေမှာပါ။ အစ်ကို ကြီးပြောတဲ့စကားကို နီနားထောင်နာခံပါ့မယ်။ နို့ကိုယုံပါ”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင်!”

ဘုရားရေ! တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့။ ဘာကိုတောင်းပန်တာပါလိမ့်။ နီဘာမှန်းမလည်တော့ပါလေ။ အစ်ကိုက ဘာလို့ ခုထိပြန်မရောက်သေးတာလဲ။ အောက်ထပ်ခဏဆိုပြီး ခုထိမလာသေးတာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ အပေါက်ဝကိုလှည့်ကြည့်စဉ် ခပ်တိုးတိုးလေး စကားသံထွက်လာပြန်လေ၏။

“အစစအရာရာအတွက်ပေါ့”

“ဟင်! ဘာကိုလဲ”

“မင်းကိုယ်ခိုက်စေခဲ့တဲ့မေလေးကြောင့်ရော၊ ပြီးတော့ ညီနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကိုပြောခဲ့တာလေ”

နီမျက်နှာ နွေးခနဲပူသွားရပါတယ်။ မေလေးကြောင့်တဲ့လား။ သူမ နီကိုရိုက်ခဲ့တာကို အစ်ကိုကြီးသိနေခဲ့တာပေါ့လေ။ နှစ်ကြာသွားခဲ့ပေမယ့် နီကတော့ မနေ့တစ်နေ့ကလို အမှတ်တရနဲ့ နာကျင်နေတုန်းပါပဲ။

“မင်း စိတ်နာမယ်ဆိုလည်း နာလောက်ပါတယ်လေ။ ကိုယ်တို့က ပြုမိသူတွေကိုး”

“မဟုတ်တာ၊ နီမေ့ထားပါတယ်ရှင်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာအမှတ်မှမထားထားပါဘူး။ တကယ်ပါ”

“သိဇွင်တယ်”

“ရှင်! ဘာကိုသိဇွင်တာလဲ”

“ညီကိုများ”

လေသံက တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ ရပ်သွားလေ၏။ ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာကို နီ သဘောပေါက်ပြီးသားပါလေ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း အလွှာဆိုတဲ့အရာက အစ်ကိုကြီးရဲ့စိတ်အစုံကို ဖုံးအုပ်ကွယ်ဝှက်ထားတာပါပဲလား။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ရှင်၊ နီရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့သူက အစ်ကိုမှမဟုတ်တာလေ။

“အစ်ကိုက နီကိုဘာမှဖွင့်မပြောပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီး။ နီ အစ်ကိုအပေါ်မှာ အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လိုစိတ်ပဲ ရှိပါတယ်”

ဆေးဘူးတွေကိုင်ထားရင်း တံခါးအသာဖွင့်လိုက်ရာမှ သူရပ်လိုက်ရပါတယ်။ ‘အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လိုစိတ်’တဲ့လား နီ။ ကိုယ့်ဖွင့်ပြောမှာကို ကြိုသိနေလို့ ကိုယ့်ကိုစကားပိတ်ခဲ့တာကိုး။ ကိုယ်က... ကိုယ်က ကိုကြီးတားမြစ်ခဲ့လို့ နီကများ ခေါင်းခါခဲ့တာလို့ ထင်ခဲ့တာပါ နီ။

“ဒါဖြင့် ဟိုကောင်လေးကရော”

“ရှင်”

“ဟိုချာတိတ်ကိုပြောတာလေ”

“နောင်နောင်ကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“နောင်က နီနဲ့ပန်းဖက်ပြီး ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ချစ်သူရှိပြီးသားပါ”

“ဪ”

ကြည့်စမ်း! ဒီမေးခွန်းကို ကိုကြီးဘာကြောင့်မေးရတာပါလဲ။ ဘာသဘောနဲ့လဲ။ သူ့ကိုမေးတာကိုတော့ ထားပါတော့။ ဘာကြောင့် နီနဲ့နောင်နောင်ကို သံသယမေးခွန်းကိုမှ မေးရတာလဲ။ ထူးဆန်းလေစွ။

“အစ်ကိုနဲ့အစ်ကိုကြီးက ဒီမြို့ရဲ့ညောင်တော်ပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်။ အချိန်တန်ခင် ဒီနေရာကိုကျောခိုင်းပြီး အိမ်ပြန်ကြမယ်ဆိုတာကိုလည်း နီသိထားပါတယ်။ နီက ဒီမြေကိုနင်း ဒီသူကိုသောက်၊ ဒီလေကိုရှူပြီး ဒီနေရာလေးမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမလေ။ ဒီတော့”

စကားကိုရပ်လိုက်ပါ၏။ အားတင်းနေလေသလား။

ဟဟတံခါးကိုမြင်သာအောင် သူ့အသာတွန်း၍ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ကုတင်ဘေးမှာ မတ်မတ်ရပ်သည့်အနေအထားဖြင့် Drip ပုလင်းကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ စိတ်နှင့်လူမကပ်သလို ပြောနေတာကတော့ နီရယ်လေ။

အလို! နီကို မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့တို့ဖြင့် စူးစိုက်စွာကြည့်နေတာက ကိုကြီးပါလား။ အဘယ်ကြောင့် ဒီလိုသံယောဇဉ်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် နီကို ကိုကြီးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရပါသလဲ။ ဘာသဘောလဲ ကိုကြီးရာ။

“ဘယ်သူစိမ်းကိုမှ သံယောဇဉ်မတွယ်မိအောင် နီတို့မော်လမြိုင်သူတွေက ကြိုးစားရမှာပေါ့။ မဖြစ်မနေကြိုးစားရမယ်လို့ နီဆိုလိုတာပါ။ နီက... နီက ပျော်ရွှင်မှုကိုပဲ အမြဲပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့သူပါ။ မျက်ရည်တွေ ဝမ်းနည်းမှုတွေ အလွမ်းတွေကို နီလုံးဝမလိုချင်ဘူး။ နီ... နီဖေဖေဆုံးသွားကတည်းက ဖေဖေကို လွမ်းခဲ့ရတဲ့ဒဏ်ရာက ခုချိန်ထိ နီ... နီနဲ့လုံးသားထဲမှာ ရှိနေတုန်းပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဒီထက် ဒီထက်ပိုပြီးဆိုးဝါးလွန်းတဲ့ဝေဒနာတွေကို နီလက်သင့်မခံနိုင်တော့တာအမှန်ပါ”

ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သွားရပါ၏။ ပါးပြင်ထက် စီးကျသွားသည့်မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ဖို့ပင် နီသတိမပြုမိသလိုပါပဲလာ

စိတ်တွေက ဘယ်ကိုများလွင့်ကုန်ပြီလဲ။ ကိုကြီးက နို့လက်ဖျား
လေးကို ဆွဲယူလိုက်တော့မှ သတိဝင်သွားပြီး မျက်ရည်တို့ကို
ကမန်းကတန်းသုတ်လိုက်သလို လက်ကိုလည်း ပြန်ရှုတ်လိုက်
လေ၏။

ပြောတော့ မတူဘူးမတန်ဘူးဆို၊ အဆင့်အတန်းခွဲခြား
တတ်တဲ့ကိုကြီးက ဘာကြောင့် နို့လက်ဖျားကိုမှကိုင်ချင်ရတာလဲ။
ဘာကြောင့် ဒီလိုညှို့ငင်ငြိတဲ့မျက်ဝန်းမျိုးနဲ့ နို့ကိုကြည့်ရတာလဲ။
ဘာကြောင့် စကားမာမာပြောတတ်တဲ့ကိုကြီးက နို့ကို အခုလို
လေပြည်လေးနဲ့များ ပြောနေရတာလဲ။ ဘာကြောင့်ပါလဲ ကိုကြီး
ရယ်။

“Phone ပြည်သံ ကြားရတယ်”

“အိတ်ထဲမှာ”

နီက ကိုကြီးရဲ့ Coat အကိုချိတ်ထားသည့်ချိတ်မှ လှမ်း
ယူကာ အိတ်ထဲက Phone ကိုနှိုက်ယူလိုက်ပြီး Phone ကိုကြည့်
ကာ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။ ဘယ်သူ့ Phone နဲ့
အခုလို နီမျက်နှာပျက်ရပါသလဲ။

“ဘယ်သူလဲ”

“မေလေးတဲ့”

ခပ်တိုးတိုးဖြေသံက အဖျားမှာ တုန်ခါသွားတာ အသံ
သာကြီးပါလေ။ စံပယ် Phone တဲ့။ ကိုကြီးဘာပြောမှာလဲလို့
နီကိုတော့ Phone ကိုင်ခိုင်းရင် ပြဿနာထပ်ဖြစ်တော့မှာလေ။

“ပိတ်လိုက်ပါ”

“ရှင်!”

“ကိုယ်မပြောချင်လို့ပါ နီနီညို”

“ဟတ်ကဲ့”

အလို! ပိတ်လိုက်တဲ့လား။ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး
အဝေးတစ်နေရာကနေ Phone ခေါ်နေတာကို ကိုကြီးက စကား
မပြောချင်ဘူးတဲ့။

စပယ်သာသိုရင် ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်ပြီး သတိ
လစ်သွားလောက်တဲ့အပြုအမူမျိုးဖြစ်နေတာလေ။

ရင်ခုန်ဖက်ဖြစ်သည့်မိန်းကလေးကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်သတဲ့။
“ကျွန်တော့်နီကိုများ ကိုကြီးစိတ်ဝင်စားနေသလား” ဆိုတုန်းက မျက်
လုံးပြူးပြီး ‘ဘာ’ ဆိုတဲ့ အာမေဇိုတ်သံနဲ့ မျက်နှာနီခဲ့သည့်ကိုကြီး
ရဲ့မျက်နှာကို သူ့အာရုံထဲမှာ ပြန်မြင်ယောင်နေမိလေ၏။

ဟတ်တယ်။ သေချာနေပါပကော ဦးဘုန်းမြတ်သိင်္ဂီ။
ကိုကြီးရဲ့ရင်ထဲမှာ မေစပယ်ဖြူမဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းကလေးတစ်

ယောက်ရှိနေပြီဆိုတာကို ကိုကြီးသိပါရဲ့လား။

နို့ကို ကိုကြီးချစ်နေပြီဆိုတာကို ကျွန်တော် သိနေပါပြီ
ကိုကြီးရယ်။

အခန်း (၂၄)

'သမင်လည်ပြန်' လို့ပဲခေါ်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် 'ခြင်္သေ့
လည်ပြန်' လို့ပဲသုံးရမလား။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် 'တတိယဗွဲ့ခြေဦး
လှည့်ခွင့်' လို့ပဲ အမည်တပ်ရမယ်ထင်ပါရဲ့။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအိမ်ဒီခြံရံကို တတိယအကြိမ်
မြောက် သူရောက်ခဲ့ရပြန်တာလေ။ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းနဲ့ ခုန်
လိုက်တာနော်။ အခုမှ (၁၆)နှစ်သားကောင်လေးလို ရင်တွေက
တဆတ်ဆတ်တုန်နေရတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံနေရတယ်လို့။

“ကိုကြီး နို့ကိုချစ်နေပြီ”

“ဘာကွ့!”

“ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါဗျ၊ ကိုကြီးအကြည့် ကိုကြီးရဲ့အပြုံး
တွေကိုမြင်ရုံနဲ့ ဘေးလူတောင် အလိုလိုသိနေပြီ”

“ရဲထက်!”

ဆေးရုံကုတင်ထက်မှ သူ့အသံကုန်အော်ထည့်မိလိုက်တာလေ။ နှလုံးထဲလူနာကို ဒေါသထွက်အောင် လာစနေရတယ်လို့။

“ညာနေချင်သေးလား”

“မင်းနော်၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ကွ”

“ဟင်းဟင်း... ညာတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညာမိတဲ့လူက အနာဆုံးပဲတဲ့ ကိုကြီးရ”

“ကျွမ်း!”

“ကျွန်တော့်ကို နှိမ့်ချနိုင်မှန်း ကျွန်တော်သိထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့လိုက်အူတိုတဲ့အထိတော့ တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ မပြောခဲ့မိတာအမှန်ပဲ”

“ငါကရော ဘယ်တုန်းက ပြောမိလုပ်မိခဲ့လို့လဲ၊ ငါ့စမ်းပါဦး”

“ငြောက်... ကိုကြီး... ကိုကြီး”

“ရဲထက်! မင်းနော်... အစ်ကိုကိုမျှား စရာ နောက်ရော တင်နေ”

“ဝန်မခံချင်လည်း ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အသံ

အစ်အောက်ပြီး မေးစရာမလိုပါဘူး။ နို့ကို ကိုကြီးစူးစိုက်ကြည့်နေတာတည်းက သိလိုက်တာ။ ဘယ်လိုလဲ၊ အခု သူ့ရောက်မလာတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာနဲ့ ဘာလိုလိုကြီးဖြစ်နေဘူးလား”

“မင်း...”

“ကိုယ်ချင်းစာပေါ့ဗျာ၊ သူလည်း ကိုကြီးကိုပြုစုနေရလို့ ပင်ပန်းနေပြီ။ ဒါကြောင့် ဦးအောင်မြိုင်က နို့ကိုခွင့်နှစ်ရက်ပေးပြီး နားခိုင်းလိုက်တာ။ ပြောလို့မရဘူး။ လူမမာကိုပြုစုရလို့ ပင်ပန်းလွန်ပြီး ဖျားရင်ဖျားနေမှာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ နီဖျားရင် ဟိုချာတိတ်က ပြန်ပြုစုပြီး အခုလောက်ဆို ဆန်ပြုတ်ခွံကျွေးချင်ကျွေးနေမှာပေါ့”

ဘေးနားမှာရှိသည့်ပန်းသီးဖြင့် ညီဖြစ်သူကို ပေါက်မိတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဟိုချာတိတ်က ဆန်ပြုတ်ခွံမှာတဲ့။ မဟုတ်ပါစေနဲ့။ နီလည်း မဖျားရဘူးနော်။ ဖျားလို့မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာညီပြောသလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

ပြီးတော့ အဲဒီချာတိတ်က နီတို့အိမ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ နေတာတဲ့။ ပြီးတော့ ဒီရက်မှာပဲ ပိုတိုက်ဆိုင်နေတာက နောင်နောင်ရဲ့ OFF ရက်တဲ့လေ။ နှစ်ရက်ကြီးများတောင် ဒီမျက်နှာလေးကို မမြင်ရဘူးတဲ့။ မနေနိုင်ဘူး။ ဆရာဝန်ကိုအတင်းပြော

ပြီး တစ်ရက်ပဲ လူးလို့မနေခဲ့ပြီး နောက်နေ့မှာ သူဆေးရုံဆင်းခဲ့တာပါ။

ညီကတော့ ရန်ကုန်က အရှုပ်ကိရိုင်းရဦးမယ်ဆိုပြီး ဒီမနက်အစောကြီးပဲ ရန်ကုန်ကိုပြန်သွားလေရဲ့။ ဒီတော့ ဆေးရုံမှာ သူဘာဆက်လဲနေစရာလိုတော့မှာလဲ။ မြင်ချင်တဲ့မျက်နှာလေးရှိရာကိုသာ ချီတက်ရုံရှိတော့တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

ကြည့်စမ်း! ရှေ့အိမ်က တံခါးတွေအကုန်ပိတ်ထားတာပါလား။ ဟိုကောင်လေးက နီတို့အိမ်ကိုများ ရောက်နေပြီလားနော်။ စိတ်တိုချင်လာပြီ။ ဘေးနားမှာ ရန်လုပ်ရအောင် ညီကလည်း မရှိတော့။ နီတို့အိမ်ကလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ပါလား။ လူရိပ်လူယောင်တောင် မမြင်ရပါလားနော်။

‘ပခုဒ္ဒမက်ပြီး ကြီးပြင်းလာတဲ့သူငယ်ချင်း’တဲ့။ ဟုတ်လို့လား။ နှစ်ယောက်စလုံးကိုမတွေ့တာမို့ နှစ်ယောက်သား Date ပြီး ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ မြို့ပတ်ပြီးလည်ရင်တော့ သူတော့မှာပဲနော်။ ဘယ်သွားနေလဲ နီနီညို။

“ဟပ်ချိုး!”

ဟော! ခြံထဲက ရွက်လှုပ်တန်းနေတာမှ နှာချေလိုက်သံကြောင့် သူ့ခြံထဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။ အပင်တွေပိတ်နေ

တာမို့ သေသေချာချာမမြင်ရပါလေ။ ခက်လိုက်တာနော်။ ပြောတော့ဖြင့် သာမန်ဝန်ထမ်းအညတရလေးပါဆို။ အခုတော့ အဲဒီအောက်ခြေဝန်ထမ်းကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာလေးကိုတောင်မှ သူမမြင်ရပါလား။

“သမီးရေ၊ နေစောင်းနေပြီ။ ရေကိုင်တာ တော်သင့်ပြီပေါ့။ တော်ကြာ အအေးမိနေဦးမယ်။ ခေါင်းလျှော်ပြီးမှ ပန်းပင်တွေ ထပ်ကိုင်နေရသလား”

“ပြီးပြီမေမေရေ၊ ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ပင်လေး ခွဲနေတာမို့ပါ”

“ဟပ်! . . . ဟပ်ချိုး. . . အ”

နှာချေလိုက်ပြီး ဖျတ်ခနဲမတ်တပ်ရပ်လိုက်မှပဲ နီကိုသူ့မြင်ရတော့တာလေ။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခေါင်းလျှော်ထားတာကိုခြောက်အောင် မသုတ်တာမို့ ဆံပင်တို့က အချောင်းလိုက်လေး ဖြစ်နေသေးတာလေ။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီကောင်မလေး ရောဂါကိုရှာချင်ရတယ်လို့။

“ဟယ်! အစ်ကိုကြီးလာတယ်၊ နေကောင်းသွားပြီလား။ ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရလို့လား။ နီလည်း လေးလေးခွင့်ပေးတာနဲ့ အိမ်မှာ နားလိုက်လို့လေ။ အစ်ကိုကြီးကို လာကြည့်မယ်ဆိုတာ တောင်မှ”

စကားကို ရပ်သွားလိုက်လေ၏။ ရပ်မှာပေါ့။ သူက နို့ကိုအကြာကြီး ငေးပြီးကြည့်နေတာလေ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ပန်းထက်မှာ သဘက်တင်ထားပေမယ့် လက်မှာက မြေကြီးတွေကိုင်ထားလို့ ပေနေတာလေ။

“အစ်ကိုကြီး”

“...”

“အစ်ကိုကြီး”

“ဟင်”

“နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“အင်း”

“အိမ်ထဲဝင်လေ၊ အိမ်ပေါ်မှာ မေမေရှိတယ်။ အခု ညစာစားကြတော့မလို့”

“အင်း”

“လာလေ”

တံခါးဖွင့်ပေးမှ ဝင်လာလေ၏။ နို့မျက်နှာကို ခုခိုင်းငေးနေတုန်းပါပဲလား။ အစ်ကိုကြီးဘာများဖြစ်လာပါသလဲ။

“အစ်ကိုရော ပါမလာဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီ”

“ဪ”

“ကိုယ်လည်း မလွမ်းချင်ဘူး”

“ရှင်!”

“လွမ်းရတဲ့အရသာက ဘာလဲဆိုတာကို ကိုယ်သိနေပြီ။ ဒီနေရာက နာနာကျင်ကျင်ကြီးဖြစ်တာ သိပ်ခံရခက်တာပဲ”

ဘယ်ဘက်ရင်အုံနေရာကို ပုတ်ပြလိုက်တာမို့ အံ့သြသွားရာမှ နို့မျက်နှာ အလိုလိုနွေးလာရလေ၏။ ဘာသဘောပါလဲ။ သူ့မှာ ဓမ္မစပ်ထားပြီးသားချစ်သူတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါလျက် ရင်ဘတ်ထဲက စကားတွေကို နို့ကိုလာပြောပြနေရတယ်လို့။

“နီသီတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်! နီက ဘာကိုသိရမှာလဲ”

“ညီပြောတော့ နီသီတယ်ဆို”

ဪ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဘာပြောလို့ ဘာကိုနားလည်ရမယ်မှန်း နီက ဘယ်သိလို့ရမှာလဲ။ ဒီလူကြီးကတော့ ဆေးရုံကဆင်းလာပြီး ဦးနှောက်များ ချောင်သွားပြီလား။

“ကိုယ်မပြောလည်း နီက အလိုလိုသိနေပြီသားလို့ ညီကပြောလို့ လာခဲ့တာ”

အင်း... မသိယောင်ဆောင်လို့ မဖြစ်တော့ပါလားနော်။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ဆေးရုံပေါ်မှာ သေချာရှင်းပြခဲ့ပါလျက် ခုတော့ အိမ်ကိုပေါက်ချလာတော့တာလေ။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့မမစပယ်တို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်လို့ နို့ကို အသိလာပေးတာလားဟင်”

မျက်မှောင် တွန့်ချိုးသွားလေသည်။ တမင် စကားလမ်း ကြောင်းလွဲလိုက်တာမှန်း သူသိလောက်မှာပါလေ။ နီက ရိုးလွန်း ပါတယ် ဦးတုန်းမြတ်သိဂါ။ ပရိယာယ်မကြွယ်ဝတဲ့ ခပ်နဲ့နဲ့ကောင် မလေးကို ချောင်ပိတ်မိစေတဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ ဖို့မသတ်ချင်ပါနဲ့ လား။

“ခေါင်းကို ဘာလို့ ရေခြောက်အောင်မသုတ်တာလဲ”

“အဲ... ”

“ပေး... ကိုယ်သုတ်ပေးမယ်”

ဟောကြည့်၊ နီဘာမှမပြောရသေးခင် ပန်းပေါ်မှာသဘင် ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး နို့ဆံပင်တွေကို သုတ်ပေးနေချေပြီ။ လှုပ် ချလိုက်ပြန်ပြီကော။ ဟိုတစ်ခါ အတ္တရံဟိုတယ်မှာတုန်းကလိုပင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ အပြုအမူလုပ်ပြန်လေပြီ။

“အစ်ကိုကြီး”

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟိုလေ၊ မမစပယ်နဲ့”

“တိတ်တိတ်နေ”

ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ဟိုမှာတစ်ယောက်၊ ဒီမှာတစ်ယောက် ထားသလိုမျိုးဆိုရင်တော့ နီက မျက်နှာပျက်ရတော့မှာပါလား။ ခဏတာဝင်ရပ်ရအောင် နီက ရထားရပ်တဲ့ဘူတာရုံမှမဟုတ်တာ လေ။

“အစ်ကိုကြီး”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သိပ်ခေါ်လို့ကောင်းနေတယ် ပေါ့လေ။ စိတ်ချ၊ တစ်သက်လုံးခေါ်လို့ရစေရမယ်”

“ရှင်!”

တစ်သက်လုံးတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်သက်လုံးအတွက် ရည်စူးပြီး ပြောလိုက်တာပါ နီ။ လျှာဖျားလေးနဲ့ပြောလိုက်တာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး။ ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲကနေ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီးပြော ဖြစ်လိုက်တာပါကွယ်။

“မမ... မမစပယ်နဲ့ကိုကြီးက”

“စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖျက်သိမ်းဖို့ ညီ ပြောပေးမှာတဲ့”

“ဟင်!”

“ကိုယ်နဲ့မေလေး... ကျွန်! အင်း... ပေစပယ်နဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပူသိရှင်ကြား တရားဝင်စေ့စပ်ထားတာမျိုးမှမဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကိုယ်တကယ်ချစ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို”

“ကိုယ်တကယ်ချစ်တာက”

“လမီးရေ... တက်မလာသေးဘူးလား”

အန်တီခေါ်သံ ထပ်ထွက်လာတာမို့ သူတို့စကားပြတ် သွားရလေ၏။ သူ့ကိုမော့ကြည့်နေပါသည့် မျက်ဝန်းနက်တောက် တောက်ကလေးတွေ။ ပြီးတော့ သူ့ခြောက်အောင်သုတ်ပေးနေ ကိုသိပ် ဆံနွယ်စင်းစင်းပျော့ပျော့လေးတွေ။ နောက် ဆည်းဆာချိန် ၊ ပုစွန်ဆီရောင်တိမ်တောက်ချိန်က တကယ့်ကို လှပသည့်ပန်းချီ ကားတစ်ချပ်လိုပါနယ်။

“မပြောလည်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါဘူး”

“မသိရင်”

“အို!... အစ်ကိုကြီးနော်”

နဖူးပြင်ကို ဖျတ်ခနဲငုံမွှေးလိုက်မိ၏။ ကြိုတင်ကြစည် ခိုင်းဖျိုးမဟုတ်ရပါ။ စိတ်စေရာညွှန်သည့်အတိုင်း လုပ်မိလိုက် ဘာပါလေ။

ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်မွှေထုလိုက်ပါသည့် ကောင်မလေးကို သူအသာထွေးဖက်ထားလိုက်မိပါ၏။

ရင်တွင်းမှ တဒိန်းဒိန်းခုန်ပေါက်သံကို နှိကြားပါလေစ။ တစ်သက်လုံးအတွက် ထွေးဖက်ခွင့်ရပါရစေ နီ။ တစ်ဘဝလုံး အတွက် ဖေးမထိန်းမတ်ပြီး နီဘဝကိုဦးဆောင်တဲ့ အိမ်ထောင် ဦးစီးရာထူးကို ကိုယ်သာ အပိုင်ယူပါရစေလား။

နီနီညိုရဲ့ဘဝသခင်ဟာ သူသာလျှင် ဖြစ်ပါရစေလေ။

မြိုးပါမြို့

လေးစားလျက်....

BURMESE
CLASSIC

မမေ့မော့
15th Jan 2013
AM 7:45

မယ်ခိုင် ထွက်ပြီးသောစာအုပ်များ

- ၁။ ချစ်သူပေးလွှာ
- ၂။ ရည်းစားဦးကျိန်စာ
- ၃။ ထစ်ချွန်းမိုး
- ၄။ သဲမုန်တိုင်းရဲနှလုံးသားစိန်ခေါ်သံ
- ၅။ အိုအေစစ်ကိုရှာဖွေကြသူများ
- ၆။ နှလုံးသားတွန်သံ
- ၇။ ဆူးမဲ့နင်းဆီ (ဗီဒီယို)
- ၈။ အဖြူရောင်သက်တံ
- ၉။ မိမိရေးလားဇာတီ
- ၁၀။ ကြယ်တစ်ပွင့်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း (ဗီဒီယို)
- ၁၁။ ပန်းချစ်သူ
- ၁၂။ ကဗျာလွတ်ပြွဲတော်
- ၁၃။ ပထမ မဟုတ်သော ပထမလူ
- ၁၄။ တောသူလေး
- ၁၅။ မြူနင်းလို့လေလိုတိမ်လို့
- ၁၆။ ပေါက်ပန်းပမာ
- ၁၇။ ရင်ပွင့်ချိန်
- ၁၈။ နင်းပွင့်ခိုင်ယာရီ
- ၁၉။ ဥက္ကာပျံနှလုံးသား
- ၂၀။ မျှော်ငြောင့်များ
- ၂၁။ သမိုင်းကရာဇဝင် (ဗီဒီယို)
- ၂၂။ ကာလတစ်ခု၌

(ဤဝတ္ထုတွင်ပါဝင်သော "မြေထဲပင်လယ်တို့တော်"
စာရေးသူ၏စိတ်ကူးယဉ်မှုသာ ဖြစ်ပါကြောင်း...)

၂၃။ ပယောင်းတိုင်လေးငိုသည်းချိန်

၂၄။ နိဒါန်းသဝက်လွှာ

၂၅။ မျက်လွှာကိုချကာ ပင့်သက်ကိုရှိက်၍

၂၆။ ဒဏ္ဍာရီထဲက သံပွင့်ကြွေသံ

၂၇။ အလွမ်းသီတဲ့ကြိုး

၂၈။ မျက်နှာစိမ်းချစ်သူ

၂၉။ ကွက်လပ်ပြည့်ပါ

၃၀။ ကျွန်မနှင့်သူတို့

၃၁။ ဟန်ဆောင်နှလုံးသား

၃၂။ ကြယ်တံခွန်ထဲကခရုအိမ်

၃၃။ မှောင်မှိုက်သောကောင်းကင်

၃၄။ ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ

၃၅။ မေးပက်ခွင့်

၃၆။ မမြင်ရတဲ့အလှစစ်

၃၇။ ညချမ်းထဲကမိန်းကလေး

၃၈။ လမင်းနှင့်နေမင်းတစ်လှည့်စီကြီးစိုးသောကမ္ဘာ

၃၉။ အဖြူရောင်မေတ္တာ

၄၀။ မုန်တိုင်းတစ်ခု၏နောက်ကွယ်တွင်

၄၁။ ချစ်မိလေသောအခါ

၄၂။ ပင်ယံထက်က မြေမပန်း

၄၃။ ဝက်ပါထဲမှ အလင်းရောင်

၄၄။ ကံကြမ္မာနေ့စွဲ

၄၅။ ရင်ထဲအသင်္ချေ

သေခွေလွှတ်မည့်စာအုပ် (ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၃)

မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့

BURMESE
CLASSIC